tevhid

Rebîu'l-Evvel 1437

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | OCAK 2016 | YIL: 5 | SAYI: 45 | FİYATI: 5 ₺ | ISSN: 2148-4635

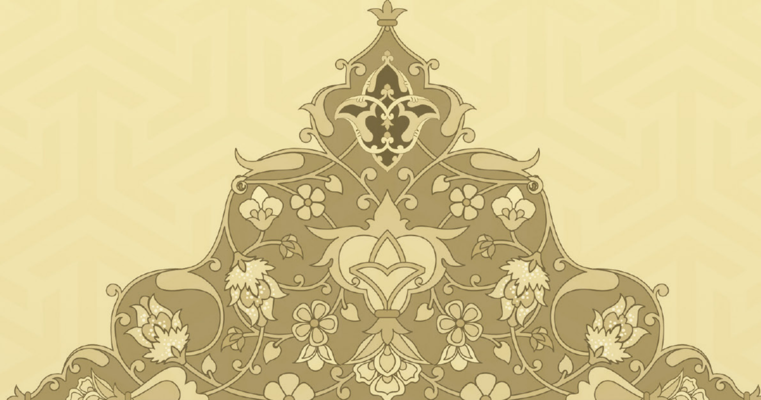
﴿ وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَٓا اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴾

"...Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir."

5/Maide, 44

BAŞYAZI'14

Faruk Beşer Hoca'nın İddialarına Cevap

Fêrên Kurdî

FÊRÊNÊN NÛ

BANGA JI CENNETÊRA

Nivîskâr: Ebu Sehran es-Surî

Xwendewan: Abdullah R. XWESER

Birayê Min!

Rêya yekem a ku têketina cennetê îman e,
rêya ku meriv dibe îmanê jî 'evdîtiy e.
Me'na 'evdîtiya heqîqî jî bendetî ye ke ji dil û can e. Bi ez bi taybetî dixwazim vî ya bibêjim; bendetiya ji dil û can, encax qebûlkirina efendîtiya yekî bi tenê ye!

Rêya yekem a ku meriv ji tarîtiya kufrê xelas dike û dighîne ronahiya wehyê; 'evdîtiya Allah Te'ala ye.
Ji bo ku 'evdîtî û îta'et meşrû' be divê meriv me'na Laîlaheîllallah û pêdiviyê wê zanibe.
Bi awayê malbeta kovara Tevhid'ê înşaallah em ê êdî fêrên (dersên) xwe yên li ser Laîlaheîllallah bi zimanê Kurdî jî biweşînin.

Ji Xweda Te'ala hêviya me ew e ku bibe wesîla xêran.

youtube.com/c/tevhiddersleriebuhanzalahoca
www.tevhiddersleri.net
info@tevhiddersleri.net

Faruk Beşer Hoca'nın İddialarına Cevap

REBÎU'L-EVVEL 1437
OCAK '16 SAYI: 45

بسم الله الرحمن الرحيم

29 Kasım 2015 tarihinde Faruk Beşer Hoca, Yeni Şafak gazetesindeki köşesinde '*Allah'ın İndirdiği ile Hükmetmeyenler'* adlı bir makale kaleme alıp, 04 Aralık tarihinde ise *'Tekfir Bedavet ve Haricilik Belirtisidir'* yazısıyla İslam'ın en önemli konularından olan tekfir konusuna değindi.

Bu konuda ne şer'an ne de lugaten kabul edilebilecek bir delil zikretmeden genel olarak Maide suresi 44. ayetteki hükmün günümüzde kendini İslam'a nispet eden tağutları kapsamadığını, yeryüzünde Allah'ın kanunlarının kaldırılıp beşerî kanunların konulduğu sistemde bu işi mecburiyetten(!) ele alan insanların *'başka seçenek'* olmadığından(!) *'en adilini bulana kadar'* bu sorumluluğu yüklendiklerini ve biz gibi inanan insanların buna verecek *'ilmî'* bir cevaplarının olmadığını belirtti. Allah'ın egemenliği konusunu iman-küfür meselesi olarak kabul eden kişileri ise *'ideolojik bir bakış açısına sahip olmakla, bilgi eksikliğiyle, bedevilik ve haricilikle'* vasıflandırdı.

Aslı temelsiz olan bu iddia genel olarak; sınırların bulanıklaştırıldığı, hükümlerin/isimlerin tatbikinin karıştırıldığı bir dönemde bayraklaştırılan ve imanın rüknü olan *'tağut'* meselesinin örtbas edilmesi için günümüzde bazı çevrelerin dillerine pelesenk olmuş malum sözlerden sadece bir kaçıydı.

Buna binaen bu sayımızda Faruk Beşer Hoca'nın *'ilmî bir cevap'* talebine icabet ederek Maide suresi 44. ayetin günümüzdeki tağutları net bir şekilde kapsadığı; *'ehven-i şerreyn'* kaidesine dayandırılan hakimiyetin beşere verilmesi konusunun *'ehven'* değil *'eşed'*e dönüştüğü; tekfirin *'ideolojik bakış, bilgi eksikliği, bedevilik ya da en iyimser ifadeyle heyecanın sonucu'* değil bilakis Allah'a, Rasûlü'ne ve Selef-i Salihin'e tabi olmak olduğu konusuna değindik.

Rabb'imizden hidayet talep ediyor, hakkı hak olarak gösterip ittibaya müyesser kılmasını temenni ediyoruz.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

Editör

İÇİNDEKİLER

teuhid
Aylık Dergi
Rebîu'l-Evvel 1437
Ocak 2016
Sayı: 45
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Abdullah DEMİR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.net
www.tevhiddergisi.net
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No: 21/A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

Satış Noktaları

İstanbul: Tevhid Kitabevi, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No: 3 Bağcılar/İSTANBUL | 0 (545) 762 15 15
Bursa: İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/BURSA | 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A Bağlar/DİYARBAKIR | 0 (541) 857 34 20
Konya: Tevhid Kitabevi, Sarıyakup Mh. Burhandede Cd. No: 28/A Karatay/KONYA | 0 (553) 513 48 48

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No: 21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No: 209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 2: İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No: 4 Sultangazi/İSTANBUL
Büro 3: 5 Nisan Mh. 749. Sk. No: 5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 4: Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81/A Karatay/KONYA
Büro 5: Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 (Erçek Durağı Karşısı) Tuşba/VAN
Büro 6: Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. Fırın Sk. No: 4 Osmangazi/BURSA

EBU HANZALA

Tasavvuf ve Ahlak Tasavvuru

Asırlardır okunmuş ve okutulmuş, adına keşf ve keramet, gaybet vb. denilmiş ahlaksızlıkları yeni baskılardan çıkarsanız da bu kirli ve ahlaksız zihniyet devam ediyor. Veli olduğuna inanılan insanların her yaptığına 'vardır bir keramet' düşüncesiyle yaklaşılıp, onların Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem pak şeriatının dışına çıkmasına müsaade ediliyor.

Allah'ın Adıyla...

İnsanı yoktan var eden, doğru yolu gösteren, güzel ahlakı tamamlasın diye peygamber gönderen Allah'a *subhanehu ve teâla* hamd olsun.

Salât ve selam, Rabb'inin *'şüphesiz sen güzel bir ahlak üzeresin'* diyerek övdüğü, dualarında *'Allah'ım yaratılışımı güzel kıldın, ahlakımı da güzel kıl'* diyerek Rabb'ine teveccüh eden Nebi'ye olsun.

'Tasavvuf nedir?' sorusuna verilen en yaygın cevabın ahlaki değerlerle ilgili olduğunu biliyoruz. Özellikle ilimle iştigal etmeyen insanların çoğu tasavvufu ahlakı güzelleştiren, kötü ahlaklardan arındıran bir müessese olarak biliyor.

Teorik olarak ahlaki değerlere sıkça vurgu yapan tasavvuf erbabının hakikati de böyle midir? Menkıbelerde insanüstü özelliklerde sabır, güler yüz, merhamet, insanlara iyilik yapma ahlakıyla donanmış insanlar olarak anlatılan şeyh, derviş ve müridlerin gerçek hayatta bu ahlaktan nasibi var mıdır?

Tasavvuf kitapları incelendiğinde bu beklentiye olumlu bir cevap alınmadığını söylemeliyiz.

Zikredeceğimiz örnekler tanınmayan, meçhul şahsiyetlerin anlattığı olaylar değildir. Tasavvuf erbabının büyük zatlar olarak kabul edip, yazdırıldığını düşündüğü kutsal(!) kitaplarda öyle ahlak dışı şeyler vardır ki, kahve ortamında dahi anlatılması mümkün değildir.

Sözü tasavvufu ahlak olarak tanımlayan mutasavvıflara bırakalım:

Müridlerinden kadın ve şarap isteyen şeyhler, kendi hanımlarını şeyhe sunan müridler:

'Tarikat alamayan İbrahim Ethem, memleketine döner. Üzerinde kul hakkı varsa hepsini sahiplerine iade eder. Padişahı, saltanatı terk ederek tekrar şeyhinin huzuruna varır. Tarikat alıp, tevbe ederek yüzünü Allah'a çevirir, amel etmeye başlar. On-on beş sene emek vererek amel eder. Bir gün şeyhi, İbrahim

Ethem'i çağırır. 'Benim canım şarap istiyor. Falan çarşıda, falan dükkanda vardır. Git, bana al getir' der. İbrahim Ethem hiç kalbini bozmadan, itikadını zedelemeden hemen kalkıp söylenen dükkana gider. Şarabı alır getirir, şeyhine arz eder. Şeyhi 'istemiyorum artık, canım istemiyor' diyerek şarabı reddeder.

İbrahim Ethem için imtihan devresi başlamıştır artık. Şeyh onu tecrübelerinden geçirmektedir.

Aradan bir müddet geçer, Şeyhi onu tekrar çağırarak, 'canım güzel bir kadın istiyor' der. İbrahim Ethem 'Peki kurban' diyerek huzurundan çıkar. Düşünmeye başlar, 'Şeyhimin emrini acaba nasıl yerine getireceğim' diye. 'Eskiden olsaydı padişahlık zamanında etrafımda birçok güzel kadın vardı. Fakat şimdi ne yaparım? Şeyhimin arzusunu nasıl yerine getireceğim?' diye düşüne düşüne eve varır. Eve girer, karısına ***'Hanım kalk, en iyi elbiselerini giyin. Ziynetini tak, beraberce şeyhimin yanına gideceğiz'*** *der. Hanımı hazırlanır, beraberce çıkarlar. Şeyhinin huzuruna vararak 'Efendim, emriniz üzere getirdim' der. Şeyhi 'Neyi getirdin?' diye sorunca: 'Siz benden genç ve güzel bir kadın istememiş miydiniz? Kendi hanımımdan daha güzelini bulma imkanım olmadığından onu getirdim' diye durumu arz eder.*

Şeyhi İbrahim Ethem'in hanımını hemen geri gönderir. Yapmış olduğu bu tecrübeyi kâfi görür. İtikadını, teslimiyetini tam olarak ölçen şeyh, hemen İbrahim Ethem'e halifelik verir. İbrahim Ethem zamanın en büyük evliyası olur.' [1]

Eve girer, karısına 'Hanım kalk, en iyi elbiselerini giyin. Ziynetini tak, beraberce şeyhimin yanına gideceğiz' der. Hanımı hazırlanır, beraberce çıkarlar. Şeyhinin huzuruna vararak 'Efendim, emriniz üzere getirdim' der.

Yine ariflerin sultanı Arif Çelebi, Sultan Veled'den rivayet etti: *'Bir gün Mevlana Şemseddin, denemek ve hazetmek amacıyla güzel bir sevgili istedi. Babam da güzellik ve olgunlukla zamanın en güzel kadını ve ikinci Sara'sı, iffet ve ismette zamanın Meryem'i sayılan karısı Kira Hatun'u elinden tutup götürdü.*

'O benim kız kardeşimdir, bu olmaz. Bana hizmet edecek güzel bir erkek çocuk getir' diye buyurdu Şems.

Babam hemen güzellikte Yusufların Yusuf'u olan Sultan Veled'i peşkeş çekerek 'Umarım sizin hizmetinize ve ayakkabılarınızı çevirmeye değer bir kul olur' dedi.

Bunun üzerine Şems de 'O kalbimi bağlayan oğlumdur. Şimdi şarap olsaydı su yerine onu içerdim. Ben onsuz yapamam' deyince, babam hemen kalkıp gitti. Ve Yahudi mahallesinden bir testi şarap doldurup getirdi, önüne koydu.

Bunun üzerine Şems'in bir feryat koparıp elbiselerini yırttığını ve babamın ayaklarına kapandığını gördüm.' [2]

Mevlana ve İbrahim Ethem böylece sınavı geçmiş oluyorlar. Bir de bu hayâsız isteklere icabet etmediği için aşağılanan ve müridliğe kabul edilmeyenler var!

'Naklolunur ki, Şems, Şeyh Evhededdin Kirmani'yi (Tanrı'nın rahmeti onun üzerine olsun) orada buldu ve 'Ne ile meşgulsün?' diye sordu. 'Ay'ı leğendeki suda görüyorum' diye buyurdu o da. 'Boynunda çıban yoksa, niçin başını kaldırıp onu gökte görmüyorsun? Kendini tedavi ettirmek için bir doktor bul. Böylece neye bakarsan gerçekten bakılmaya değer olanı onda görürsün' dedi Şems. 'Tam bir arzu ile bugünden itibaren senin kulluğunda bulunmak istiyorum' dedi bunun üzerine Evhededdin. 'Sen benim arkadaşlığıma tahammül edemezsin' dedi Şems; ama 'Beni kulluğuna ve arkadaşlığına kabul et' diye ısrar etti Evhededdin. 'Bağdat pazarının tam ortasında herkesin gözü önünde benimle birlikte nebiz (hurma şarabı) içmek koşuluyla kabul ederim' diye sordu Şems. 'Bunu yapamam' dedi Evhededdin. 'Benim için özel bir nebiz bulup getirir misin?' dedi Şems. 'Hayır, bunu da yapamam' dedi Evhededdin. 'Ben içerken, benimle arkadaşlık edebilir misin?' diye sordu Şems. 'Edemem' dedi Evhededdin. 'Erlerin huzurundan ırak ol' diye bunun üzerine bağırdı ona Şems. Ve 'Ben sana benimle arkadaşlık etmeye sabredemezsin demedim mi?' (Kehf, 18/72) ayetini okuyup şöyle dedi: 'Sen bunu yapacak adam değilsin, çünkü sende bu güç yok. Tanrı'nın sana bu gücü vermediğine ve hasların gücüne sahip olmadığına sevin. O hâlde benimle arkadaşlık senin işin değildir. Bana arkadaş

1. Sohbetler-Seyyid Abdul Hakim el-Huseyni s.126

2. Ariflerin Menkıbeleri s.474

olamazsın. Bütün müridlerini ve dünyanın bütün namus ve şerefini bir kadeh şaraba satmalısın. Bu (aşk) meydanı erlerin ve bilenlerin işidir ve şunu da bil ki ben mürid değil, şeyh istiyorum. Hem de rastgele bir şeyh değil, gerçeği arayan olgun bir şeyh.' [3]

'Âsem vefat ettiği zaman, cenaze namazını Ahmed bin Atail-Arabi kıldırdı. O, Mekke ile Medine'nin arasında bulunan bir köydendir. Öyle mübarek ve ulu bir zattır ki, Allahu teala onun aziz varlığıyla zamanımızı müşerref kılmıştır. İmaduddin Abdulvehhab el-Barisini (kuddise sırruh). Bu zatın doğduğu yer olan Barisin Kazurn köylerinden Ebher'e yakın bir köydür. Allahu teala onu Abdullah eş-Şami (ks) hazretleri vefat ettikten sonra yedi yüz on senesinde ululuk mertebesinin tahtına oturttu. Şimdi o yetmiş altı yaşındadır. O, Peygamber'den sallallahu aleyhi ve sellem bu zamana gelinceye kadar gelip geçen uluların on dokuzuncusudur. Bu zatların hâli kullukta bizim gibidir. Yerler, içerler, hasta ve tedavi olurlar. Bunlar Abdal tabakasına girmeden önce nikahlanırlar. Çocukları, malları, mülkleri olur. Fakat Abdal tabakasına girdikten sonra o işi terk etmişlerdir. Artık ona bir daha geri dönemezler. Zevceleri ile sohbetten ve çocuklarından ayrılırlar. Bir daha tekrar zevceleri ve çocukları ile sohbet edemezler ki, bu onların malumu olsun. Onlar sünnete riayet etmede, nikah hususunda mübalağa ederler. Hatta öyle ki, bir yabancı kimse evlerine geldiği zaman, bir gün veya bir hafta kalsın ve o hanımı ile nikahlanarak onun hakkını versin isterlerdi. Daha sonra o adam o kadını bıraksın ve kadın da onun kim olduğunu bilmesin.' [4]

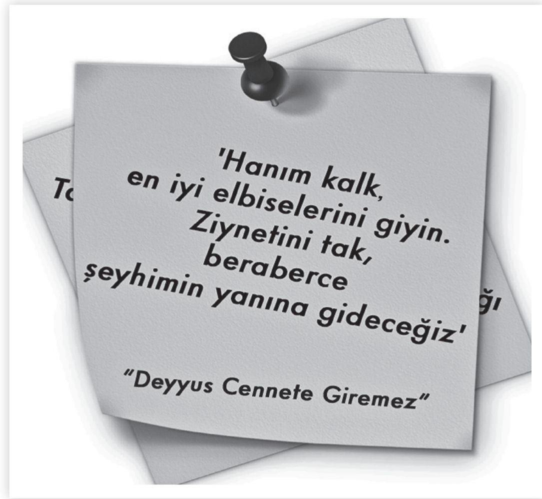
Ahlak bu mudur? Bu kafa yapısına sahip olanlar mı insanlara İslam ahlakını öğretecektir?

Sa'd ibni Ubade zina yapan kadın ve erkek için dört şahit getirilmesini duyunca:

"Vallahi hanımımın yanında bir adam görürsem, onu kılıcımın keskin yeriyle öldürürüm. Bu söz Allah Rasûlü'ne sallallahu aleyhi ve sellem ulaşınca 'Siz Sa'd'ın kıskançlığına şaşırıyor musunuz? Vallahi ben ondan daha kıskancım, Allah ise benden daha kıskançtır. Allah kıskançlığından ötürü açık ve kapalı fuhşiyatı haram kılmıştır…' " [5]

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Cennette bir saray gördüm. Bu kimin, dedim. Ömer bin Hattab'ın dediler. Ona girmek istedim.

Fakat senin kıskançlığını bildiğimden girmedim. Ömer radıyallahu anh şöyle dedi: Anam, babam sana feda olsun, seni kıskanır mıyım?" [6]

Sehl ibn Sa'd anlatıyor:

"Adamın biri Allah Rasûlü'nün evlerinin içine bakıyordu. Nebi sallallahu aleyhi ve sellem bir demir parçasıyla saçını kaşıyordu. Adama: Evime baktığını kesin bilsem bunu gözüne sokardım. İzin, görmeden dolayı meşru kılınmıştır." [7]

Bu örneklerde Allah Rasûlü'nün ve ashabının ahlakını görüyoruz. Yukarıda ise İslam'ın ahlak boyutunu temsil ettiğini söyleyen mutasavvıfları…

Bu iki zıt tablonun biri İslam; diğeri ise şeytanın aldatmacası olan, karanlık odalarda, uzun açlıklar sonrası, şeytani vesveselerin vahiy zannedilerek uydurulduğu bir dindir.

Akide esasları birbirine zıt olan bu iki dinin doğal olarak ahlak anlayışları da zıttır.

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem bu ahlaka sahip olanlar için şöyle demiştir:

"Deyyus cennete giremez."

Kıskanç olan Rabb'in cennetine, kıskanç olmayan deyyusların girmemesi adaletin ta kendisi olsa gerektir.

---

3. Ariflerin Menkıbeleri s.470-471
4. Nefahatu'l Üns–Molla Cami- s.42
5. Buhari, 7416; Müslim, 1499
6. Buhari, 5226; Müslim, 2394
7. Buhari, 5924; Müslim, 2156

Tasavvuf ve Oğlancılık

Eminim ki başlığı gören çoğu insan şaşırmıştır. Dinin ahlaki boyutunu temsil iddiasında olan tasavvufta Lut kavmini helaka götüren ahlaksızlık da mı vardı?

Feridüddin Attar'ın *'İlâhînâme'* kitabından beyitlere bakalım:

Çavuşun Aşık olduğu Şehzade

'Ay parçası gibi bir şehzade vardı

Güneş onu kıskanmış avere olmuştu

Dudaklar hem bal hem şekerdi

Bunların her biri o ikisinden daha hoştu

Kim onun yüzünü görecek olsa

Canını peşkeş olarak sunardı ona

Bir çavuş o ay yüzlüye aşık oldu

Gönlü allak bullak, aklı gümrah oldu' [8]

Ayyüzlü Oğlanla Görüş Sahibi Derviş

'Ay yüzlü güzel bir oğlan vardı

Misk onun saçının bir teliydi

Bir derviş onun aşkıyla zebun oldu

Gönlünün ne kadar makdi varsa, kan oldu

Sonunda dayanacak gücü kalmadı

O dünya dilberinin yanına gitti

Dedi: Derdimin dermanı yoktur

Sensiz yaşamamın imkanı yoktur' [9]

Attar kitabında Sultan Mahmud ile yine bir erkek olan Ayaz'ın aşkına dair hayli şeyler anlatır:

'Birine emir verdi; selvi boylusunu

Baştan ayağa kemende geçirtti

O yasemin göğüslüydü bağlatsa da

Yüz canla ona bağlanıyordu gizlice' [10]

Sultan Mahmud ile Ayaz Hamamda

'Bir gün gümüş bedenli Ayaz

Canlar yakınca yalnız gitti hamama

Bir dostu muzaffer Mahmud'a dedi:

Sevdiğin bugün hamama gitti

Yüce şah hallenmiş adam gibi

Tek başına hemen hamama gitti

Şah baştan ayağa onun güzelliğini gördü

Canını onun her bir yerine vakfetmiş buldu' [11]

Benzer sapkınlıklar için Güzel Oğlan ve Perişan Aşık[12], Ölüm Hâlindeki Sultan Mahmud ile Ayaz[13], Ayaz Onun Göz Ağrısı[14] bölümlerine bakılabilir

Kalpleri ve gözleri kararmış, vahyin aydınlığından yüz çevirmeleri sebebiyle şeytanın Allah ile aldattıkları, bu beyitleri ve tasavvuf kitaplarında yer alan aynı içerikteki hikayeleri tevil ede dursun! Allah'a olan aşklarını(!) oğlancılık üzerinden anlatan sözde tassavvuf büyüklerine methiyeler düzsün! Kendilerinin çocuklarına ya da hanımlarına olan fıtri sevgileri iki erkeğin üzerinden anlatılacak olsa asla kabul etmeyecek olanlar; söz konusu Allah olunca *'bu büyüklerin vardır bir bildiği'* desin. Müşrikler de öyle değil miydi? Kız çocuktan utanır, diri diri gömerlerdi. Ama onların Allah'ın kızları olduğunu söylerlerdi. Kendi nefsine yakıştırmadığını Allah'a *subhanehu ve teâla* yakıştırmak müşriklerin değişmez ahlakıdır.

Allah'a olan aşklarını(!) oğlancılık üzerinden anlatan sözde tassavvuf büyüklerine methiyeler düzsün! Kendilerinin çocuklarına ya da hanımlarına olan fıtri sevgileri iki erkeğin üzerinden anlatılacak olsa asla kabul etmeyecek olanlar; söz konusu Allah olunca 'bu büyüklerin vardır bir bildiği' desin.

8. *İlâhînâme, Ayrıntı Yayınları. S.74, bir kısmını buraya aldığım şiirde bir erkek olan çavuşun yine bir erkek olan şehzadeye aşkını uzunca anlatır Attar.*
9. *A.g.e s.96, şiirin bir kısmı verilmiştir*
10. *A.g.e s.110*
11. *A.g.e s.147. Sonrasında Mahmud'un kendi gibi bir erkek olan Ayaz'ın vucuduna hayranlığı anlatan beyitler devam eder.*
12. *A.g.e s.115*
13. *A.g.e s.116*
14. *A.g.e s.249*

Sapık Şeyhler

Şeyhu'l-Ekber'lerinden başlayalım: Şeyhinin kendine haram olan kızını nasıl da dikkatle izlediği -ki halk arasında röntgencilik deniyor- ve izlenimlerini paylaştığını okuyalım:

'Allah kendisinden razı olsun bu şeyhin bekar bir kızı vardı. Boylu, poslu, genç ve güzel bir kızdı. Onu görenler hemen ona vurulurdu. Bulunduğu ortamı bir çiçek gibi süslerdi. Çevresinde bulunanları sevindirirdi. Kendisine bakanı hayran bırakırdı. Eğer nefisleri çabucak ve kolayca kötülüğe kayan ve zayıf, hasta ruhlu, bozuk, kötü düşünceli, namus duygusu körelmiş insanlar mevcut olmasaydı, Allah'ın yaratılış sırasında ona bağışladığı ruhi ve fiziki güzellikleri, ahlak ve huy güzelliklerini bir bir anlatırdım…'

Buradan sonra o bayanın güzelliğini anlatmaya başlar. Onu yıldıza, semaya, çiçeğe benzetir, sonra da:

'Ona layık ifadelerle gazeller yazdık. Fakat yine de onun sevgisinin büyüklüğüyle, söylediği o kadim sözlerle, iç dünyasının zenginliğiyle, iffetinin temizliğiyle ilgili olarak gönlümden geçenlerin ve ona duyduğum sevgi, ilgi ve duyguların hepsini anlatamadım. Çünkü o benim tek dileğim ve biricik özlemimdi.' [15]

Kendisi çok namusludur İbni Arabi'nin! Kendisine helal olmayan bir bayanı en ince detayına kadar süzmüş, ona gazeller yazacak kadar ileri gitmiş, lakin namus duygusu körelmiş, zayıf nefislilerden korktuğu için izlenim ve duygularını rahat paylaşamamış!

İbni Arabi kendine helal olmayan bekar bir kadına bakıp, onu tasvir etmiş. Bir de başkasının hanımlarını en ince detaylarına kadar bilen, gerdek gecesinde gelin ve damadın yanında yer alan, eşiyle birlikte olduğunda onlarla aynı odada uyuyan şeyhler var.

Tabi onlar bu duruma ahlaksızlık demiyorlar. Şeyhin keşfi veya kerameti diyorlar.

'Bir kadınla evlenmek istiyordum. Fakat hakkında hiçbir bilgim yoktu. Durumu şeyhime arzettiğimde o kadın hakkında bana öyle şeyler anlattı ki onları ancak Allah ve Allah'ın bildirdiği veli kulları bilebilirdi. Evlendiğimde cidden şeyhimin bahsettiği

bütün sıfatları gördüm. Şeyhim bir ara bana: 'Zifaf gecesi ben yanınızda olurum' buyurdu. 'Bunu nasıl bilebilirim?' diye sorduğumda 'Sana bir alamet bırakırım' diye cevap verdi. Zifaf gecesi bir ara evlendiğim kadının burnundan fazlaca kan aktığını gördüm. Sebebini sorduğunda 'Yanlışıkla sen burnuma vurdun da ondan' diye cevap verdi. O zaman bu işi şeyhimin ruhaniyetinin yaptığını anladım ama sebebini idrak edemedim. Ziyaretine gittiğimde olup bitenleri kendisine anlattım. 'Evet' dedi. 'Eğer kadının o gece burnundan kan akıtılmasaydı, beyin kanaması geçirip hastalanacaktı. Çünkü hem uzak bir yerden hem de soğuk bir havada gelmiş ve çok yorulmuştu.' ' [16]

'Bir gece iki hanımım aynı odada bulunuyordu. Bu, mazeretten dolayı olmuştu. Onlardan her biri ayrı bir yatağa uzanıp yattı. Ben de başka bir yatağa uzandım. Odamızda bir dördüncü yatak daha bulunuyordu, o boş kaldı. Sonra hanımlardan biriyle yatmak istedim. Diğerinin uyuduğunu zannediyordum. Bir müddet sonra diğer hanımla yatmayı uygun buldum ve yanında yattığım diğer hanımın artık uyuduğunu sanıyordum. Geceyi böylece geçirdikten sonra Şeyhimin ziyaretine gittim. Aramızdaki mesafe uzak da olsa sık sık bu ziyaretlerimi yerine getiriyordum. Beni görünce hafif tebessüm ederek şöyle buyurdu:

– İki karıyı bir odada bir araya getirip ikisiyle cinsi yakınlıkta bulunan kimse hakkında ne dersin? Beni kastettiğini anladım ve cevap verdim:

– Efendim, bunu nasıl anladınız?

– Ya dördüncü boş yatakta kim yattı? diye sordu.

Bunun üzerine dedim ki:

– Efendim ben onların uyuduğunu zannederek öyle yaptım.

15. Tercümanu'l-Eşvak, İz Yayınları s. 77

16. el-İbriz 1/81

— Hayır hiçbiri uyumadı. Böyle yapman doğru değildir. Kaldı ki uyanık oldukları zaman…

— O halde bundan böyle buyurduğunuz gibi hareket edeceğim ve bu yaptığım düzensizlikten dolayı Allah'a tevbe ederim.' [17]

Fıtratı bozulmamış, şirk ve bidatle aklını örtmemiş bir insanın *'Nasıl bildin?'* değil *'Ne işin vardı benim yatak odamda?'* diye sorması gerekirdi oysa…

'Bir gece hanımlarımdan biriyle başbaşa kaldım. Onunla oynaşırken utanç yerine baktım. Aradan birkaç gün geçtikten sonra şeyh hazretlerini ziyaretlerine gittiğimde, huzurunda birçok ilim adamları bulunuyordu. Onlara dönerek sordu:

— Ey din alimleri! Kadının utanç yerine bakmak hakkında ne dersiniz?

Ben hemen cevap verdim:

— Efendim, dedim. Bu konuda alimlerin dediğini aynen ben de söylerim. Halbuki şeyh hazretleri ile aramızda iki merhale gibi uzun bir mesafe bulunuyordu. Bunun üzerine sordu:

— Peki sen hiç bakar mısın?

— Hayır, dedim. Meğer ki unutmuş olayım.

— Evet, falan geceye kadar öyle. Ama o gece? Buyurunca utandım, yaptığımı hatırladım. Sonra şöyle uyarıda bulundu:

— Kabe'ye yönelip bakan yüzünü (o gibi şeylere) çevirip bakma! İnşallah.' [18]

'Bir gün şeyhimiz (Allah kendisinden razı olsun) benim hanımım söz konusu olunca, onu tepeden tırnağa, gizli ve aşikar her şeyini ve bütün hususiyetlerini anlattı. O kadar ki ne fazlalık yaptı ne noksanlık. Cidden benim hanımım onun anlattığı gibiydi. Eğer ben kendimi zorlasam, hiçbir zaman karımı onun nitelediği ölçüde anlatamam. Halbuki aramızda dört günlük mesafe bulunuyordu ve hanımımı da görmüş değildi. (Şeyh hazretleri bu keşfi yapmakla Seyyid Ali Hazretlerine, karısına karşı takınacağı tavırda bir ölçü vermeyi dilemiş ve ayrıca kadının dine karşı olan ilgisini kamçılamak istemiştir.)' [19]

Tasavvufun Müslüman kadın algısı böyledir işte. Bedeninin gizli ayrıntılarının kendisine helal olmayan bir erkek tarafından anlatılması onun dine ilgisini kamçılıyor. Allah'ın yarattığı hayâ fıtratına sahip bir kadının böyle bir durumda tiksinmesi, o dinden ve ehlinden teberri etmesi gerekir.

Tasavvufun Müslüman kadın algısı böyledir işte. Bedeninin gizli ayrıntılarının kendisine helal olmayan bir erkek tarafından anlatılması onun dine ilgisini kamçılıyor.

Allah'ın yarattığı hayâ fıtratına sahip bir kadının böyle bir durumda tiksinmesi, o dinden ve ehlinden teberri etmesi gerekir.

Katib Abdullah bin Ali ve kardeşi Abdurrahman anlatıyor:

'Bir gün attarlar çarşısı damına çıkmıştık, yakın damlar üzerinde birçok kadınların bulunduğunu gördük. Onlara bakmaya başladık. Onlarla aramızda olan cinsel konular üzerine konuştuk, bazen güldük, bazen zıpladık derken vakit geçirdik. Bir müddet sonra şeyh hazretlerine döndüğümüzde, onun maruf divanvari minderinde yerlerimizi aldıktan sonra tebessüm etmeye başladı ve: 'Keşiflerde bulunamayan şeyh ne güzeldir!' dedikten sonra ilave etti: 'Nerede idiniz bana doğruyu söyleyiniz, sakın yalan söylemeyiniz.' Biz de olup bitenleri olduğu gibi kendisine anlattık. Bunun üzerine o kadınların durumunu ve dam üstünde toplanma sebeplerini, bizim onlar hakkında konuştuklarımızı, zıplayıp gördüklerimizi bir bir -oradaymış gibi- anlattı. Halbuki o sırada kendisini ziyaret için gelenlerle oturup sohbet ediyor, bizim nerede bulunduğumuzu bilmiyordu. Biz damda zıpladığımızda o sohbet ederken bir ara tebessüm etmiş, ama kimse bunun sebebini anlayamamış.' [20]

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ahlakıyla, Abdulaziz el-Debbağ'ınn ahlakı arasında ki farka bakalım:

"Fadl, Allah Rasûlü'nün terekesinde iken bir bayan gelip soru sormuştu. Fadl kadına bakıyor, kadında Fadl'a bakıyordu. Nebi, Fadl'ın yüzünü diğer tarafa çevirdi…" [21]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabının kendilerine helal olmayan bir kadına baktıklarını görünce, eliyle onların çenesinden tutup bu münkere engel oluyordu.

Bu davranışıyla Kur'an'ın erkeğin ve kadının

17. *el-İbriz 1/78-79*
18. *el-ibriz 1/78*
19. *el-İbriz 1/91*
20. *el-İbriz 1/96*
21. *Buhari, 1513; Müslim, 1334*

iffetiyle ilgili indirdiği bakış ayetlerini tefsir ediyordu.

"Mü'min erkeklere söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. Bu davranış onlar için daha nezihtir. Şüphe yok ki, Allah onların yaptıklarından hakkıyla haberdardır. Mü'min kadınlara da söyle, gözlerini haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. Görünen kısımlar müstesna, zînet (yer)lerini göstermesinler." [22]

İslam ahlakını temsil iddiasında olan şeyh efendi, bu münkere şahitlik ediyor, tebessüm ediyor, sonra da müridlerle paylaşıyor. Haram içinde olmalarından ziyade onlar şeyhin keramet ve keşfiyle ilgililer.

Gerçi yatak odalarında insanlarla beraber uyuyan, insanların özel hallerini gördüğü hâlde orayı terk etmeyen insanlardan bunu beklemek pek makul değil. Ancak bu yaptıklarına keramet ve keşf gibi isimler yükleyerek İslamileştirmeye çalışmalarıdır bizim itirazımız.

Günümüzde bu ahlaka sahip olan insanlar kahvelerde okey masasına oturulmaya dahi layık görülmüyorken, bu insanlara Allah dostu ve veli muamelesi yapılmasıdır itiraz ettiğimiz şey.

İnsanların çoğu lakaplarla yüceltilen bu insanların hakikatlerini bilmiyor, bilenler de atalar dinine laf gelmesin ya da oluşmuş rant sistemi zarar görmesin diye susuyor.

Bir başka düşük ahlak sahibi şeyhi müridinden dinleyin:

'Şeyhimi ziyarete gittiğimde evinin ortalarından birinde beni yanına aldı oturduk. Sohbetimiz hayli devam etti. Uyku vakti gelince bana uyu dedi. Kendisi ayrılıp başka odaya gitti. Bende elbisemi çıkardım ve sırt üstü uzandım. Yatağımda bir elin beni gıdıkladığını hissettim, güldüm, o da güldü. Fakat odamda kimse yoktu. Gülme sesinden o elin ona ait olduğunu anladım. Şeyhimin odası alt katta bulunuyordu.' [23]

Gavs (k.s.a) bir seferinde sohbet etti, buyurdu ki: *'Gavs-ı Hizani (k.s.a) tesbihat yaparken tebessüm etmişti. Orada kendisiyle serbest konuşabilenlerden birisi vardı. Sordu: 'Kurban, dedi. Senin hiç böyle adetin yoktu. Tebessüm etmenin sebebi acaba*

ne olabilr?' Gavs şöyle buyurdu: 'Bir müride kadın, Botan Çayı'nda yıkanıyordu. Saçını tararken tarak saçlarına takılıp kaldı. Canı acıdı. Benden istimdat etti. İşte ben de ondan dolayı tebessüm ettim.' ' [24]

Sürekli tasavvufçulara sorduğumuz ve onların da cevaplayamadığı bir sorunun cevabını böylece öğrenmiş oluyoruz. Diyoruz ki: *'Madem bu şeyhlerin olağanüstü güçleri var, müridlerini bela ve musibetten koruyabiliyorlar. Neden dünyanın doğusunda ve batısında inim inim inleyen Müslümanlara yardım edip onları kurtarmıyorlar?*

Ya da onlar hakkında konuşanları çarpıp perişan edebiliyorlar da, neden Amerikan Conilerini, Rus askerlerini, Avrupalıları çarpıp hezimete uğratmıyorlar. Bu (na)mübareklerin gücü hep biz Müslümanlara mı yetiyor?'

Bir grup hayâ edip susuyor. Bir de fanatikler var. Utanıp hayâ etmek yerine yeni menkıbeler uyduruyorlar. Efendim bir gün şeyhin kapısı uzun uzun çalınmış. Huzuru risalet penahilerine giriş desturu alınamayınca endişeli bir bekleyiş başlamış. O sıra içerden gürültüler, değişik sesler gelmeye başlamış. Sonra kapı açılmış, şeyh efendi hazretleri ellerini yıkamak için dışarıya teşrif etmiş. Elleri kanlıymış. Endişe edip sormuşlar. Şeyh efendi bir çeçene zulmeden Rus kefereyi öldürdüğünü söylemiş… Filan, filan.

Hayâsını yitirmemiş olanların cevap bulamamaktan mahcubiyetleri, fanatiklerin yalanı örtmek için yeni bir yalana başvurup menkıbe uydurması bir yana, biz sorumuzun cevabını bulmuş olduk. Meğer şeyhler çok daha önemli bir işle meşgulmüş. Çayda yıkanan müridlerinin saçına tarak takılır ve canları yanarsa onların istimdadına icabet eder, o sıkıntıdan kurtarırlarmış.

22. 24/Nur, 30-31

23. el-İbriz 1/79-80

24. Sohbetler, Şeyh Seyyid AbdulHakim El-Huseyni, sf.73

İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.

Ahlak adına ortaya çıkmış, Moğol istilasında ümmeti uyutmakla meşgul Mevlanagiller cenahı da bundan farklı değildir. Hocası Şems ve Ali Hariri'yi dinleyelim:

'Yine Sultan Veled hazretlerinden nakledilmiştir: Bir gün Mevlana Şemseddin iyi ve namuslu kadınları övüyor, onların iffet ve ismeti hakkında şöyle diyordu: 'Bununla birlikte bir kadına arşın üstünde bir yer verseler, sonra onun bakışları birdenbire dünyanın üzerine düşse ve yeryüzünde kalkmış bir tenasül aleti görse, deli gibi kendini oradan aşağı atar ve aletin üstüne düşer; çünkü kadınların mezhebinde ondan daha yüksek bir mertebe yoktur.' ' [25]

'Şeyh Ali Hariri ayağı uğurlu, parlak kalpli, metanet sahibi biriydi. Semâ sırasında kim ona baksa hemen mürid olurdu. Giydiği hırka paramparçaydı. Bu yüzden semâ sırasında vücudunun her tarafı görünüyordu.

Halifenin oğlu da bunun menkıbelerini işittiği için semâsını görmek istedi. Semâ edenleri seyretmek için makam kapısından içeri girdiğinde şeyhin nazarı ona ilişti. O derhal mürid oldu ve elbise giydi.

Oğlunun şeyhe mürid olduğu haberi Mısır'da halifenin kulağına ulaştı. Son derece canı sıkıldı ve şeyhi öldürmek istedi. Fakat şeyhin yüzünü görür görmez ona mürid oldu.

Halifenin karısı da onu görmek istedi. Şeyhi eve davet ettiler. Hatun ilerleyip şeyhin ayaklarına kapandı ve elini öpmek istedi. Şeyh tenasül aletini kaldırarak kadının eline verdi 'senin istediğin o değil budur' dedi ve semâya başladı. Bunun üzerine halifenin ona olan inancı birken bin oldu.' [26]

'Mevlanagiller cephesinde değişen bir şey yok' diyelim ve Yeni Türkiye oluşurken Mevlanaların, Yunusların eserlerini ihya etmeliyiz diyenlere anlatmaya devam edelim.

Meğer şeyhler çok daha önemli bir işle meşgulmüş. Çayda yıkanan müridlerinin saçına tarak takılır ve canları yanarsa onların istimdadına icabet eder, o sıkıntıdan kurtarırlarmış.

İslam'a müntesip her insanın, İslam'ın kebairden saydığı büyük günahlara karşı özel bir yaklaşımı vardır mutasavvıfların. Sıradan insanların kız istemeye giderken çocuklarından nefy ettikleri içki, kumar, kötü yolu övüyor, meşrulaştırıyor her zamanki şeytanlıklarıyla çok değişik kılıflarda insanlara sunuyorlar.

Kendisine Şems'in ayyaşlığı hatırlatılan Mevlana'dan dinleyelim:

'Yine dostların olgunlarından nakledilmiştir: Bir gün kıskanç fakihler, inkar ve inatları nedeniyle Mevlana'ya 'Şarap helal midir ya da haram mıdır?' diye sordular. Onların amacı Şemseddin'in şerefine dokunmaktı.

Mevlana kinaye yoluyla şöyle buyurdu: 'İçse ne çıkar, çünkü bir tulum şarabı denize dökseler deniz değişmez ve denizi bulandırmaz. Bu denizin suyu ile abdest almak ve onu içmek caizdir. Fakat küçücük bir havuzu bir damla şarap şüphesiz ki pisletir. Böylece tuzlu denize düşen her şey tuz hükmüne girer. Açık cevap şudur ki, eğer Mevlana Şemseddin şarap içiyorsa her şey ona mubahtır. Çünkü o deniz gibidir. Eğer bunu senin gibi bir kahpenin kardeşi yaparsa ona arpa ekmeği bile haramdır.' [27]

Allah *subhanehu ve teâla* ise şöyle buyuruyor:

"İman edip salih ameller işleyenlere; Allah'a karşı gelmekten sakındıkları, iman ettikleri ve salih amel işledikleri, sonra Allah'a karşı gelmekten sakındıkları ve iman ettikleri, sonra yine Allah'a karşı gelmekten sakındıkları ve iyilik ettikleri takdirde, daha önce tatmış olduklarından dolayı bir günah yoktur. Allah iyilik edenleri sever." [28]

"Allah içki hususunda on sınıfa lanet etmiştir: İçene, sakilik yapana, satana…" [29]

Hırsızlık ve başkasının malını izinsiz alma hususunda ise şöyle düşünürler:

25. *Ariflerin Menkıbeleri s.486*
26. *Ariflerin Menkıbeleri s.487*
27. *Ariflerin Menkıbeleri s.486*
28. *5/Maide, 93*
29. *Ebu Davud, 3674; İbni Mace, 3380*

Şeyhimden işittim buyurdu ki:

'Tasavvuf sahibi bir veli elini istediği kimsenin cebine uzatıp sokar ve istediği nisbeti onun cebinden alabilir, cep sahibinin bundan hiç ama hiç haberi olmaz. Çünkü cebe uzanan el zahiri el değil, batını eldir. Bu bakımdan farkına varılmaz.' [30]

Rabb'imiz ise şöyle buyuruyor:

"Yaptıklarına bir karşılık ve Allah'tan caydırıcı bir müeyyide olmak üzere hırsız erkek ile hırsız kadının ellerini kesin. Allah mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir." [31]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Bir Müslümanın gönlü olmaksızın onun malından almak helal değildir." [32]

Aklınıza gelebilir. Sıradan ilmihal bilgisiyle dinini yaşayan bir Müslümanın dahi haram olduğunu bildiği hırsızlığı nasıl bilmez bu insanlar?

Onlar ise bu işe hırsızlık demiyorlar, onlara göre ne kadar profesyonel hırsız olursanız o kadar keramet sahibi olmuş oluyorsunuz.

Şimdi adî bir hırsızla, velinin hırsızlığı arasındaki farkı onlardan dinleyelim:

Şeyhimden işittim, buyurdu ki:

'Başkasının parasını cebinden almada tasarruf sahibi veli ile adî bir hırsız arasındaki fark, aradaki hicaptır. Tasarruf sahibi veli, Rabb'isini müşahede eder, başkasının parasını almak konusunda ilahi emirle hareket eder. Nitekim Kur'an'da Musa ile Hızır olayından söz edilirken, yıkılmak üzere olan duvarı doğrultan, gemiyi delen ve masum bir çocuğu boğazlayan Hızır'ın bu davranışları Musa Peygamber tarafından yadırganmıştı. Bunun üzerine Hızır ona: 'Ben bunu kendi reyimle yapmadım (ilahi buyruk üzerine hareket ettim)' (Kehf, 82) diye cevap vermiştir.

İşte bunun gibi, tasarruf sahibi bir veli ancak ilahi emirle hareket eder ve başkasının cebin deki parayı çeker. Kendi reyiyle hareket etmez. Onunla ilahi emir arasında perde yoktur. Hırsız ise perde arkasında kalmıştır, hareketi nefsinden yanadır.' [33]

Hırsızlık yapan birini yakaladınız '*efendim ben Hızır gibi Allah'ın emriyle hareket ediyorum'* dedi. Zina yapan ve bundan gebe kalan bir iffetsiz *'Efendim bu çocuk Meryem'e bahşedilen çocuk misalidir'* şeklinde cevap verdi.

Bu mantıkla hareket edilse İslam'ın şeriat ve ahlak yapısı temelden yıkılmış olur.

Allah Rasûlü'nden önce her peygamber sadece kendi kavmine gönderilirdi. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ise tüm insanlara gönderildi.

"Bana verilen beş şey benden önce kimseye verilmedi. Peygamberler özel olarak kavimlerine gönderilirdi, ben ise tüm insanlığa gönderildim…" [34]

Hızır *aleyhisselam* Musa'nın *aleyhisselam* şeriatına tabi olmayan, Musa'nın kavminden olmayan bir zattı. Mustakil olarak Allah'tan vahiy alıyor ve Allah tarafından sevk ediliyordu.

Muhammed Mustafa'nın *sallallahu aleyhi ve sellem* şeriatı ise herkesi bağlayıcı ve kapsayıcıdır. Hızır'ı *aleyhisselam* kendine delil alabilmek için, müstakil vahiy aldığını ve Muhammed'den *sallallahu aleyhi ve sellem* bağımsız Allah tarafından yönlendirilmiş olduğunu kabul etmek gerekir. Bu da zındıklıktır.

Kötü kadınları satan ve zina evi işleten bir kadına ve çalışanlarına Mevlana'nın methiyelerini okuyalım:

'Ne büyük pehlivanlar! Eğer siz bu yükleri sırtınızda çekmeseydiniz bu kadar nefs-i levvameyi, nefs-i emmareyi kim yenerdi? İffetli ve namuslu kadınların iffet ve namusu nasıl anlaşılırdı?' [35]

30. *el-İbriz 2/94*
31. *5/Maide, 38*
32. *Ebu Davud*
33. *El-İbriz 2/98*
34. *Buhari, 335; Müslim, 521*
35. *Ariflerin Menkıbeleri 431*

İnsanlara Moğollar karşısında su, toprak, çiçek gibi olmayı emreden Mevlana'nın günlük sorulara dahi tahammül edemeyip insanlara kahve ağzıyla küfür savurduğunu görüyoruz.

Şems'in içki içmesine itiraz eden fakihe *'bunu senin gibi bir kahpenin kardeşi yapsa'* [36] diyor.

Yine *'Mevlana neden Mesnevi'ye Kur'an diyor'* diye itiraz edenlere, Mevlana'yı seven biri *'Kur'an değil Kur'an'ın tefsiri'* diye savunma yapar. Mevlana bu duruma öfkelenir ve *'Ey Köpek! Niçin Kur'an olmasın? Ey Eşek Niçin Kur'an olmasın, Ey Kahpenin kardeşi! Niçin Kur'an olmasın'* der.[37]

İnsanlara Moğollar karşısında su, toprak, çiçek gibi olmayı emreden Mevlana'nın günlük sorulara dahi tahammül edemeyip insanlara kahve ağzıyla küfür savurduğunu görüyoruz.

Kumarbazlığın nasıl meşrulaştırıldığına dair bir örnek verelim:

'Yine yakın sohbet arkadaşlarından nakledilmiştir. Mevlana, Sultan Veledi çağırıp birkaç arkadaşınla beraber Şems'i aramaya git… Cebeli sahiliyede meşhur bir han vardır. Doğruca oraya git. Orada Mevlana Şemseddin'in güzel bir Frenk çocuğuyla tavla oynadığını görürsün. Sonunda oyunu Şems kazanırsa çocuğun malını alır. Çocuk kazanırsa Şems'e bir tokat atar. Frenkin tokat attığını görürsen hata edip kızmayasın, çünkü o çocuk kutuplardandır ve kendini iyi tanımıyor.' [38] [39]

Şems'in kumar oynuyor oluşunda bir sıkıntı yoktur. Hatta kumarbaz ve ehl-i İslam olmayan bir Frenk, veliliğin en üst makamı(!) kutuplardan da olabilir.

Müslüman kadının olmazsa olmazı olan, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* uğruna savaş ilan ettiği örtü konusunda tasavvufta yaşanan ilginçlikler:

'Şibli, Cüneyd'in yanına girer. Kadın örtünmeye davranır. Cüneyd eşine 'örtünmene gerek yok, zira Şibli senin varlığının farkında değil' dedi. Daha sonra Şibli kendine gelince, Cüneyd hanımına 'Şimdi örtün. Zira Şibli şimdi kendine geldi' dedi.' [40]

'Bir defa Zunnün sahilde başı ve yüzü açık bir cariye görünce örtünmesini hatırlatmış, ağzının payını da almış: 'Allah için sararan bu yüz örtüyü ne yapacak? Aşkın muhabbet kadehinden içtim…' ' [41]

'Mevlana'ya göre kadın güzeldi ve güzelliğini saklı tutmak istemez. Onda güzelliği teşhir etme iç güdüsü vardı. Bu iç güdüye kendisi bile karşı duramaz. Ona 'güzelliğini gizle ve örtün' demek onda aksi tesir yapar.' [42]

Kendisi de tasavvuf meşreb olan Süleyman Uludağ kadın-erkek ilişkileri bağlamında şunları nakleder:

'Hasan-ı Basri diyor ki: Tam yirmi dört saat Rabia ile birlikte olduk, tarikat ve hakikat üzere konuştuk. Bu süre içinde ne benim aklıma erkek olduğum, ne de onun aklına kadın olduğu geldi…' [43]

'… Başka davetlilerin de bulunduğu yemekte sıra el yıkamaya gelince elinde ibrik bir kız içeriye girer ama Nişaburlu civanmerd 'Kadınların erkeklerin eline su dökmesi fütüvveye sığmaz' der. Orada bulunanlardan biri der ki: 'Ben senelerdir bu eve gelirim. Elime su döken kadın mı erkek mi bilmem.' ' [44]

Allah *subhanehu ve teâla* ise şöyle buyuruyor:

"Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin kadınlarına söyle, bedenlerini örtecek elbiselerini giysinler. Bu onların tanınıp incitilmemelerine de daha uygundur. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir." [45]

Sahabe toplumunda dahi kadınların tanınmaması için örtünmeleri emrediliyorken; sofiler bırakalım tanımayı kadını görmüyorlar dahi.

"…Onlardan bir ihtiyacınızı istediğinizde perde arkasından isteyin. Bu sizin kalbiniz için de, onların kalbi için de daha temizdir." [46]

Bu ayette hitap müminlerin anneleri ve yeryüzünün en seçkin insanı olan sahabiler içindir.

---

36. *A.g.e s.486*
37. *A.g.e s.261*
38. *A.g.e s.521*
39. *Dipnot: Daha sonra bu Frenk Müslüman olduğunu iddia ediyor. Lakin tek bir İslami mesele öğretilmeden Frenkistanı irşada yollanıyor!*
40. *Sufi Gözüyle Kadın, Süleyman Uludağ, 102*
41. *A.g.e s.102*
42. *A.g.e s.102*
43. *A.g.e s.101 Feriduddin Attar'dan naklen*
44. *A.g.e s,103*
45. *33/Ahzab, 59*
46. *33/Ahzab, 53*

Kalplerinin temiz oluşu öne sürülerek bir arada oturun, örtünmeyin dememiş bilakis kalp temizliğinin muhafazası için örtünme ve perde gerisinden muamele edilmesi emredilmiştir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ise şöyle buyurur:

"Bir kadınla bir erkek başbaşa kaldıklarında mutlaka üçüncüleri şeytandır." [47]

"Yanında mahremi olmaksızın bir kadınla bir erkek başbaşa kalmasın." [48]

Bu durumda ya Hasan ve Rabia isimli şahısları tekzip etmek ya da Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* tekzip etmek durumundayız. Elbette adına menkıbeler uydurulan ve kim olduğunu bilmediğimiz bu iki şahsı tekzip edecek, Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* doğrulayacağız.

Diyebiliriz ki; insanları ahlaka davet ettiğini iddia eden tasavvuf kitaplarında, mevcut olan ahlak budur. Bizler tüm mutasavvıfların böyle olduğunu iddia etmiyoruz elbette. Ancak tüm mutasavvıfların önemsediği, kutsayıp veli kabul ettiği insanların ahlaksızlıkları meclislerde okutulan, elden ele dolaşan kitaplarında mevcuttur. Bunlara cevap vermek ya da bunlar üzerine tefekkür etmek yerine bu bölümleri yeni baskılardan çıkarmakla yetiniyorlar. Asırlardır okunmuş ve okutulmuş, adına keşf ve keramet, gaybet vb. denilmiş ahlaksızlıkları yeni baskılardan çıkarsanız da bu kirli ve ahlaksız zihniyet devam ediyor. Veli olduğuna inanılan insanların her yaptığına *'vardır bir keramet'* düşüncesiyle yaklaşılıp, onların Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* pak şeriatının dışına çıkmasına müsaade ediliyor.

Ya da *'biz Kur'an-Sünnete uymayanı kabul etmiyoruz'* demek sorunu çözmüyor. Kur'an'a-Sünnete uymayanı attığınızda tasavvuftan geriye üç-beş sayfa bir şey kalıyor. Bu kalan da İslam'dan alınan ve bozulmamış olan şeyler.

Böyle olunca da tasavvufa değil, İslam'ın güzel ahlakını temsil eden Kur'an'a ve Sünnete dönmenin zarureti anlaşılıyor.

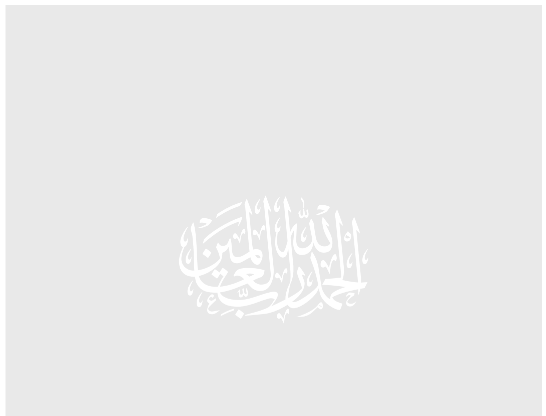
Son olarak tasavvuf kitaplarında anlatılan ve

içinde yüce hikmetler(!) barındırdığı iddia edilen bir hikayeyi yorumsuz olarak sadece aktarmakla yetiniyorum:

'Hz. Mevlana'nın temiz kalpli eşi Kira Hatun Hazretleri bir gün şöyle düşünmüştü: Epey zamandır Hz. Mevlana yemeyi, içmeyi ve uyumayı en aza indirdi. Durmadan oruç tutuyor, sohbetler yapıyor, coşuyor, semâ yapıyor, kendini riyazete veriyor. Bedenin ihtiyaçlarına önem vermiyor. Beni de ihmal ediyor, cinsi yakınlıkta bulunmuyor, yatağıma girmiyor. Acaba şehvetten, beşeri özelliklerden arındı da melek gibi bir varlık mı oldu?'

Kira Hatun Hazretlerinin bu duyguları Hz. Mevlana'ya malum olur. O gece eşini ziyaret edip şereflendirir. Kükremiş bir aslan gibi Kira Hatun'a çullanarak peş peşe yetmiş defa cinsi ilişkide bulunur. Kira hatun bir yolunu bulup Hz. Mevlana'nın elinden kurtulup medresenin damına koşar. Mevlana onun ardından gider ve 'Daha tamam olmadı' der ve ekler: 'Hak erenler her şeyi bilirler, onlar yetersiz ve iktidarsız değillerdir. Bedenin zevklerini de bilirler. Cinsi ilişkiyi terk ettiğimiz vecd ve istiğrak halinde olmamızdandır. Sizin bu halime ilgi duyup kalıcı haz ve zevklere kavuşmanız için böyle yapıyorum, öteki dünyanızı süslemenizi istiyorum.' [49]

47. *Tirmizi 1171. Hadis zeylinde. Mubarekfuri: Ahmed Musnedinde rivayet etmiştir.*

48. *Buhari, 1862*

49. *Sufi Gözüyle Kadın, s.32*

Faruk Beşer Hoca'nın İddialarına Cevap

Faruk Hoca, ülkenin %25'inin; İslam'a savaş açmış, dinin emirlerini yasaklamayı marifet bilen, İslami bir sistemi kaldırıp gayr-ı İslami bir nizam kurmakla övünen bir partiye destek verdiğini bilmiyor mu? Bu ülkenin yüzde %10'unun; 'Muhammed bu sıfatlarla peygamberse ben de Kürtlerin peygamberiyim' diyen, 'benim anam tanrıçadır' diyen bir zevzeğin (Abdullah Öcalan'ın) partisine destek verdiğini bilmiyor mu?

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

29 Kasım tarihli Yeni Şafak gazetesinde Faruk Beşer Hoca'ya ait *'Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler'* başlıklı bir yazı yayınlandı. Faruk Hoca Maide suresindeki 44. ayet bağlamında bazı iddialarda bulunuyor ve biz gibi inanan insanların buna verecek ilmî bir cevaplarının olmadığını belirtiyor.

İsterseniz önce Faruk Hoca'nın makalaesini, sonrasında ilmî bir cevap olmasını umduğumuz ve Faruk Hoca'nın makalesinin genel bir değerlendirmesi niteliğindeki yazımızı okuyalım.

*'**Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler…***

Kolay tekfircilikten söz ediyorduk.

Gelelim bu kardeşlerimizin bağlamından koparak sözkonusu ettikleri Mâide 5/44. ayeti kerimesine. Ayetin meali şöyle:

"Tevrat'ı da biz indirdik. Onda bir hidayet vardır, bir nur vardır. Yahudilerin Allah'a teslim olmuş peygamberleri onlara onunla hüküm veriyorlardı. Onların Rabbanîleri de bilgeleri de korumakla yükümlü tutuldukları o Allah'ın kitabıyla hüküm veriyorlar, onu hep göz önünde bulunduruyorlardı. O halde siz de insanlardan korkmayın benden korkun ve ayetlerimi basit bir bedel karşılığında satmayın. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler kâfirlerin ta kendileridirler." (5/Maide, 44)

Bu ayetin ve devamındaki benzer ayetlerin inişine sebep olan olay şudur:

*Bir gün Yahudiler Hz. Peygamber'e gelip içlerinden **bir erkekle bir kadının zina ettiklerini söylemişler** ve onlara ne ceza vermeleri gerektiğini sormuşlardı. Zina edenler eşraftandı ve bu suç için Tevrat'ta zikredilen recim dışında hafif bir ceza ile kurtulmalarını bekliyorlardı. Onun için kendi hâkimlerini bırakıp Hz. Peygamber'e gelmişlerdi. Hz. Peygamber onlara Tevrat'ta bu suçun cezası-*

nın ne olduğunu sordu. Halka teşhir edilip sopa atılmalarıdır dediler. Yahudi asıllı müslüman Abdullah bin Selam, yalan söylüyorsunuz, ***Tevrat'ta bunların cezası recmdir dedi.*** *Tevrat'ı getirip açtılar ve birisi eliyle recm ayetini kapadı ve sadece devamını okudu. Abdullah bin Selam, elini kaldır deyince, Abdullah doğru söylüyor demek zorunda kaldılar. Hz. Peygamber de emretti ve Tevrat'taki ceza uygulandı. (Buharî, Müslim)*

Buna göre Allah'ın indirdiği ahkâmla hüküm verme imkânı bulunduğu halde onu bırakıp ***başka bir hüküm aramak küfürdür.*** *Böyle bir tercih imkânı bulunmayan günümüz yöneticisinin ya da hâkiminin önünde ise iki seçenek vardır; ya hiçbir hüküm vermeyip, yönetimi de hüküm vermeyi de zaten böyle bir derdi olmayanlara bırakmak, ya da en adil hükmü buluncaya kadar mevcut kanunları adalete en yakın şekilde yorumlayıp uygulamak ve sürekli en adil olana ulaşmaya çalışmak.*

Bilindiği gibi İslam hukukunun genel kurallarından birisi şudur: Salt iyi olanın yapılamadığı yerde kötülerin en hafif olanı alınır, yani "ehven-i şerreyn ihtiyar olunur".

Söz konusu ayetin devamında iki benzer ayet daha vardır:

"Tevrat'ta Yahudilere; cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş ceza uygulamalarını farz kıldık. Yaralarda da kısas vardır dedik. Ama kim kısas hakkını bağışlarsa bu onun için bir kefaret olur. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler zalimlerin ta kendileridirler, (5/Maide, 45).

"Peşleri sıra onların çizgilerinde Meryem oğlu İsa'yı gönderdik, öncesindeki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak. Ona İncil'i verdik, onda da bir hidayet vardı bir nur vardı. Öncesindeki Tevrat'ın tasdikçisi, Allah'a karşı saygılı olanlara bir rehber ve bir nur olarak, (5/Maide, 46).

"İncil'i alanlar da Allah'ın onda indirdikleriyle hükmetsinler dedik. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridirler, (5/Maide, 47).

Görüldüğü gibi ilk ayette Allah'ın hukuku söz konusudur ve onu uygulama imkânı olup da uygulamayanlara ***kâfir denmiştir.*** *45. ayette ise kısas gibi, hak sahibinin bağışlaması tavsiye edilen bir kul hakkı söz konusudur. Bunu uygulamayanlara ise kâfir değil* ***'zalim'*** *denmiştir. 47. ayette ise ahlaki hükümler içeren İncil'in uygulanmasından söz edilir ve bunları uygulamayanlar için de* ***'fasık'*** *nitelemesinde bulunulur.*

Şu halde Kur'anı Kerim aynı sayfada üç farklı durum için üç farklı nitelemede bulunuyor. Demek ki, 'Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeme'nin hükmü her halükârda aynı değildir. O halde durumu ve şartları hesaba katmadan her yöneticiyi, her hâkim ya da avukatı tekfir etmek ancak ideolojik bir bakışın ve bilgi eksikliğinin, ya da en iyimser yorumla heyecanın sonucudur.

Böyle söyleyen insanlara sorulabilir: Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler için Kur'an'ı Kerim'de üç farklı niteleme bulunduğuna göre demek ki, bunun hükmü her yerde aynı değildir. O halde neden diğerlerini değil de özellikle o birini alıyorsunuz? Uygulayanları bir ayırıma tabi tutmadığınıza göre bu mantıkla diğerlerinden birini de rastgele alabilirdiniz? Bu soruya ilmî bir cevaplarının bulunduğunu sanmıyorum.

Ama şunu da eklemeliyiz ki, inanma ya da inanmama söz konusu olduğunda bu üç durumun her biri de küfür olabilir ve bu ayetler elbette sadece Yahudilerle ya da Hıristiyanlarla ilgili değildir. Aynı hataları müslümanların yapması durumunda onlar da aynı hükmü almış olurlar.' [1]

~ ~ ~

Bir Şey Nasıl İlmî Olur?

Faruk Beşer Hoca'nın birilerinden ilmî bir cevap beklemesi için öncelikle ortaya ilmî bir red veya tez koyması gerekir. Bir şeyin nasıl *'ilim ve ilmî'* olacağına Faruk Hoca'nın da kabul ettiği büyüklerimizin sözleri açıklık getirmiş. Onları aktarmakla başlayalım.

Abdullah ibni Ömer *radıyallahu anh*:

'İlim üçtür: Konuşan kitap, geçerli/devamlı sünnet ve 'bilmiyorum' sözüdür.' [2]

---

1. http://www.yenisafak.com/yazarlar/faruk_beser/allahin-indirdigi-ile-hukmetmeyenler-2023289
2. Camiu'l Beyan el-İlim ve Fadlihi 1/753

İmam Şafi *rahimehullah*:

'Tüm ilimler boş uğraştır, Kur'an dışında

Dinde fıkıh ve hadis bundan müstesna

İlim; 'Allah dedi, Rasûlü dedi' dir.

Bunun dışındakiler şeytan vesvesesidir.'

İbni Teymiyye *rahimehullah*:

'İlim, ya masum olandan (Rasûl'den) doğrulanmış bir nakildir ya da bilinen bir delile sahip olan sözdür. Bunun dışında kalan ya sahte ve merdud ya da sahte mi gerçek mi olduğu bilinmeyen bir şeydir.' [3]

Bunun ışığında Faruk Hoca'nın iddialarını ele alacak olursak:

1. Hoca, Maide suresi 44. ayetin mealini vermiş, ardından tefsir kitaplarında zikredilen nüzul sebeplerinden birini zikretmiştir. Sonrasında bazı çıkarımlarda bulunmuştur. Açıkça söylemek gerekirse zikredilen ayet ile yapılan çıkarımlar arasında ne şer'an ne de lugat yönünden hiçbir alaka yoktur. Faruk Hoca neye dayanarak bu çıkarımlarda bulunduğunu belirtmemiştir.

'Buna göre Allah'ın indirdiği ahkamla hüküm verme imkanı bulunduğu halde onu bırakıp başka bir hüküm aramak küfürdür' çıkarımını örnek verebiliriz.

Ayetten böyle bir sonuç elde etmek mümkün değildir. Çünkü ayet, şart edatlarından olan من ile başlamaktadır. Bu da umumiyet ifade eden lafızlardandır. Yani; *"Her kim olursa olsun Allah'ın indirdiğiyle hükmetmezse"* anlamına gelmektedir. Faruk Hoca, ayetin bu umumiyetini tahsis etmiştir. Umumiyet ifade eden bir nassı ancak kendi gibi bir başka nas tahsis edebilir. Oysa Faruk Hoca burada hiçbir nas zikretmemiştir.

Ayetin nüzul sebebi olarak zikredilen rivayetten bu sonucu elde etmek pek mümkün görünmüyor. Bu sadece bir yorumdur ve ayetin nüzul sebebinin, ayette var olan bir umumiyeti tahsis edemeyeceği de izahtan varestedir.

Faruk Hoca bununla yetinmeyip, hiçbir delile dayandırmadığı şahsi yorumunu günümüz yöneticilerine indirgemiş ve onların da aynı durumda olduğunu ima etmiştir. Günümüz yöneticilerinin başka bir seçeneğinin olmadığını kim söylemiştir?

Müşrikler, Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* bazı tekliflerde bulunmuşlardı. Putlarını yerme, atalarının ateşte olduğunu iddia etme, onları akılsızlıkla suçlama gibi söylemlerini terk ettiği takdirde ona yönetici olmayı ya da onlarla beraber Daru'n-Nedve'de karar alıcılık sıfatı teklif ettiler. İsterse diktatör bir melik ya da demokrat bir meclis üyesi olabilecekti.

Bu teklifin sunulduğu ortamda insanlar başörtüsü ya da sakal sorunu yaşamıyordu. Diri diri yakılıyor, kızgın çöllere yatırılıyor, hunharca katlediliyor, aylarca yiyecek-içecek verilmeden hapsediliyorlardı.

'Başka seçenek yok' demek, Nebilerin zorlu mücadele metodundan kaçıp nefse uygun olanı tercih etmektir. Ve maalesef bunun bir sınırı da bulunmamaktadır. Gün gelir başka seçenek yok diye putların başına gidilir, önlerinde saygıyla eğilinir, ona yönelik yapılan ibadete iştirak edilir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* *'en adil olana ulaşana dek'* bu teklifi kabul etmedi. Oysa bu teklifin kabulüyle ashabını bu cendereden kurtarabilir, davetin önündeki bazı engelleri kaldırabilirdi.

Ancak bu, gönderiliş gayesiyle taban tabana zıttı. O *sallallahu aleyhi ve sellem*, insanları Allah'ı birlemeye davet ediyordu. Allah'a has kılınıp, O'nun *subhanehu ve teâla* birlenmesini istediği şeylerden biri de *'Egemenlik kayıtsız şartsız Allah'ındır'* ilkesiydi. Sözüyle insanları buna davet ederken, fiiliyle bunu yalanlayan bir parlamentoda mı yer alacaktı?

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* *'başka seçenek yok'* demedi. Taif'e gitti, Habeşistan'ı denedi, nihayetinde Allah *subhanehu ve teâla* ona Medine'yi ihsan etti.

'Başka seçenek yok' demek, Nebilerin zorlu mücadele metodundan kaçıp nefse uygun olanı tercih etmektir. Ve maalesef bunun bir sınırı da bulunmamaktadır. Gün gelir başka seçenek yok diye putların başına gidilir, önlerinde saygıyla eğilinir, ona yönelik yapılan ibadete iştirak edilir ve anı defterine Ebu Cehil'in dahi söylemekten imtina edeceği şeyler yazılır.

3. *Mecmuu'l Fetava 13/330*

Gün gelir, dünyada en fazla Müslüman kanı akıtan, İslam ümmetine karşı yürüttüğü savaşa Haçlı Seferleri diyen adamlara *'en iyi dostum'* dedirtir insana.

Evet, *'başka seçenek yok'* cümlesi tehlikelidir. Uçaklarınız Haçlı ordusu uçaklarıyla havalanır, İslam ümmetinin üzerine bomba yağdırır. Sizin fıkhınız açıktır, Harici(!) dahi olsa Müslüman bir gruba karşı kâfirlerle bir olup savaş veremezsiniz. Ama *'başka seçenek yok'* gibi muhkem bir ayetiniz(!) varsa, her şey size mubahtır. Çünkü büyük hocalarınız *'başka seçenek yoksa Allah'ın hükümleri dışında hükümlerle en adil olana ulaşana kadar hükmedebilirsiniz'* diye fetva vermiştir size. Madem bu muhkem fetvayla küfür işleyebiliyoruz, öyleyse kâfirleri dost da edinebiliriz, putun karşısında saygıyla eğilebilir, faiz oranlarını düşürdük diye ekranlardan '*Allah'a hamd da edebiliriz.'*

Başka seçenekler de vardır, tercihler de... Ancak vakıanın zorluklarından kaçmak isteyen, hem dünya rahatını ve nimetlerini hem de İslamcılığı bir arada götürmek isteyenlerin başka seçeneği yoktur. Zaten dünya müstekbirleri de açıkça bunu söylemektedir; *'Ya bizim yanımızdasınız ya da karşımızda.'* Yanlarında olmanın amentüsü; demokratik yollarla mücadelenin meşruiyetini kabul edip içinde yer almak, İslam beldelerini işgal eden Haçlı ordularıyla dostluk kurmak ve gerektiğinde onlara destek vermektir. Bu iki şartı birden kabul ederseniz ne âla. Aksi hâlde parlamentoda dahi olsanız terörist ilan edilirsiniz. Bir darbeyle alaşağı edilebilir, hapsedilip idam edilebilirsiniz.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* bu tavrını tüm peygamberlerde görüyoruz aslında. Onlar vakıanın zorlaması karşısında başka tercih olmadığını söylememiş, Allah'ın *subhanehu ve teâla* yasaklarını çiğnememiş, en iyisini elde edinceye dek kâfirlerin safında yer almamışlardır.

"Onun kavminden kibirlenenlerin ileri gelenleri şöyle dedi(ler): 'Ya Şuayb, seni ve seninle beraber iman edenleri mutlaka ülkemizden çıkaracağız! Ya da siz mutlaka bizim milletimize (dinimize) dönersiniz.' (Şuayb): "Şâyet biz (bunu) kerih görüyorsak da mı?" dedi. "Allah'ın, bizi ondan kurtarmasından sonra, sizin dininize dönersek Allah'a yalanla iftira etmiş oluruz. Ve Rabbimizin dilemesi hariç bizim ona (dininize) geri dönmemiz olamaz. Rabbimiz ilmiyle her şeyi kuşatmıştır. Allah'a tevekkül ettik. 'Rabbimiz, bizim ile kavmimiz arasında 'Sen hak ile hüküm ver', sen 'hüküm verenlerin' en hayırlısısın." [4]

Başta Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* olmak üzere Rasûller, Faruk Hoca'nın mantığıyla düşünmediler. *'Ya hiçbir hüküm vermeyip, yönetimi ve hüküm vermeyi böyle bir derdi olmayanlara bırakacağız ya da en adil hükmü buluncaya kadar mevcut kanunları adalete en yakın şekilde yorumlayıp, sürekli en adil olana ulaşmaya çalışacağız.'*

Kalbi Allah'ın vahyine ev sahipliği yapan, Rabblerinin gözetiminde mücadelelerine devam eden Nebilerin nasıl düşündüğü ve hareket ettiği ortadadır. Ben Müslümanım diyenlerin, Allah'ın hiçbir delil indirmediği indi yorumları ve vakıanın kolaycılığına kaçan tutumları bırakıp, Nebilerin metoduna tabi olmaları gerekir.

2. Faruk Hoca daha sonra bu yorumunu İslam hukukunun temel kaidelerinden biriyle desteklemeye çalışmaktadır. Başka seçeneklerinin olmadığını iddia ettiği yöneticilerin *'Salt iyi olanın yapılamadığı yerde kötülerin en hafif olanı alınır,*

4. 7/A'raf, 88-89

yani "ehven-i şerreyn ihtiyar olunur" ' kaidesi kapsamında olduğunu söylemektedir.

Kanaatimiz şudur ki; lafzi manasına en açık delalet eden kaidelerden olmasına rağmen, anlaşılmadan kullanılan kaidelerin başında gelmektedir ehven-i şer kaidesi…

Neyin şer olduğu, hangi şerrin diğerlerinden daha az ya da fazla olduğunu belirleyecek olan İslam'dır, insanların aklı değil. Şirk ve küfür, Allah'ın *subhanehu ve teâla* yasakladıkları arasında en şerli ve mefsedeti en büyük olan şeylerdendir.

Faruk Hoca'nın yazısına konu ettiği yöneticilerin, hükmetmeye geldiklerinde işledikleri cürümler *'şirk'* kapsamındadır. Hükmü terk edip Nebilerin metoduyla dinlerine hizmet edecek olsalar, meydana gelecek mefsedetler ise en fazla, haram kapsamında olan şeylerdir.

Yukarıda kaydettiğimiz gibi *'en adil olana ulaşıncaya dek'* işlenen cürümler putperestlik; Allah'ın helallerini yasaklayan, yasaklarını serbest kılan kanunlar yapmak; Müslümanların aleyhine İslam'a savaş açmış ordularla ittifak yapmak; küfrün öncülerini dost edinmek; gayr-ı İslamî ve ahlaki bir nizamın işlemesini sağlamak; Allah'ın diniyle alay eden, Allah'ın ahkamını küçümseyen yayınların neşrine müsaade etmek... Bilmiyorum Faruk Hoca farkında mıdır, onun oy verdiği yöneticiler zina evlerine ruhsat veriyor; bakanlıklar, fuhuş yapsın diye kadınları sağlık kontrolünden geçiriyor, o evlerin kapısına 18 yaşından(!) büyükler emniyet içinde zina yapsın diye güvenlik görevlisi atıyor...

Faruk Hoca farkında mıdır, onun oy verdiği yöneticiler zina evlerine ruhsat veriyor; bakanlıklar, fuhuş yapsın diye kadınları sağlık kontrolünden geçiriyor, o evlerin kapısına 18 yaşından(!) büyükler emniyet içinde zina yapsın diye güvenlik görevlisi atıyor.

Buraya bu desteğin ve yönetime gelmiş olmanın bir mefsedetini yazdık ki kalanını varın siz düşünün.

Peki hükme gelmediklerinde ne tür mefsedetler olur? Bu zihniyete sahip olanların ilk zikrettikleri bazı mefsedetleri zikredelim:

— Baş örtüsü yasaklanır.

— İmam Hatipler kapanır.

— Ekonomi kötüleşir.

— İslami kesim kamusal alanda dışlanır.

— Mazlumlar Türkiye'ye sığındığında sahiplenilmez…

Bu ve benzeri mefsedetlerin olmaması ve ortadan kaldırılmış olması genel anlamda elbette güzeldir ve takdire şayandır. Ancak konu, bu icraatların iyi icraatlar olup-olmaması değil, şirk olan bir mefsedetin yapılmasına *'olur verecek'* olup-olmamasıdır.

Hükme gelindiğinde işlenen mefsedetler ile hüküm terk edildiğinde meydana gelecek mefsedetler karşılaştırıldığında bugün yapılanın ehven-i şer olduğunu söylemek mümkün değildir.

Çünkü yapılanlar, bu kaidenin mizanından geçirilecekse var olanın tam tersi bir durumun olması gerekmektedir. Bu yol bırakıldığında kendisinden korkulan şeyler haram kapsamında; bu yolla işlenen cürümler küfür kapsamında olan şeylerdir. Şeriatın yasakladığı şerler küfür, haram, mekruh olarak sıralandığına göre; küfür, ehven olan değil; eşed (en şiddetli) olandır.

Öyleyse bu durumda terk edilmesi gereken küfür; küfrün şerrinden kaçınmak için kabul edilmesi gereken de haramlardır.

Bu kaideyi dillerinden düşürmeyenler, bu kaideye inanıyorsa ve ölçüler ters dönmemişse olması gereken bellidir.

3. Faruk Hoca'nın son iddiası ise ilmî cevap verilemeyeceğini düşündüğü meseledir.

Allah *subhanehu ve teâla* aynı sayfada Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler için üç ayrı nitelemede bulunmuştur. Kâfir, zalim ve fasık... Buna binaen yönetici ya da hakimleri kâfir diye nitelemek ideolojik bir bakış, bilgi eksikliği, en iyimser ifadeyle heyecanın sonucudur.

Üç ayrı nitelemenin açıklamasını şöyle yapıyor Faruk Hoca:

'Görüldüğü gibi ilk ayette Allah'ın hukuku söz konusudur. Ve onu uygulama imkanı olup da uygulamayanlara kâfir denmiştir. 45. ayette kısas gibi, hak sahibinin bağışlaması tavsiye edilen bir

kul hakkı söz konusudur. Bunu uygulamayanlara kâfir değil zalim denmiştir. 47. ayette ise ahlaki hükümler içeren İncil'in uygulanmasından söz edilir ve bunları uygulamayanlar için de fasık nitelemesinde bulunulur. Şu halde Kur'an aynı sayfada üç farklı durum için üç farklı nitelemede bulunuyor. Demek ki Allah'ın indirdiğiyle hükmetmemenin hükmü aynı değildir.'

Geçmiş ulemanın ve tefsirde görüşlerine müracaat edilen imamların ayetler hakkında söylediklerine bakıp Faruk Hoca'nın söyledikleri ile karşılaştırma yapalım.

Konu hakkında görüşleri toparlayan İbnu'l Cevzi *rahimehullah* Zadu'l Mesir tefsirinde beş görüş olduğunu söylemektedir:

a) Bu üç ayet de Yahudiler hakkında inmiştir. İbn Abbas ve Katade'den nakledilmiştir.

b) Müslümanlar hakkında indirilmiştir. Said bin Cubeyr, İbni Abbas'tan nakletmiştir.

c) Bu ümmet ve Yahudiler hakkında umumidir. İbni Mesud, Hasan, Nehai ve Suddi'den nakledilmiştir.

d) Yahudi ve Hristiyanlar hakkında indirilmiştir. Ebu Miclez'den nakledilmiştir.

f) *'Kâfirler'* ifadesi Müslümanlar; *'zalimler'* ifadesi Yahudiler; *'fasıklar'* ifadesi Hristiyanlar hakkında inmiştir. Şa'bi'den nakledilmiştir.

Faruk Hoca'nın asıl sorunu ise; Kur'an ayetlerini açıklamaya çalışırken Kur'an ıstılahının dışına çekmesi, lugavî ve fukahanın Kur'an'dan sonra oluşturduğu ıstılahla ayetleri yorumlamasıdır.

Kur'an'ın *'fasık'* ve *'zalim'* kavramını kullanmada kendine has bir uslubu vardır:

Muhatap kitle müşrikler, ehli kitap ya da münafıklarsa, bu lafızlar kâfirle eş anlamlı olarak kullanılır. Kur'an, en büyük zulüm olan *'şirk'*e' işaret etmesi için *'zalim'*; en büyük sınır dışına çıkma olan *'fısk'*a işaret etmesi için *'fasık'* der. Müslümanlar için kullanıldığında ise kâfirle eş anlamlı olarak kullanıldığı gibi, günahkar Müslüman anlamında da kullanılabilir. Bu ayrıma delalet eden ayetleri inceleyelim:

İslam milletinden olmayanlar için kullanımına örnek:

"… Kâfirler, zalimlerin ta kendileridir." [5]

5. 2/Bakara, 254

"… Allah, zalimler topluluğunu hidayete eriştirmez." [6]

"… Allah'ı zalimlerin yaptığından habersiz sanma" [7] [8]

Müslümanlara hitap eden ayetlerde kâfirle eş anlamlı kullanılabileceği gibi masiyet anlamında da kullanılır. Dinden çıkaran *'küfür'* ve *'şirk'* anlamında kullanımına örnek;

"İman edip imanlarına zulüm/şirk bulaştırmayanlar var ya; işte hidayet onlaradır" [9]

"… Ey oğlum, Allah'a şirk koşma şüphesiz şirk; büyük bir zulümdür." [10]

"Allah'tan başka sana fayda ve zarar vermeyen şeylere dua etme. Bundan sonra eğer öyle yaparsan, o zaman sen mutlaka zalimlerden olursun." [11]

Müslümanlara hitaben *'masiyet'* anlamında da kullanılabilir;

"İkiniz o ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz" [12]

"Senden başka ilah yoktur, seni tenzih ederim. Ben zalimlerden oldum." [13]

'Fasık' lafzı da böyledir. İslam milletinden olmayanlar için *'kâfir'* anlamında, imanın karşılığı olarak kullanılmıştır:

"… Ehli kitaptan iman edenler olmakla birlikte onların çoğu fasıktırlar." [14]

6. 9/Tevbe, 109
7. 14/İbrahim, 42
8. Örnekler için ayrıca bakınız: 2/Bakara, 51; 3/Âl-i İmran, 94; 6/En'am, 21; 6/En'am, 93; 19/Meryem, 38; 24/Nur, 50.
9. 6/En'am, 82
10. 31/Lokman, 13
11. 10/Yunus, 106
12. 2/Bakara, 35
13. 21/Enbiya, 87
14. 3/Âl-i İmran, 110

"Mümin kimse fasık kimse gibi midir? Bunlar eşit olmazlar." [15]

"Münafıklar fasıkların ta kendisidir." [16] [17]

Müminler için ise *'günahkar'* anlamında:

"İffetli kadınlara zina iftirasında bulunan ve dört şahit getiremeyenlere seksen değnek vurun. Sonra ebediyyen şahitliklerini kabul etmeyin. Onlar fasıkların ta kendileridir." [18]

Maide suresindeki ayetler, Yahudi ve Hristiyanları ilgilendiren Tevrat ve İncil ahkamından bahsetmektedir. Öyleyse Kur'an'ın ıstılahına göre buradaki fısk, kâfirle eş anlamlıdır.

Faruk Hoca veya bu düşüncede olanlar sorabilir: Madem bu üç sınıf da kâfirdir, neden Allah onları ayrı sıfatlarla nitelemiştir?

Kâfirlerin sınıf sınıf olduğu malumdur. Allah'a şirk koşmada ve atalar dinine tabi olmada Ebu Cehil ve Ebu Talib aynı sıfata sahipken, Müslümanlara düşmanlık ve yardımcı olma hususunda farklı vadidedirler. Kur'an bu noktada müşrikler ile Yahudiler ve Hristiyanları dahi ayrı ayrı ele almıştır. Öyleyse dinî olarak kâfir olan toplulukların farklı sıfatlarla nitelendirilmeleri, içinde bulundukları vakıadaki özel durum sebebiyle ya da her sıfatın onların suçlarının bir yönünü açığa çıkarması için olabilir. Kur'an'da bu yöntem çok yerde kullanılmıştır.

Kâfir, müşrik, fasık ve zalim... Muhatap kitle tek olmasına rağmen Allah onları dört ayrı sıfatla anmıştır. Biri çıkıp, biz Allah'a şirk koşanların hepsine müşrik/kâfir diyemeyiz, Allah onları aynı yerde dört ayrı sıfatla anıyor diyecek olsa buna Faruk Hoca'nın vereceği cevap ne ise kendi iddiasının cevabı da odur.

Tevbe suresi 1. ve 19. ayetler arası incelendiğinde bu durum daha iyi anlaşılacaktır. Müşriklere bir ültimatom, müminlere ise savaş ahkamını öğreten bu pasajda Allah subhanehu ve teâla 1. ayette *"Allah kâfirleri rüsvay edendir"* buyurur. 5. ayette *"Haram aylar çıkınca müşrikleri nerede bulursanız…"* demiş, 8. ayette *"… Onların çoğu fasıklardır"*, 19. ayette *"Allah zalimleri hidayete erdirmez"* buyurmuştur.

Kâfir, müşrik, fasık ve zalim... Muhatap kitle tek olmasına rağmen Allah subhanehu ve teâla onları dört ayrı sıfatla anmıştır. Biri çıkıp, biz Allah'a şirk koşanların hepsine müşrik/kâfir diyemeyiz, Allah subhanehu ve teâla onları aynı yerde dört ayrı sıfatla anıyor diyecek olsa buna Faruk Hoca'nın vereceği cevap ne ise kendi iddiasının cevabı da odur.

Benzer bir kullanım ehli kitap için Bakara suresi 92-99. ayetlerde de görülecektir.

"Ve andolsun ki, Musa size beyyineler (açık deliller) ile geldi. Sonra siz onun ardından buzağıyı (ilâh) edindiniz ve siz zalimlersiniz." [19]

"Ve andolsun ki sana apaçık ayetler indirdik. Ve bunları fâsıklardan başka kimse inkâr etmez." [20]

Ehli kitab'a buzağıyı ilah edinmeleri nedeniyle *'zalimler'* denmiş, Cibril'le ilgili ahkamı inkarları sebebiyle de *'fasıklar'* denmiştir.

Şunu da belirtmekte fayda vardır:

Yazıya konu olan bu üç ayetle alakalı olarak tarih boyunca çok ciddi tartışmalar olmuştur. İlgililerin malumu olan bu tartışmalar, bir yorumlama faaliyetine dönüşmüştür. Ayet hakkında onca fikir serdedilmesine rağmen hükmetme imkanı olup da hükmetmeyenler kâfir, bu imkana sahip olmayanların … -Faruk Hoca bir şey dememiş- olduğuna dair görüşü biz ilk defa duyuyoruz. Faruk Hoca bu tafsilatı geçmiş ulemaya mı dayandırıyor yoksa ayetle ilgili şahsi görüşü müdür?

Şayet bu, Hoca'nın şahsi içtihadıysa bunu hangi usullere dayandırarak yapmıştır? Ayetlerin hükmünü tahsis veya takyid eden bir nassa mı ulaşmıştır? Kâfir, zalim ve fasık kavramını açıklarken Kur'an ıstılahının dışına çıkmasının nedeni nedir? Bizim bilmediğimiz bir bilgiye mi sahiptir Hoca?

Şayet Hoca bu görüşlerini geçmiş ulemadan birilerine dayandırıyorsa, onca görüş arasından bu görüşü seçmesinin sebepleri nelerdir?

Faruk Hoca'nın belirlediği bu tafsilat; mevcut

15. 32/Secde, 18
16. 9/Tevbe, 67
17. Bknz: 2/Bakara, 99; 5/Maide, 59; 9/Tevbe, 8; 24/Nur, 55.
18. 24/Nur, 4
19. 2/Bakara, 92
20. 2/Bakara, 99

yöneticilerin İslam dinine taban tabana zıt farklı uygulamaları için de geçerli midir? Örneğin şöyle düşünebilir miyiz: *'Tevhidi tam yaşayıp dini Allah'a halis kılarak O'na kulluk edene dek, en iyi puta tapmayı aramalı, içinde en az şirk olan törenlere katılınılmalıdır.'*

Ya da *'İslam birliği kuruluncaya dek en az haçlı olan ordu da bulunmalı, en az bomba atıp en az Müslüman öldüren uçaklarla koalisyonlara katılınılmalıdır.'*

Ya da *'İslam'a en uygun sistem kurulana dek Allah'ın diniyle en az dalga geçen, içinde en az küfür cümleleri olan, insanları modern hayata en az özendiren film ve dizilere müsaade etmeli.'*

Ya da *'İffetli bir toplum oluncaya dek, sağlık bakanlığı iffete en yakın olan kadınlara fuhuş ruhsatı vermeli…'*

Ya da *'İslam'ın ekonomisi kuruluncaya kadar, Allah'a subhanehu ve teâla karşı en az harp ilan edeceğimiz bankalarla iş görmeli...'*

Bu temenniler böylece uzayıp gider. Mevcut sistemlerde yöneticilik yapanların kaçınmasının mümkün olmadığı bu tip durumlarda aynı kaide veya tafsilat geçerli midir?

Makalenin ana konusu olan Maide suresindeki 44, 45 ve 47. ayetler dışında bir soru yöneltmek istiyoruz Faruk Hoca'ya. 29 Kasım tarihli makalenizin girişinde bir önceki yazınıza atıf yaparak *'kolay tekfircilikten söz ediyorduk'* diyorsunuz. Son zamanlarda gerek yazdığınız gazetede, gerek size yakın çizgide olan yazarlardan *'Falancaların İslam'la hiçbir alakası yoktur'* tarzında sözler işitiyoruz. Acaba bunlar da *'kolay tekfircilik'* kapsamında mıdır?

Yahut buna sinsi/gizli tekfircilik mi demeliyiz? Tekfirci kardeşlerinize nasihatte bulunduğunuz gibi bu *'kardeşlerinize de'* nasihat etmeyi düşünüyor musunuz?

Ya da faaliyetleri ayakta alkışlanan bir cemaatin, iktidarla arası bozulduktan sonra aynı faaliyetleri ve yıllardır var olan inançları yeni keşfedilmiş gibi, tekfir lafzı kullanılmadan tekfirin en âlasıyla tekfir edilmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

04 Aralık tarihinde Yeni Şafak gazetesindeki köşesinde Faruk Hoca *'Tekfir Bedavet ve Haricilik Belirtisidir'* başlıklı bir yazıyla tekfir konusuna devam etti.

Önce Faruk Hoca'nın makalesini okuyalım:

'Tekfir Bedavet ve Haricilik belirtisidir

Şu tespit önemlidir: Din konusunda insanların bilgileri arttıkça müsamaha daireleri genişler. Böylece hayatın da dinin de kendi gördüklerinden ve bildiklerinden ibaret olmadığını anlarlar. Başka türlü de düşünülebileceğini görür, hemen suçlama moduna girmezler.

Sadece bu kadar da değil, aslında suçladıkları, tekfir ettikleri insanlarla bire bir, yüz yüze görüşüp konuşsalar gıyaplarında asıp kestikleri gibi peşin hükümlü olamazlar, hayâ ve vicdan devreye girer ve karşısındakine daha toleranslı davranmak zorunda kalırlar. Çünkü karşısındaki, artık hayalindeki düşman değildir.

Küfür/inkâr Allah'ın egemenliğini kabul etmemektir, en büyük suçtur. Birisini tekfir etme, yani ona kâfir deme, Allah'ın egemenliğini kabul etmiyor, o halde O'nun mülkünde yaşama hakkı yoktur demektir. Bu da çok büyük bir suçlamadır. Eğer kişi bu suçlamada isabet etmemişse kendisi bu kadar büyük bir suç işlemiş demektir. Onun için Hz. Peygamber (sa): ***"Kim kardeşine 'kâfir' derse ikisinden biri öyledir. Dediği doğru ise doğrudur, değilse küfür kendisine döner"*** *(Müslim). Ama Nevevî bu hadisi şerifi açıklamakta zorlanır. Çünkü evet, birine kâfir demek büyük günahtır, ama büyük günah insanı dinden çıkarmaz, öyleyse bunu söyleyen isabet etmediğinde kendisi nasıl kâfir olur? O halde şöyle demeliyiz: Tekfircinin hükmü budur ama böyle söyleyen birisine de sen kâfir oldun diyemeyiz. Belki bu sözü ve fiili küfürdür diyebiliriz.*

İslam'ın en net yaşandığı Selef asrında tekfir hastalığı yoktur. *Onlar insanları küfre değil imana nispet etmeye çabalamışlardır. Cemel Vakasında ve Sıffîn Savaşında her iki tarafta da sahabe, hatta Aşere-i Mübeşşere'den (Cennetle müjdelenenlerden) insanlar vardır. Ama taraflardan hiçbiri diğerini tekfir etmemiştir. Tekfir hastalığı Haricilerle birlik-*

te başlamıştır. Onlar Hz. Ali ve taraftarlarına, ***'siz bir hakem kabul etmekle Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hüküm vermeyi kabul etmiş oldunuz. Böyle olanlar kâfirlerin ta kendileridir'*** *dediler ve ayrıldılar. Bu elbette sığ bir düşüncenin, ayeti anlamamanın ve Bedavetin sonucudur.* ***'Bedavet', yani Bedevilik/A'rabîlik ruhu ve kabalığı taşıma.*** *Allah buyurur ki,* ***'A'râbiler küfür ve nifakta çok şiddetli ve Allah'ın elçisine indirdiğinin sınırlarını anlamamaya en layık insanlardır'*** *(Tövbe 9/97). Bu ayet son gelen ayetlerdendir ve bu işin sürüp gideceğine işaret eder.*

Selef, Sahabe ve Tabiîn asrıdır, *biz onlara henüz bozulmamış sağlam akidelerinden ötürü* ***'Selef-i Salihîn'*** *deriz. Şimdilerde birileri kendilerini ismen onlara nispet ederken onların karşısındaki A'rabîler gibi davranmaları çok düşündürücü değil mi?*

Ehli Sünnet âlimlerinin kendileri gibi düşünmeyen Mutezile'yi ve Şia'yı/Rafizîleri tekfir etmekten kaçınmaları bizim için ölçüdür. Oysa Rafizîler Sahabe'nin bile kahir ekseriyetini tekfir ederler. Yukarıdaki hadisi şerif açısından bakıldığında bu da çok düşündürücüdür.

Ebu Hanife, oğlu Hammâd'ı *kelam konularında tartışmaktan men edermiş. Oğlu kendisine, siz de aynı tartışmaları yapıyorsunuz da bize neden yasaklıyorsunuz? dediğinde, Ebu Hanife'nin cevabı anlamlıdır:* ***"Biz tartışırken karşımızdakini suçlamaktan o kadar korkuyoruz ki, sanki başımızda kuş var da uçacakmış gibi davranıyoruz. Ama bakıyorum siz tartıştığınız insana galip gelip onu hatalı göstermeye çalışıyorsunuz".*** *İmam Şafiî de buna benzer muhteşem bir söz söyler:* ***"Her ne zaman birisiyle tartışmış isem hep onun haklı çıkmasını temenni etmişimdir.*** *İki sebepten dolayı; biri, ben değil de o haklı çıkarsa demek ki ben yeni bir hakikat öğrenmiş olacağım. İkincisi, ben haklı çıkma gururuna kapılmamış olacağım diye".*

Bize Kur'anı Kerim'in gösterdiği yol, bilmiyorsak ilmiyle âmil olan âlimlere sormaktır. Âlimler tekfir etmekten kaçınıyorlarsa, demek ki, tekfir edenler ilimle değil, hırsla, Bedavetle, ideolojik davranmakla böyle yapıyorlar demektir.

Meğerki birisi küfrünü açıkça/bevahen ilan etmiş olmasın. Ona da, ille de sen müminsin diyecek halimiz yok elbet.' [21]

~ ~ ~

Öncelikle başlıktan başlayalım.

Başlık olarak seçilen *'Tekfir Bedavet ve Haricilik Belirtisidir'* ifadesi isabetli değildir. Çünkü bu başlık her tekfirin bu kapsamda olduğuna işaret eder. Bu anlayış da vahyin kat'i delaletiyle yanlıştır.

Tekfir iki kısma ayrılır;

Birincisi; Allah'ın ve Rasûlü'nün sallallahu eleyhi ve sellem *'kâfir'* dediklerine *'kâfir'* demek ve onları tekfir etmektir ki; bu, insanın Müslüman olması için şarttır.

İkincisi kısım ise; Allah'ın ve Rasûlü'nün tekfir etmediği, büyük günah işleyen, yaptığı küfrün (ikrah halinde olmak gibi) şer'i bir mazereti olanları tekfir etmektir ki; aşırılık ve haricilik sıfatı olan budur. Başlık: *'Haksız tekfir…'* ya da '*Nas temelli olmayan tekfir…'* şeklinde olsa şeriata, akla ve vakıaya daha uygun olurdu.

Nassa dayalı ve İslam'ın emrettiği tekfirin önemine değinelim önce.

İnsanlar İslam olmak istediklerinde Kelime-i Tevhid'i nutkederek İslam'a girerler. Kelime-i Tevhid ise nefiy ve isbat olmak üzere iki rukünden oluşur. Önce 'la' diyerek bazı şeyleri nefyeder, reddeder; sonra 'illallah' diyerek isbatta bulunuruz.

Allah ve Rasûlü'nün Tekfir Ettiklerini Tekfir Etmek

Kelime-i Tevhid ve Tekfir

İnsanlar İslam olmak istediklerinde Kelime-i Tevhid'i nutkederek İslam'a girerler. Kelime-i Tevhid ise nefiy ve isbat olmak üzere iki rukünden oluşur. Önce *'la'* diyerek bazı şeyleri nefyeder, reddeder; sonra *'illallah'* diyerek isbatta bulunuruz. Kelime-i Tevhid aslında mücmel bir ifadedir. Tüm rasûller ortak bir mesaj olarak kavimlerini ona davet etmiş, söz ve yaşantılarıyla bu kelimeden ne kastettiklerini insanlara göstermişlerdir. Onların tevhid daveti başından sonuna bu kelimenin tefsiridir.

---

21. http://www.yenisafak.com/yazarlar/farukbeser/tekfir-bedavet-ve-haricilik-belirtisidir-2023393

Rasûllerin tevhid daveti için Allah *subhanehu ve teâla* şöyle buyurmaktadır:

"Senden önce gönderdiğimiz bütün peygamberlere, "Şüphesiz, benden başka hiçbir ilah yoktur. Öyleyse bana ibadet edin" diye vahyetmişizdir." [22]

Başka bir yerde Allah, rasûllerin daveti için şöyle demektedir:

"Andolsun biz, her ümmete, "Allah'a kulluk edin, tâğûttan kaçının" diye (emretmeleri için) peygamber gönderdik. Allah, onlardan kimini doğru yola iletti; onlardan kimine de sapıklık hak oldu. Şimdi yeryüzünde dolaşın da peygamberleri yalanlayanların sonunun ne olduğunu görün." [23]

Demek ki *'la ilahe illallah'* demek, *'Allah'a ibadet edin ve tağutlardan kaçının'* demektir. Bir başka ayette ise Allah yapışılması gereken sağlam kulpu yani Kelime-i Tevhid'i şöyle açıklar:

"Dinde zorlama yoktur. Artık doğrulukla eğrilik birbirinden ayrılmıştır. O hâlde kim tâğutu reddedip Allah'a inanırsa, kopmayan sapasağlam kulpa yapışmıştır. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir." [24]

Burada ise tağuttan kaçınmakla beraber inkar ve reddin gerekli olduğunu görüyoruz.

Yine şu ayetler düşünmeye değerdir:

"Hani İbrahim babasına ve kavmine şöyle demişti: "Şüphesiz ben sizin taptıklarınızdan beriyim." "Ben ancak O, beni yaratana ibadet ederim. Şüphesiz O beni doğru yola iletecektir." İbrahim bunu, belki dönerler diye, ardından gelecekler arasında kalıcı bir söz yaptı." [25]

İbni Abbas'ın *radıyallahu anh* belirttiği gibi, İbrahim'in *aleyhisselam* bu sözleri kendisinden sonra *'kalıcı bir kelime'* olarak Kelime-i Tevhid olarak devam etmiştir.

Buna binaen Allah'ın dışında ibadet edilen ilahlardan teberri etmek de bu kelimenin kapsamındadır. Bu ayetlere binaen şu soruyu soralım:

Bir muvahhid, putperest Kemalistlerle beraber puta tapınma ayinlerine katılan, milyonlarca insanı egemenlik kayıtsız şartsız milletindir ilkesine davet eden, İslam hilafetini ilga eden bir sistemi olduğu haliyle yöneten, kâfirleri dost edindiğini ilan eden ve fiilî olarak onların safında Ehl-i İslam'a savaş açan bir tağutu tekfir ettiğinde yani onun tuğyanını reddedip ondan kaçındığında, haricilik ve bedavet belirtisi mi göstermiş oluyor? Ya da bu sayılanları Hoca'mız, **tuğyan** kapsamında değerlendirmiyor mu? Demek ki tağutlaşmış varlıkların tekfiri Kelime-i Tevhid'in hakkındandır, haricilik ve bedavet belirtisi değildir.

Şirkten Teberri İçin Tekfir

Kendini İslam'a nispet edenler arasında tartışmasız kabul edilen şeylerden biri de *'İslam'a girebilmek için, şirkten tevbe edip ondan teberri etmenin'* şart oluşudur.

"…Şayet (şirkten) tevbe eder, namazı kılar, zekatı da verirlerse dinde sizin kardeşlerinizdirler…" [26]

Kişi ne yaptığında şirkten teberri etmiş olur?

Bir sahabi, Allah Rasûlü'nden kendisine bir amel öğretmesini talep etti. *'Yapacağım bir amel öğret'* dedi. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurdular: *"Yatağa girdiğinde Kâfirun suresini oku, onun üzerine uyu.* ***O, şirkten beraattir.****"* [27]

Oysa bu surenin içindeki tek kelimede şirk ya da müşrik lafzı geçmemektedir. Kâfirun suresinde;

- Allah'a şirk koşanların tekfir edilmesi,
- Onların ibadet ettikleri ilaha ibadet edilmeyeceği,
- Onların tapındıklarını zannettikleri ma'bud ile müminlerin ma'budlarının aynı olmadığı ve
- Onların dinlerinin Müslümanların dinlerinden ayrı olduğu vurgusu vardır.

Bizim konumuzu ilgilendiren ise surenin girişidir. Demek ki müşrik olanların tekfiri hususu

---

22. 21/Enbiya, 25

23. 16/Nahl, 36

24. 2/Bakara, 256

25. 43/Zuhruf, 26-28

26. 9/Tevbe, 11

27. Ebu Davud; Tirmizi

şirkten teberri etmek için şarttır. **Ve unutmamak gerekir ki; bu ayetlere muhatap olanlar Allah'ın varlığına, O'nun yarattığı ve rızık verdiğine, putlar da dahil tüm varlığın mülkünü elinde bulundurduğuna iman eden ve İbrahim Peygamber'in ümmeti olduğuna inanan insanlardı.**

Buradan yola çıkarak, kendini Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetine nispet eden, Allah'a ve O'nun sıfatlarına inanan ama Allah'a şirk koşan bir şahsı tekfir eden, haricilik ve bedavet belirtisi mi göstermiş olur? İlerleyen satırlarda görüleceği gibi kendini Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem* nispet edenler arasında, kendini İbrahim'e *aleyhisselam* nispet eden şirk ehlinden daha fazla mesafe kat ederek şirk işleyenler vardır. En basitinden bu ülkenin belli bölgelerinde, en küçük bir öfke hâlinde Allah'a hakaret eden, kutsala söven ve bunu *'lan'* demek gibi basite indirgeyenler mevcuttur.

Tekfir Şer'i Bir Hükümdür

Allah'ın şeriatından herhangi bir hükmü inkar etmek, nassı yalanlamak ve tekzip olduğundan küfürdür. Uzak beldelerde yaşayan veya henüz İslam'a girdiği için şer'i bir hükmü kabul etmeyene nas hatırlatılıp gösterilir, inkarında ısrar ederse küfrüne hükmolunur.

Namazın farziyeti, içkinin haramlığı vb. farz ve haram gibi isimleri veren Allah, aynı zamanda bazı insanlara kâfir ve müşrik ismini vermiştir. Allah'ın *subhanehu ve teâla* farz dediğine farz demeyenin durumu ne ise, Allah'ın kâfir ve müşrik ismini verdiği hakkında böyle düşünmeyenin durumu da odur.

• • •

Faruk Hoca'nın başlığı şöyle de olabilir: *'Tekfirsizlik Tağuttan ve Şirkten Teberri Etmeme ve Şer'i Nasları Yalanlamadır'.* Bu tarz genellemeler yapmak yerine daha dikkatli lafızlar seçilmesi elzemdir. Buna *'Şer'i tekfir', 'Şer'i olmayan tekfir'* ya da *'Haklı ve haklı olmayan tekfir'* diyebiliriz. Mutlak olarak tekfiri yermek, sahibini haricilikle yaftalamak; Kelime-i Tevhid'in hukukunu, İbrahim'in *aleyhisselam* milletine ittibayı ve şer'i nasları tasdik etme hukukunu ihlal etmek ve insanları bu hakikatlerden alıkoymaktır.

Mutlak olarak tekfiri yermek, sahibini haricilikle yaftalamak; Kelime-i Tevhid'in hukukunu, İbrahim'in aleyhisselam milletine ittibayı ve şer'i nasları tasdik etme hukukunu ihlal etmek ve insanları bu hakikatlerden alıkoymaktır.

Haksız tekfir ise, İslam'ın kesin bir dille yasakladığı haddi aşma, küfür ve şirk üzere olmadığı hâlde insanları tekfir etmektir. Haricilerin büyük günah sahiplerini tekfir etmeleri bu duruma örnektir. Allah *subhanehu ve teâla* büyük günah sahibini imanı nakıs, mertebesi düşük bir Müslüman kabul ediyorken; onlar, Allah'ın *subhanehu ve teâla* hükmüne razı olmayıp, bu sınıfın da kâfir olması gerektiğini iddia edenlerdir. Bu sebepten aşırı tekfir onlarla özdeşleştirilmiştir. Şayet kasıt bu sınıfa giren tekfirse, buna aklı başında her Müslüman karşıdır. Fakat kasıt, Allah'a şirk koşanların tekfiriyse bu da tersten hariciliktir. Harici, Allah'ın günahkar olanlara verdiği hükmü aşırı tabiatına kabul ettirememiş ve ona kâfir demiştir. Tersten harici ise, Allah'ın şirk koşanlara verdiği hükmü gevşek tabiatına kabul ettirememiş ve onları da günahkar kabul etmiştir.

Bu zaviyeden bakılınca iki tutum da yanlış ve hatalıdır. İkisinde de şahsi tabiatın, Allah'ın *subhanehu ve teâla* ahkamının önüne geçirilmesi vardır.

Yukarıda kaydettiklerimize şöyle bir itiraz getirilebilir: Bunlar İslam'ın ilk yıllarında peygamberlerin mesajını reddetmiş ve onlara düşmanlık eden insanlar içindir. Bu nasları Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetine uygulamak mümkün değildir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetinin başlangıç günlerine döneceğini, insanların tevhidden yüz çevirip şirke döneceğini, Yahudi ve Hristiyanların bozulma sürecini adım adım takip edeceklerini sarih naslarla haber vermiştir. Yani yukarıda zikrettiğimiz naslara bu ümmete müntesip insanların da muhatap olacağı ve az sayıda insan dışındakilerin bu ümmete müntesip olmakla beraber putperestlik de dahil, naslara muhatap toplumların cürümlerini işleyeceği bildirilmiştir.

"Benim ümmetimden kabileler putlara tapmadıkça ve müşriklere katılmadıkça kıyamet kopmaz." [28]

28. Tirmizi

"Devs kabilesinin kadınlarının kalçaları Zu'l Halasa putunun etrafında dönmedikçe kıyamet kopmaz." [29]

"Lat ve Uzza'ya tapılmadıkça kıyamet kopmaz." [30]

"Sizden önceki milletlerin yoluna karış karış, zira' zira' tabi olacaksınız. Onlar kelerin deliğine girse siz de gireceksiniz." [31]

Başka bir lafızda: *"Onlardan biri anasıyla nikahlansa siz de nikahlanacaksınız."* [32]

Cabir *radıyallahu anh* insanların ihtilafı ve dinden dönüşlerini görünce ağlamış ve şöyle demiştir: *"Ben Allah Rasûlü'nü sallallahu aleyhi ve sellem "İnsanlar fevc fevc bu dine girdikleri gibi fevc fevc ondan çıkacaklar" derken işittim."* [33]

"İslam garip başladı ve garipliğine geri dönecektir. Müjdeler olsun o gariplere." [34]

Hiç kimse bu ümmete karşı Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem* daha merhametli olamayacağı gibi, onların akıbetini ondan daha fazla dert edinen bir konumda da olamaz. Onun *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetinin selameti için sabahlara kadar ağladığı, onlar için Rabbine niyazda bulunduğu malumdur. Bu şefkati, onu hakikatten alıkoymamış ve kendinden önceki milletlerin başına gelenlerin bu ümmetin de başına geleceğini haber vermiştir.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verdiği bu durumların ümmetindeki bazı gruplarda tezahür ettiğini gören ve buna binaen kâfir ismini veren bedevilik ve haricilik mi yapmış olur?

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetinin birlik ve beraberliğini o kadar fazla istemesine rağmen neden bu durumları haber verdi? Sadece konuşmak için mi? Ya da Faruk Hoca'nın ifadesiyle *'ilmiyle amil olan alimler'* neden bu rivayetleri kitaplarına aldılar? Sadece rivayet olsun diye mi?

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* tüm haberleri, içinde teşvik ve sakındırma barındırır. Hayrı haber vermesi onu aramaya, bulup amel etmeye teşvik olduğu gibi; şerden haber vermesi ondan sakınmaya ve uzak durmaya irşaddır.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verdiği bu durumlar sadece bu ümmete has değildir. Bu, Allah'ın *subhanehu ve teâla* insanlar hakkındaki değişmez sünnetlerindendir. İnsanların çoğu iman etmemiş, küfür ve dalaleti tercih etmişlerdir. İmanı kabul edenlerin çoğuysa, bu ahit üzere sebat etmemiş, dininden dönmüş ya da dine nispet olmakla beraber onu bozmuş, tahrif etmiş, rasûllerin yıkmakla görevlendirildiği batılı, hak adına ikame etmişlerdir.

"Eğer yeryüzündekilerin çoğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar sadece yalan uyduruyorlar." [35]

"Andolsun biz, cinler ve insanlardan, kalpleri olup da bunlarla anlamayan, gözleri olup da bunlarla görmeyen, kulakları olup da bunlarla işitmeyen birçoklarını cehennem için var ettik. İşte bunlar hayvanlar gibi, hatta daha da aşağıdadırlar. İşte bunlar gafillerin ta kendileridir." [36]

"Onların çoğu Allah'a ancak şirk koşarak iman ederler." [37]

"De ki: "Yeryüzünde dolaşın da önceki milletlerin sonlarının nasıl olduğuna bakın." Onların çoğu Allah'a şirk/ortak koşan kimselerdi." [38]

"Çünkü onlar babalarını sapık kimseler olarak buldular. Kendileri de onların izinden koşa koşa gitmektedirler. Andolsun, onlardan önce, evvelkilerin çoğu da sapmıştı." [39]

---

29. *Buhari*
30. *Müslim*
31. *Buhari, Müslim*
32. *Müsned*
33. *Müsned*
34. *Müslim*

---

35. *6/En'am, 116*
36. *7/A'raf, 179*
37. *12/Yusuf, 106*
38. *30/Rum, 42*
39. *37/Saffat, 69-71*

İslam olduktan sonra bu yolda sebat edemeyenlere dair Rabbimiz şöyle buyurur:

"Biz onların çoğunda, sözünde durma diye bir şey bulmadık. Ama gerçekten onların çoklarını yoldan çıkmış kimseler bulduk." [40]

"Hani, biz İsrailoğulları'ndan, "Allah'tan başkasına ibadet etmeyeceksiniz, anne babaya, yakınlara, yetimlere, yoksullara iyilik edeceksiniz, herkese güzel sözler söyleyeceksiniz, namazı kılacaksınız, zekatı vereceksiniz" diye söz almıştık. Sonra pek azınız hariç, yüz çevirerek sözünüzden döndünüz." [41]

"İşte bunlar, Adem'in ve Nuh ile beraber (gemiye) bindirdiklerimizin soyundan, İbrahim'in, Yakub'un ve doğru yola iletip seçtiklerimizin soyundan kendilerine nimet verdiğimiz nebilerdir. Kendilerine Rahman'ın ayetleri okunduğu zaman ağlayarak secdeye kapanırlardı. Onlardan sonra, namazı zayi eden, şehvet ve dünyevi tutkularının peşine düşen bir nesil geldi. Onlar bu tutumlarından ötürü büyük bir azaba çarptırılacaklardır." [42]

Sonradan gelip de kendini Nebi'ye nispet eden, fakat hakikatte ise onun gönderiliş gayesine muhalefet edenlere karşı nasıl davranmalı? Bu soruya Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle cevap veriyor:

"Allah hangi kavme bir peygamber göndermişse, mutlaka onun sünnetini alan ve onun yoluna uyan ashabı ve havarileri vardır. Onlardan sonra bir kavim gelir, yapmadıklarını söyler, emrolunmadıklarını yaparlar. Kim bunlarla eliyle cihad/mücadele ederse mümindir. Kim diliyle mücadele ederse mümindir. Kim kalbiyle mücadele ederse mümindir. Bunun arkasında hardal tanesi kadar iman yoktur." [43]

Faruk Hoca diyor ki: *' "Kim kardeşine kâfir derse ikisinden biri öyledir. Dediği doğru ise doğrudur, değilse küfür kendisine döner." (Müslim) Ama Nevevî bu hadisi açıklamakta zorlanır. Çünkü evet, birine kâfir demek büyük günahtır, ama büyük günah insanı dinden çıkarmaz, öyleyse bunu söyleyen ispat edemediğinde kendisi nasıl kâfir olur? O hâlde şöyle demeliyiz: Tekfircinin hükmü budur ama söyleyen birisine sen kâfir oldun diyemeyiz. Belki bu sözü ve fiili küfürdür diyebiliriz.'*

Ne İmam Nevevi *rahimehullah* ne de başka bir alim bu hadisi açıklamakta zorlanmıştır. Çünkü ortada zorlanmayı gerektiren bir durum söz konusu değildir. Burada yapılan aynı konuda varid olmuş ve zahirleri birbirine zıt olan nasların birbirine uyuşturulması, teknik ifadeyle *'Tearud ve Tercih'* sisteminin işletilmesidir.

Bu hadisin sahibi Allah Rasûlü'dür. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* farklı uygulamaları, nassın zahirinin kast edilmediğini göstermiştir.

Faruk Hoca, on dört asırdır ümmeti meşgul eden, bir yönüyle akidenin konusu olan bir meseleyi 'çay sohbeti' edasıyla kaleme almıştır. Belli bir kesimin hedef alındığı, cahillik ve bedevilikle suçlandığı ve cevap verileceği muhtemel yazılarda daha dikkatli olunması gerektiği aşikardır.

Örneğin; Hatıb bin Ebi Beltea *radıyallahu anh* müşriklere mektup yazıp, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* bir orduyla onların üzerine geleceğini haber verdi. Allah bu durumu Rasûlü'ne bildirince mektup bulundu. Ömer *radıyallahu anh* *'Ey Allah'ın Rasûlü, Hatıb irtidat etmiştir'* diyerek onu öldürmek için izin istedi. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* onun Bedir ashabından olduğunu, Allah'ın *subhanehu ve teâla* Bedir ashabına *'dilediğinizi yapın sizleri bağışladım'* dediğini söylerek Ömer'e engel oldu.[44]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* kâfir olmadığı hâlde onu haksız yere tekfir eden Ömer'i *'kardeşin kâfir olmadığı için küfür sana döndü'* diyerek tekfir etmedi.

İfk hadisesinde yaşanan bir tartışmadan dolayı Useyd bin Hudayr *radıyallahu anh* ensardan Sa'd bin Ubade'ye, *'Sen münafıksın, münafıkları savunuyorsun'* demişti.[45]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu yanlış tutumundan dolayı malum hadisi, Useyd bin Hudayr'a tatbik edip onu tekfir etmedi.

Allah Rasûlü'nün bu ve benzeri uygulamaları nedeniyle İslam alimleri yukarıda kaydedilen hadisi zahiri anlamıyla kabul etmemiş, haksız tekfiri büyük günah kabul edip, küfür ameli saymamışlardır.

40. 7/A'raf, 102
41. 2/Bakara, 83
42. 19/Meryem, 58-59
43. Müslim
44. Buhari, Müslim
45. Buhari, Müslim

Ya da İslam'ından dolayı birine kâfir diyeni, bu günahı helal sayanlara yorarak zahiri manaya uygun olarak ele almışlardır.

'Ama Nevevî bu hadisi açıklamakta zorlanmıştır' ifadesi muğlak olup, Faruk Hoca'nın tam olarak neyi kastettiğini açıklamaya yetmese de, zahirinden anlaşılan mananın yanlışlığına dikkat çektik. Esasen sorunun temelinde, yazıların tamamına hakim olan üslup sorunu vardır. Faruk Hoca, on dört asırdır ümmeti meşgul eden, bir yönüyle akidenin konusu olan bir meseleyi *'çay sohbeti'* edasıyla kaleme almıştır. Belli bir kesimin hedef alındığı, cahillik ve bedevilikle suçlandığı ve cevap verileceği muhtemel yazılarda daha dikkatli olunması gerektiği aşikardır.

Faruk Hoca'nın bir başka iddiası şudur:

'İslam'ın en net yaşandığı selef asrında tekfir hastalığı yoktur. Cemel vakıasında ve Sıffin savaşında her iki taraf da sahabe. Hatta aşere-i mübeşşereden insanlar vardır. Ama taraflardan hiçbiri diğerini tekfir etmemiştir. Tekfir hastalığı haricilikle beraber başlamıştır.'

Faruk Hoca bilmediğinden midir yoksa bilip de bilgiye yoğunlaşmadığından, fehmedemeyişinden midir bilemiyoruz ama yazısında tarihi hakikatlere taban tabana zıt genellemeler yapmaya devam etmektedir. Sahabe döneminde tekfir vardır; tekfir, haricilikle başlamamıştır. Sahabe döneminde, büyük günah işleyen fasıkları tekfir etmek yoktur. Akide esaslarına muhalefet eden, nassı inkar eden, haramı helal sayan ve dinde zorunlu bilineni reddedeni ise tekfir etmişlerdir.

Ebubekir *radıyallahu anh* döneminde yalancı peygamberleri ikrar edenleri tekfir etmediler mi? Bu insanlar İslam'ı inkar edip yeni bir din çıkarmadılar.

La ilahe illallah demeye, Muhammed'i peygamber kabul etmeye, İslam dinine intisaba devam ettiler. Yalnızca kendi kavimlerinden birine vahiy geldiğini iddia ettiler. Öyle ki Museyleme bu iddiasına yalancı şahit de bulmuştu. Sözde Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* kendinden sonra Museyleme'ye vahiy geleceğini bildirmişti. Sahabe icmayla bunları tekfir etti ve bunlara karşı savaştı.

Basra'da kaderi inkar edenler türedi. Onlar *'herşey aniden olur'* diyerek Allah'ın ilmini inkar ettiler. Bugün modernist ilahiyatçılarda mebzul miktarda bulunduğu gibi… Bu durumu Yahya

bin Ma'mer ve tabiinden bir arkadaşı İbni Ömer'e haber verdi. Basra'da Kur'an okuyan, ilimle iştigal eden bir grubun böyle inandığını söylüyorlardı. Abdullah bin Ömer *radıyallahu anh* şöyle dedi: *"Onlarla karşılaşırsan benim onlardan, onların da benden beri olduğunu haber ver. Allah'a yemin olsun ki, onlardan biri Uhud dağı kadar altın verse, sonra kadere inanmasa onun bu infakı kabul olunmaz."* Sonra da meşhur Cibril hadisini rivayet etti.[46]

Allah *subhanehu ve teâla* içkiyi haram kıldığında sahabi bir soru sordu. İçki haram kılınmadan ölenlerin durumu ne olacak? Bunun üzerine Allah *subhanehu ve teâla* şu ayeti indirdi:

"İman edip salih ameller işleyenlere; Allah'a karşı gelmekten sakındıkları, iman ettikleri ve salih amel işledikleri, sonra Allah'a karşı gelmekten sakındıkları ve iman ettikleri, sonra yine Allah'a karşı gelmekten sakındıkları ve iyilik ettikleri takdirde, daha önce tatmış olduklarından dolayı bir günah yoktur. Allah iyilik edenleri sever." [47]

Bir rivayete göre Bedir ashabından Kudame bin Maz'un, bir başka rivayete göre Şam ehlinden bir grup insan bu ayeti tevil ettiler. İman eden ve salih amel işleyenlerin içki içmesinde bir beis yoktur, dediler. Ali ve Ömer *radıyallahu anhuma*, bunların tevbeye çağırılıp yanlış tevillerinin düzeltilmesine, aksi hâlde öldürülmelerine icma etti.[48]

Ali *radıyallahu anh* hilafete geldiğinde bir grup aşırıya kaçıp, onun ilah olduğunu iddia etti. (Günümüzde de Rafizî Şia'nın ağıt ve mersiyelerinde bu lafızlar çokça bulunuyor) Onu *radıyallahu anh* uluhiyet sıfatlarıyla anmaya başladılar. Ali *radıyallahu anh* bir çukur kazdırıp ateş yaktırdı ve bu insanları o ateşte yaktı. Hatta Abdullah bin Abbas'ın *radıyallahu anh* *"Ateşle insanlara azap etmeyiniz"* hadisi-

---

46. Müslim

47. 5/Maide, 93

48. Kurtubi Tefsiri ilgili ayet.

ni nakletmesinin nedeni de bu hadisedir. *'Ben olsam onları öldürür, yakmazdım. Çünkü Allah Rasûlü'nün şöyle dediğini işittim…'* [49] demiş ve hadisi rivayet etmiştir.

Demek ki selef döneminde tekfir varmış. Şayet bir sonraki asırdan örnekler vermeye başlarsak yazımız makale formatından kitap formatına dönüşür. Sahabe bazı olaylarda tekfir etmiş, Cemel ve Sıffin vakıası gibi durumlarda ise tekfirden kaçınmıştır. Faruk Hoca'nın, Cemel vakıasından örnek verebilmesi için yaşadığı toplumun dinî problemlerinin Cemel ve Sıffin ayarında olması gerekir. Şayet içinde yaşadığı toplum, Ebubekir, İbni Ömer ve Ali *radıyallahu anhum* döneminden aktardığımız örneklerdeki sorunları yaşıyorsa, bu da tersten haricilik yani mürcielik olur. Küfür ve şirk içindeki insanların günahkar Müslümanlarla eşitlenmesi olur ki, bu da adaletsizliktir.

Faruk Hoca, ülkenin %25'inin; İslam'a savaş açmış, dinin emirlerini yasaklamayı marifet bilen, İslami bir sistemi kaldırıp gayr-ı İslami bir nizam kurmakla övünen bir partiye destek verdiğini bilmiyor mu? Bu ülkenin yüzde %10'unun; *'Muhammed bu sıfatlarla peygamberse ben de Kürtlerin peygamberiyim'* diyen, *'benim anam tanrıçadır'* diyen bir zevzeğin (Abdullah Öcalan'ın) partisine destek verdiğini bilmiyor mu? Allah Rasûlü'ne hakaret eden afişleri astığı için, bunu hutbe konusu yapan imama cemaatin tepki verdiğini ve camiyi terk ettiğini de mi bilmiyor?

Bu ülkenin okullarında çocuklara *'karanlığa güneşsin, bir sönmeyen ateşsin, sen ilahlara eşsin, benim sevgili Atam'* diye şiir ezberletildiğini? Hâlâ fiilî ve kevni hadiselerin Allah'a değil, esbaba izafe edildiğini; okulların baş köşesinde Atatürk putunun olduğunu...

Camilerin minberlerinde 90 yıldır *'devlete ve orduya'* dua edildiğini…

Bu dua edilen devlet ve ordunun, İslam düşmanlığının ve din alerjisinin anlatılmasına dahi gerek olmadığını...

Haliyle vakıamız, sahabe arasında cereyan eden Cemel ve Sıffin savaşlarından ziyade, yalancı peygamberlere tabi olan, İslam'a savaş açan, din ile dalga geçen, putperestliğe dönen insanlar ile sahabe arasındaki vakıaya benziyor.

Muhyiddin-i Arabi'nin *'Allahlık'* iddiasını savunanların, Mesnevi'ye Kur'an diyenlerin, şeyhlerinin bir çağrıyla Allah *subhanehu ve teâla* misali imdada yetişeceğine inananların, darda ve rahatlıkta tadarru içinde onlara dua edenlerin hiç de az olmadığını...

Hemen hemen her evde bulunan ve ev halkının neredeyse tamamının müptelası olduğu televizyonların Allah'ın diniyle dalga geçtiğini, dinin şiarlarını küçümsediğini, insanların buna katıla katıla güldüğünü…

Faruk Hoca da dahil, ülkenin hatırı sayılır bilinçli bir kesiminin ise; puta tapınma ayinlerine mütemadiyen katılan, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen, ülkedeki tüm şirk ve haram müesseselerini işleten, şu an haçlı ordusuyla birlikte İslam ordularına bomba yağdıran bir partiye destek verdiğini bilmiyor mu?

Ekranlarda boy gösteren ve her geçen gün sayıları artan modernistler kaderi inkar ediyor, Allah Rasûlü'nün hadislerini reddediyor, Kur'an'ın kat'i hükümlerinin bağlayıcı olmadığını söylüyor. Mütevatir naslarla sabit olmuş, itikadi meseleleri inkar ediyor! Bunlar Hoca'mızın haberdar olmadığı şeyler midir?

Hoca'mız hiç radyo dinlemiyor mu acaba? Dindar kesimin çoğunluğunun dinlediği ilahilerden haberdar mıdır? Şeyhler için zikredilen vasıfların, adeta Rabbimizin yüce sıfatları ve güzel isimlerine paralel sıfatlar olduğunu duymuyor mu?

Bu ülkenin sayı ve güç yönünden en etkili cemaatinin; Yahudi ve Hristiyanların da cennete gireceğini iddia ettiğini, dünya Müslümanlarının karşısında Batı'nın ve İsrail'in safında yer aldığını da mı bilmiyor? Gerçi tahkik ehli hocalarımız iktidarla kavgaya tutuştuktan sonra bu cemaatin tüm itikadi hastalıklarını bir bir tespit ettiler. Şer'i hükmünü de beyan ederek kamuoyunu bilgilendirdiler. Bunca yıldır niye sustuklarına dair de bir şeyler söyleselerdi iyi olacaktı ama, lütfedip orasını izah etmediler. Faruk Hoca diyor ki: *'Bilmiyorsak, ilmiyle amil alimlere sormalıyız'*. Bunlara mı soracağız sayın Hoca'm?

49. Buhari

Bir zamanlar övdüğü ve yalakalık yaptığı özellikleri, iktidarla kavgadan sonra itikadi sorun kabul eden ve piyasada âlim kabul edilenlere mi dinimizi soralım? Değil bunlara soru sormayı, selam vermeyi dahi insanlık onuruna hakaret sayarız.

Haliyle vakıamız, sahabe arasında cereyan eden Cemel ve Sıffin savaşlarından ziyade; yalancı peygamberlere tabi olan, İslam'a savaş açan, din ile dalga geçen, putperestliğe dönen insanlar ile sahabe arasındaki vakıaya benziyor.

Şayet ortada birbiriyle çekişen, iktidar mücadelesi veren iki Müslüman grup olsa ve diğer bir grup da bunları iktidar mücadelesindeki hataları nedeniyle tekfir etseydi, Hoca'mızın değerlendirmesinin bir anlamı olurdu. Hâli bu olan bir topluma birkaç beden küçük duruyor bu değerlendirmeler.

Öyleyse ne yapmalı?

İnsanları Allah'a davet etmeli, Tevhid ve Sünnet hakikatlerini onlara anlatmalı, onların bu durumunu dert edinip onlara merhametle yaklaşmalıyız.

Ancak onları kandırmamalı, günahkar bir toplum muamelesi yapıp asıl sorunlarını görmelerine engel olmamalıyız. Bu toplum Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verdiği bir süreci yaşıyor. İnsanlar şirk ve bidatlerin sarmalında yaşıyor. Bunun bir müsebbibi de kendilerini ehli merhamet, tevhid davetçilerini de ehli bedavet gören hocalardır. Başlamış ve alevleri çetin rüzgarla her yeri saran bir yangının ortasında *'bulunduğunuz nokta iyi, öylece kalın'* telkininde bulunmak insanlara iyilik yapmak değil, onları yanmaya mahkum etmektir.

Bedevilik vurdumduymazlıktır. *'Allah'ım bana ve Muhammed'e merhamet et, bizden başka kimseye merhamet etme'* demektir. Toplumun içinde bulunduğu hâli merhamet ve bedevi olmamak adına yanlış yorumlayanlar, insanlara karşı vurdumduymaz, onların merhamete erişmesini istemeyenlerdir.

Bir insanın tağutu reddetmeden İslam'a girmesi mümkün değildir. Bugün insanlara tağutu anlattığımızda; kırk yıldır Cuma namazını hiç kaçırmadığını ama imamın hiç böyle bir şey anlatmadığını; on yıldır bir cemaatte aktif olduğunu, ilk defa bunları duyduğunu; uzun zamandır televizyonda veya web sitesinde bir hocayı takip

ettiğini, hiç bu konulara girilmediğini söylediklerini duyuyoruz.

Tevhid ve şirk noktasında sorunlar yaşayan bu toplumu, aldatmayın! Allah'a döndürüleceğiniz ve çetin bir hesaba tutulacağınız o günün dehşetinden korkun. Ya Rabbi bu adamlar sadece bize içkiyi, zinayı, kumarı anlattı. Onu da Allah affeder, dediler. *"Vallahi biz müşrik değildik."* [50]

Bu sözlerle sorumluluğu size yıktıklarında, ne dönüp ıslah edecek bir fırsatınız ne de sunacağınız özürlerin bir karşılığı olacak.

"Hakkı bâtılla karıştırıp da bile bile hakkı gizlemeyin." [51]

"İndirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayeti Kitap'ta açıklamamızdan sonra onları gizleyenler var ya, işte onlara hem Allah lanet eder, hem de bütün lanet etme konumunda olanlar lanet eder. Ancak tövbe edip durumlarını düzeltenler ve gerçeği açıkça ortaya koyanlar (lanetlenmekten) kurtulmuşlardır. Çünkü ben onların tövbelerini kabul ederim. Zira ben tövbeleri çok kabul edenim, çok merhamet edenim." [52]

• • •

Faruk Hoca, tekfiri bedavetle özdeşleştirmesinin dayanağı olarak şunları söyler:

'… Bedavet, yani bedevilik/A'rabîlik ruhu ve kabalığı taşıma. Allah buyurur ki: 'Arabîler küfür ve nifakta çok şiddetli ve Allah'ın elçisine indirdiğinin sınırlarını anlamamaya en layık insanlardır.' (9/ Tevbe, 97) Bu ayet son gelen ayetlerdendir ve bu işin sürüp gideceğine işaret eder.'

Hoca'mız bir ayet verip, kimsenin zikretmediği bir yorumla ayeti tefsir ediyor. Ayet dikkatle in-

---

50. *6/En'am, 24*
51. *2/Bakara, 42*
52. *2/Bakara, 159-160*

celendiğinde Faruk Hoca'nın anladığı anlamın tam zıddında bir anlama delalet ettiği görülüyor.

"*Allah'ın elçisine indirdiğinin sınırlarını anlamama"* nedir? Allah ayette *'hudud'* kelimesini kullanıyor. *'Hadd'* ne demektir?

Rağıp el-Isfehani Müfredat'ta:

'İki şeyin birbirine karışmasını engellemek için aralarına konan hacizdir. 'Şunu tahdid ettim' denildiğinde yani 'onu ayırt edecek bir sınır kıldım' demektir… Bir şeyin haddi, onun manasını kuşatan ve onu başkalarından ayıran vasıftır. Ayette 'Arabiler Allah'ın elçisine indirdiği hududu anlamamaya en layık olanlardır' buyrulur. Yani onun ***ahkamını*** *bilmemeye en layık olanlardır.*

Denildi ki; ***Manaların hakikatlerini*** *bilmemeye en layık olanlardır…'* [53]

'Hadd' bir şeyi diğerlerinden ayıran vasıftır. İki bahçeyi birbirinden aradaki çeper ayırır. İnsanları ise birbirlerinden isimleri ayırır. Kâfir, müşrik, Müslüman, münafık... Her bir ismin bir sınır ve kendine özel hükümleri vardır.

Bedeviler, Allah'ın *subhanehu ve teâla* indirdiği hududları bilmezler. Bu, helal-haram sınırı olduğu gibi mümin-müşrik ismi, farz-sünnet gibi ahkamı da kapsar. Zaten müfessirler de bu anlamlara vurgu yapmışlardır.

Peki ayet hangi siyakta varid olmuştur?

Hoca'mıza 90. ayetten itibaren okumasını öneririz. Cihada çıkmayan A'rabilerden bahsediliyor o ayetlerde. Önce Medine'de bulunan münafıklar anlatılıyor, sonra da Medine çevresinde bulunan A'rabiler. Bunlar öylesine iman etmiş, şartların zorlamasıyla teslim olmuş kimselerdir. Ne dost edinecekleri müminleri ne de düşman edinip savaşacakları kâfirleri bilirlerdi. Gözetleme hâlindeydiler. Güç kimden yana olursa ondan yana oluyor, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ve müminlerin zayıflayacağı anı bekliyorlardı.

Yani ayet bedevilerin tekfirciliğine değil, tekfirci olmayışına gönderme yapıyor. Onların dost-düşman, savaş-barış hukukunun üzerine bina edildiği hadlerde cahil olduklarını söylüyor. Yani iman ve küfür ahkamını bilmiyorlar.

Hoca'mız için bir anlam ifade eder mi bilmiyoruz, lakin İbni Teymiyye *rahimehullah* şöyle der:

'Naslarda bulunan umumi ve hususi isimlerin bilinmesi, (iman, küfür) hududların/Allah'ın indirdiği sınırların bilinmesi kapsamındadır.' [54]

Bir hatırlatmada daha bulunmak isteriz: A'rabilerin katı olduğuna Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* işaret etmiştir. Şer'i bir destek olunca da alimlerimiz kabalık, katılık ve sert tutumları bedevilikle özdeşleştirmişlerdir.

*"****Kim çölde yaşarsa katılaşır.*** *Av peşine düşen gafil olur.* ***Sultanlara gelen fitneye düşer.****"* [55]

Günümüz hocaları genelde hadisin bu tarafını yorumlayıp son kısmıyla ilgilenmezler. Biz biraz ilgilenelim:

Geçmişte alimler sultanların sarayına gelir, onlardan görev alır, onlara yakın olurlardı. Haliyle onların münkerlerine sükut eder, İslam'a aykırı şeyleri görmemezlikten gelir, böylece dinlerinde fitneye düşerlerdi. Günümüzde, sarayda ziyaret edilebilecek, kitap okuma meclisleri olan sultanlar yoktur. Öyleyse hadisin son kısmını nasıl anlamalıyız?

Sultanların resmî müesseseleri vardır. Onların tahtlarına hizmet eden, onların politikalarını destekleyen, düzeni meşrulaştıran üniversiteler, camiler, memurluklar vs. Buralarda yer alanlar sultanlara yakın olup dininde fitneye düşmüş, oradaki varlığıyla küfür ve zulüm sistemlerini meşrulaştırmışlardır.

Sultanların resmî müesseseleri vardır. Onların tahtlarına hizmet eden, onların politikalarını destekleyen, düzeni meşrulaştıran üniversiteler, camiler, memurluklar vs. Buralarda yer alanlar sultanlara yakın olup dininde fitneye düşmüş, oradaki varlığıyla küfür ve zulüm sistemlerini meşrulaştırmışlardır.

Şimdi aklınıza gelebilir, neden böyle bir konuya değindik. Acaba bir yere gönderme mi yapıyoruz? Hayır. Bedevilikten böyle bir çağrışım oldu. Türkiye'de çöl yok mesela. Bir insan nasıl katılaşır? Çöl anlamını barındıran dağlarda, ovalarda yalnız yaşayanlar hadisin kapsamına dahildir. Yalnızlık insanı bedevileştirip katılaştırır. E haliyle hadisin devamına da bir karşılık bulmak gerekiyordu.

53. *"Hadd" maddesi*

54. *Mecmuu'l Fetava, 19/289*

55. *Müsned, Ebu Davud*

Bedevilikle ilgili parmak adedince hadis varsa, sultanların kapısına gelmeyi, onlara yakın olmayı, onların yanında vazife almayı yasaklayan kitap dolusu hadis vardır. Ne hikmetse muvahhidleri eleştirirken bedevilik hadislerine yapışıp kabalık-katılık edebiyatı yapanlar, genelde günümüz sultanlarının paralı işçileri/memurları oluyorlar. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu tehdidi Müslüman ama zalim sultanlara yakın olanlara yapmışken; laik, demokrat, kâfir sultanlara yakın olan, onları varlığıyla meşrulaştıranları okuyucuların insafına bırakıyoruz.

Faruk Hoca diyor ki:

'Ehli Sünnet alimlerinin kendileri gibi düşünmeyen Mutezile'yi ve Şia'yı/Rafizileri tekfir etmekten kaçınmaları bizim için ölçüdür. Oysa Rafiziler sahabenin kahir ekseriyetini tekfir ederler…'

Ehli Sünnet, Mutezile'yi iki kısma ayırır:

Allah'ın ilmini inkar ederek kaderi tamamen reddedenler; Allah'ın ilmini ve yazmasını kabul edip O'nun *subhanehu ve teâla* meşiet ve yaratmasını farklı yorumlayan ve kullar kendi fiillerini yaratır diyenler…

Birinci gruba ğulat-ı kaderiyye der ve onların İslam milletinden olmadığını nas kılarlar. İkinci grup ise Ehli Sünnet alimleri arasında ihtilaf konusudur. Kimi mutlak tekfir eder, kimisi bidate davet eden ile etmeyeni ayırır, bazısı kendisiyle tartışılıp hüccet ikamesi yapılan ve yapılmayanı tefrik eder.

Yine Mutezile'den olup da Kur'an mahluktur inancına sahip olanları tekfir ederler.

Ehli Sünnet, Rafizî ve Şia'yı bir kabul etmez. Şia; Ali'ye *radıyallahu anh* taraftar olan, Emevilerle mücadelesinde ehl-i beytten yana tavır koyanlardır.

Rafizî ise, refd eden yani karşı çıkıp kabul etmeyendir. Ali'ye taraftar olmakla kalmaz Ebubekir ve Ömer'i *radıyallahu anhuma* ve sair sahabeyi reddedip tekfir eder.

Zaman içerisinde Rafizilik, Ali'ye uluhiyet vasıfları yüklemiş, imamların ma'sumiyetini ve onları kabulün imanın şartı olduğunu söylemiş, Kur'an'ın tahrifini kabul edip, Aişe annemize zina iftirasını devam ettirmiştir. Günümüzde İran'ın başını çektiği on iki imamcılık/İsnaaş'eriyye Rafiziliği bu inancı yaymaktadır.

Ehli Sünnet, Ali'ye *radıyallahu anh* taraftar olan Şia ile Rafizileri birbirinden ayırır. Siyasi bir tutum olan Şia'ya akidevi meseleler ilhak eden Rafizileri tekfir eder.

Biz yazı içinde Ali'nin *radıyallahu anh* ğulat olan rafizilere, İbni Ömer'in *radıyallahu anh* Allah'ın ilmini kabul etmeyen Mutezile'nin kök uçlarına nasıl muamele ettiğini gördük. İlk dönem dediğimiz ve üç asrı içine alan dönemde isnad yoluyla kaleme alınan sünnet kitapları incelendiğinde bu ayrım çok net bir şekilde görülecektir.

Faruk Hoca'nın bu yorumu, *'ilim dedikodusu'* diyebileceğimiz bir söylentinin tahkik edilmeden aktarımından ibarettir.

Kendini selefiliğe nispet edenlerin, selefin kitaplarından yüz çevirip akideyi onlardan altı asır sonra yaşamış İbni Teymiyye'nin kitaplarından aldığı gibi; büyük bir çoğunluk da, Ehli Sünnet adı altında onlardan dört veya beş asır sonra yaşamış filozof kelamcıların kitaplarından besleniyor.

Ehli Sünnet imamlarının fırkalar hakkındaki sözleri isnad yoluyla kaleme alınan kitaplarda mevcuttur. Onlardan yüzyıllar sonra gelen, onların zındıklık olarak gördüğü kelam ve felsefeye dalan, çoğu inancında töhmet altında kalmış ve ahir ömründe tevbe edip yeni bir yöneliş içine giren insanların kitaplarından Ehli Sünnet'in itikadı ve tutumu öğrenilemez.

Yazımızı burada sonlandırırken Allah'tan *subhanehu ve teâla* kendimiz ve Faruk Hoca için hakka hidayet edilmeyi niyaz ediyor, O'ndan *subhanehu ve teâla* afv ve merhamet diliyor, O'nun keremine sığınıyoruz.

Faruk Furkan

Evinden Çıktığında Kokuna Dikkat Et!

Bu nedenle ey bacım, dışarı çıkacağında veya asansör, dolmuş ve otobüs gibi insanların genelinin kullandığı vasıtalara bineceğinde hem kendi üzerine hem de çocuğunun kıyafetlerine dikkat et! Kendinde koku bulundurmamaya gayret ettiğin gibi, çocuğunda da bulundurmamaya çalış; zira insanlar çocuğuna sürdüğün kokunun senden geldiğini zannederek hakkında caiz olmayan bir takım zanlara kapılabilir.

Allah'ın Adıyla...

Değerli mü'mine bacım, bir önceki yazımızda sana eşine karşı güzel giyinmenin ve onu haramlardan korumak için meşru çerçevede süslenmenin gerekliliğinden bahsetmiş ve bu davranışın, eşini başka evlilikleri düşünmekten bile alıkoyacağını izah etmeye çalışmıştık. Bu yazımızda ise Allah izin verirse, yine bu konuyla yakından alakalı olan birkaç meseleyi ele alarak sana nasihat etmeye çalışacağız.

Değerli bacım, bilindiği üzere süslenmenin, ziynetin ve karşı cinsi etkilemenin yollarından birisi de *'güzel koku'* kullanmaktır. Güzel koku, insanın fıtratını okşar, duygularını kabartır ve onu bir âlemden alıp başka bir âleme götürür. Bu nedenle insan hayatında basite alınmayacak kadar önemli bir yeri vardır.

Koku kullanmak her ne kadar insan fıtratında farklı duyguların galeyana gelmesine neden olsa da, asıl itibariyle İslam tarafından yasaklanmış değildir. Ama İslam, insanların maslahatını göz önüne alarak bu konuda bir takım sınırlandırmalar ve dikkat edilmesi gereken bazı kurallar getirmiştir. Kişi bu kurallara riayet ettiği zaman koku kullanmasında herhangi bir sakınca olmadığı gibi, Rabbini hoşnut edip, beraberinde ecir kazanması da söz konusudur.

Güzel koku, insanların geneline sevimli kılındığı gibi Allah'ın Rasûlü'ne de *sallallahu aleyhi ve sellem* sevimli kılınmıştı. O, kokunun kendisine sevdirildiğini şu sözleriyle ifade etmiştir:

"Sizin (şu) dünyanızdan kadın ve güzel koku bana sevdirildi. Gözümün aydınlığı ise namazda kılındı." [1]

Kokuyla alakalı olarak yine bir sözünde de şöyle buyurmuştur:

"Kendisine reyhan (güzel bir koku) ikram edilen kimse onu reddetmesin; çünkü onun taşınması kolay, kokusu güzeldir." [2]

Koku, kadınıyla erkeğiyle insanların geneli nezdinde sevilen ve hoşlanılan bir nesnedir. Bundan dolayı dinimiz, onun kullanılmasında ve sürülmesinde bir beis görmemiş; hatta buna teşvik etmiştir. Ama yukarıda da dediğimiz gibi, bu konuda koymuş olduğu bir takım kurallar ve riayet edilmesini istediği bir takım şartlar vardır. Kişi bu şartlara riayet ettiğinde koku kullanması kendisine sevap kazandıran bir ibadete dönüşür.

Yazımızın ana konusu kadınlar olduğu için, erkeklerin nerelerde, kimlere karşı ve nasıl bir şekilde koku kullanmaları gerektiği üzerinde durmayacağız. Bizim burada özellikle üzerinde durmak istediğimiz nokta; bazı bacılarımızın dışarı çıkarken koku kullanma yanılgısına düşmesi ve İslam'ın bu konudaki hükmünün ne olduğudur.

Kadın Dışarı Çıkarken Koku Kullanamaz!

Bilindiği üzere insanların her türlü ihtiyaç ve sıkıntılarını Rabb'imiz bilmektedir ve bundan dolayı hayatın her alanında onların gereksinimleriyle alakalı hükümler koymuştur. Rabb'imizin koku konusunda da koyduğu bazı hükümler vardır ve bu hükümleri Rasûlü vasıtasıyla bizlere bildirmiştir. Kadınlar açısından düşünüldüğünde koku konusunda konulan en net hüküm, onların dışarı çıkarken koku kullanmalarının haram olmasıdır. Yani İslam'a göre kadın evinden dışarı çıkarken asla koku kullanamaz. Bu kesin surette kendisine yasaklanmıştır. Eğer bu yasağı dinlemez ve evinden dışarı çıkarken koku sürünerek insanlar arasına karışırsa, kesinlikle harama girer ve Allah'ın gazabını üzerine çekmiş olur. Sahabeden Ebu Musa el-Eşarî *radıyallahu anh*, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* *"Koku sürünen ve kokusunu hissetsinler diye bir topluma uğrayan kadın hakkında çok ağır sözler söylediğini"* bize bildirmiştir.[3]

1. Nesaî ve Ahmed bin Hanbel
2. Müslim

Ebu Davud'un aktardığı bu hadiste Rasûlullah'ın söylediği çok ağır sözlerin ne olduğu açıkça belirtilmemiştir. Ama Nesaî'nin naklettiği hadis, bu ifadelerin ne olduğu net bir şekilde bizlere bildirmektedir. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* o net ifadelerinde şöyle buyurur:

"Koku sürünen ve kokusunu hissetsinler diye bir topluma uğrayan kadın zinakârdır!" [4]

Allahu Ekber!

Bu ne ağır, ne dehşet verici bir ifade!

Güzel kokacağım derken bir anda zina etmiş kadın konumuna düşmek mümine bir kadın için ne kadar tehlikeli bir durum!

Bacılarımızın bu ağır tehdidi iyiden iyiye düşünmesi ve ondan dersler çıkararak kendilerine çok dikkat etmeleri gerekmektedir.

Peki, bu hadiste yer alan *'zinakâr'* ifadesini nasıl anlamalıyız? Yani koku sürünerek insanların arasından geçen kadın, gerçekten de had cezasını hak edecek hakiki bir zina suçu mu işlemiştir yoksa buradaki ifadenin başka bir izahı mı vardır?

Eğer şu izah edeceğimiz meseleyi iyi kavrarsak, hadiste zikredilen *'zinakâr'* ifadesini kolaylıkla anlayacağımızı umuyoruz: Bilindiği üzere İslam nazarında zina sadece bildiğimiz şekil üzere olan bir eylemin adı değildir; aksine İslam şeriatında zina bazen el ile, bazen göz ile, bazen dille, bazen de kulakla olan bir ameliyedir. Kişi eğer kendi-

3. Ebu Davud
4. Nesaî

sine haram olan bir eli tutarsa eliyle, kendisine haram olan bir bedene bakarsa gözüyle, kendisine haram olan bir kadını lisanına dolarsa diliyle, kendisine haram olan bir sese kulak verdiğinde de kulağıyla zina etmiş olur. Ama bu tür zinalar haddi gerektirmez; aksine kişiye zina günahına benzer bir günah kazandırır. Bu söylediğimizi Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle beyan etmiştir:

"Şüphesiz ki Allah, Âdemoğlunun zinadan payına düşeni yazmıştır. Âdemoğlu kaçınılmaz olarak buna erişecektir. Gözün zinası bakmaktır. Dilin zinası konuşmaktır. Nefis temenni ve arzu eder, cinsel organ ise bütün bunları ya doğrular ya da yalanlar" [5]

Tirmizî'nin şârihlerinden Şeyh Mubarekfûrî, hadisteki *'zinakâr'* ifadesi hakkında şöyle der:

"Kadın, kokusuyla erkeklerin şehvetlerini galeyana getirdiği ve onları kendisine bakmaya teşvik ettiği için zinakâr olmaktadır. Her kim bu kadına bakarsa gözleriyle zina etmiş olur. Bu kadın (yaptığı bu amel sayesinde) göz zinasının (gerçek) sebebidir ve günahkârdır." [6]

"Kadın, kokusuyla erkeklerin şehvetlerini galeyana getirdiği ve onları kendisine bakmaya teşvik ettiği için zinakâr olmaktadır. Her kim bu kadına bakarsa gözleriyle zina etmiş olur. Bu kadın (yaptığı bu amel sayesinde) göz zinasının (gerçek) sebebidir ve günahkârdır."

Bugün koku kullanarak dışarıda dolaşan tesettürlü kadınlara *'zinakâr'* desek, bize demediklerini bırakmaz, ağızlarına gelen her türlü hakareti ederler. Ama gelin görün ki Allah'ın Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* yapmış oldukları bu fiilin neticesinde kendilerine –onlar kabullenmeseler bile– *'zinakâr'* diyor ve onları büyük bir günahın sahipleri olarak nitelendiriyor.

Ey bacım! Namahrem olan insanlara güzel kokacağım diye Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* bu tehdidine muhatap olmak hoşuna gider mi? Eğer hoşuna gitmiyorsa –ki bu mümine bir kadının elbette hoşuna gitmez– o zaman koku kullanışına çok dikkat et ve kendini insanların odaklandığı bir nesne hâline getirmekten uzak tut!

Bir keresinde arkadaşlarla birlikte bir yere gitmek için arabaya binmiştik. Kardeşlerden biri hanımıyla gelecekti. Hepimiz arabada yerimizi aldık, kardeşin hanımının gelmesini bekliyorduk. Derken bacı geldi; ama o da ne! Sanki koku şişesini üzerine boşaltmış gibiydi. Bir anda arabanın içerisini yoğun bir koku kapladı. Koku çok etkili ve çok dikkat çekiciydi. Herkes onu hissetti. Fakat hiç kimse bir şey demedi, diyemedi. Yolumuza koyulduk ve neticede gideceğimiz yere gittik…

Daha sonraları bu hadise kardeşler arasında söz konusu oldu. Ümit ediyoruz ki o bacımız, şimdi böylesi bir hata içerisinde değildir; çünkü bu olayı yaşadığımız sırada o, hidayetle henüz yeni tanışmıştı. Bu meseleleri muhtemelen bilmiyordu. Allah'tan hem kendimiz hem de o bacımız için af diliyoruz.

Şimdi Allah için bir düşün… Acaba sen bu bacı gibi bir pozisyonda olmak ve daha sonraları erkeklerin diline düşmek ister miydin? Elbette ki istemezdin, değil mi? Ama senin bir anlık nefsine uyarak koku sürünüp dışarı çıkman, maalesef seni böylesi bir pozisyonla karşı karşıya bırakıyor. Bu nedenle ne yaptığına çok dikkat et.

Ne diyelim, Allah bu noktada tüm bacılarımıza şuur ve idrak nasip eylesin.

Bu yazıyı kaleme alırken zikrettiğim hadislerin şerhlerine bakıyordum. Muasır şârihlerden birisinin bu hadis üzerinde konuşurken şöyle bir ayrıntıya temas ettiğini ve bence dikkat edilmesi gereken bir noktaya parmak bastığını gördüm. Diyordu ki;

"Eğer bir kadın çocuğuyla dışarı çıkıyorsa, erkeklerin kokunun kendisinden geldiğini zannetmemesi için çocuğuna dahi koku sürmesi uygun değildir."

Burayı okuyunca ilim ehlinin ne kadar ince detayları düşündüğünü ve bacılarımızın iffetine ne kadar önem verdiklerini bir kere daha anlamış oldum.

Bu nedenle ey bacım, dışarı çıkacağında veya asansör, dolmuş ve otobüs gibi insanların genelinin kullandığı vasıtalara bineceğinde hem kendi üzerine hem de çocuğunun kıyafetlerine dikkat et! Kendinde koku bulundurmamaya gay-

---

5. *Buhari, Müslim*
6. *Tuhfetu'l Ahvezî, 8/58*

ret ettiğin gibi, çocuğunda da bulundurmamaya çalış; zira insanlar çocuğuna sürdüğün kokunun senden geldiğini zannederek hakkında caiz olmayan bir takım zanlara kapılabilir veya seni zihinlerinde farklı vaziyetlerde tahayyül edebilirler. Böylesi yanlışlara fırsat vermemek suretiyle iffetini korumaya çalış inşâallah.

Burada konumuzla alakalı gözden kaçan bir şeye daha dikkat çekerek bacılarımızın intibahını uyandırmak istiyoruz:

Bilindiği üzere teknolojinin ilerlemesiyle deterjanlardaki veya yumuşatıcılardaki parfüm esanslarının kalıcılığı oldukça artırılmıştır. Hatta öyleleri vardır ki, yıkanmalarının ardından haftalar geçmesine rağmen ilk günkü gibi kokularını muhafaza etmekte, sanki yeni yıkanmış gibi etrafa güzel kokular saçmaktadır. Bu tür deterjan veya yumuşatıcılar kullanan bacılarımız, özellikle çarşaf ya da pardösü gibi dış kıyafetlerini yıkayacaklarında azami derecede dikkatli olmalı; ya bunlarla değil de daha hafif kokulu deterjanlarla dış örtülerini yıkamalı ya da yıkadıktan sonra kokuları net bir biçimde gidene dek beklemelidirler. Kokular net bir biçimde kıyafetlerden ayrılmadan onlarla çarşı-pazarlara çıkmak bir nevi parfüm kullanarak dışarı çıkmak gibi olacaktır ki, bu da mesuliyeti gerektiren bir husustur.

Unutulmamalıdır ki, müslüman her işini bir bilinç, bir basiret ve bir duyarlılıkla yapan kimsedir. Zaten takva da bir manasıyla her söz ve amelde uyanık olmak, teyakkuzda bulunmak ve işleri bir basiret üzere yapmak demek değil midir? İşte bu nedenle dışarıda koku kullanma konusunda hassasiyetini asla yitirmemeli ve ihtiyatı hiçbir zaman elden bırakmamalısın.

Koku kullanmayla alakalı şu noktanın da altını çizerek meseleyi sonlandırmak istiyoruz: Sen de fark etmişsindir ki biz, yazının başından beri sürekli olarak koku kullanma noktasında seni uyarıyoruz. Bundan, evinde eşine karşı da koku kullanmaman gerektiği sonucunu sakın ha çıkarma! Aksine evinde eşin için gerekirse en güzel ve en tesirli kokuları kullan ki, bu senin, eşin nazarında daha sevimli ve daha çekici olmanı sağlasın. Hiç şüphen olmasın ki, bu da senin Allah'a kulluğun kapsamında yaptığın amellerden biridir.

Bugün eşinden boşanan nice erkeğin ayrılma nedenlerini dinlediğimizde, gerekçe olarak öne

sürdüğü şeylerden birinin de, eşinin kendisine karşı gereği gibi tezyin yapmaması/süslenmemesidir. Unutmamak gerekir ki, süslenmenin olmazsa olmaz ayaklarından biri güzel ve çekici koku sürünmektir. Eğer bir bayan, eşi eve geldiğinde onun için güzel kokular kullanırsa, bu kaçınılmaz olarak aradaki muhabbeti ve sevgiyi artıracak, eşlerin birbirine olan bağlılıklarını daha ileri seviyeye götürecektir. Hem müslüman bir bayan kâfir kadınların kullandığı meşru vasıtaları eşine karşı kullandığında, eşini onların meydana getirdiği cazibeden daha etkili bir şekilde korumuş olmaz mı? Bu durumda müslüman bir hanım aklını çalıştırmalı ve caiz olan vasıtaları kullanarak eşini evine daha iyi bağlamayı bilmelidir.

Allah için bu noktayı dikkate almanı ve eşine karşı daha ince bir anlayışla muamele etmeni senden istirham ediyorum; çünkü bizlerin tevhid üzere kurulmuş evlerin yıkılmaması için çabalaması gerektiği gibi, onların daha sağlam bir hâle getirilmesi için de çabalaması gerekmektedir. İşin bu kısmını idrak ettiğinde, bizim niçin bu kadar ısrarla bir şeylerin üzerinde durduğunu anlaman daha da kolay olacaktır. Bilindiği üzere zeki insan, lafı işaret yoluyla kavrayan, leb demeden leblebiyi anlayan insandır.

Konuşmalarına Aman Dikkat!

Değerli bacım, burada seni ilgilendiren bir meseleye daha dikkat çekerek yazımızı nihayete erdirmek istiyoruz. Bu meselede iki noktanın altını çizmeye çalışacağız:

1) Bilindiği üzere gündelik hayat içerisinde bir vesileyle insanlarla konuşmak durumunda kalıyoruz. Konuştuğumuz kişiler kimi zaman kendi

cinsimizden olduğu gibi, bazen de karşı cinsten olabiliyor. Böylesi bir pozisyonla karşı karşıya kaldığın zaman İslam senden bir şeye çok dikkat etmeni istiyor.

Nedir biliyor musun o şey?

Konuştuğunda çekici ve edalı konuşmaman…

Bu, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* eşleri olan annelerimiz üzerinden Allah'ın sana vermiş olduğu bir emirdir. Rabb'imiz şöyle buyurur:

"Ey Peygamber'in hanımları! Siz, kadınlardan herhangi biri gibi değilsiniz. Eğer (Allah'tan) korkuyorsanız, (yabancı erkeklere karşı) çekici bir edâ ile konuşmayın; zira bu sebeple kalbinde hastalık bulunan kimse ümide kapılır. Örfe uygun söz söyleyin. (Daima yerinde ve uygun şekilde konuşun.)" [7]

Müslüman bir hanım olarak senin, erkeklerle konuşacağın çok da fazla bir alan yoktur aslında. Ama bazen adres sorman, dolmuşta şoföre bir şeyler söylemen veya hastanede durumunu izah etmen gibi kaçınılmaz olan bazı hallerle karşı karşıya kalabilirsin. Bu durumlarda çok dikkatli ve vakur bir şekilde konuşarak ağırlığını ve edebini karşı tarafa hissettirmelisin ki, karşı taraf senin asla farklı amaçlar gütmeye müsait olmayan bir bayan olduğunu anlasın.

Burada zikrettiğimiz şeyler belki nadiren vuku bulan şeylerdir ve ayda-yılda birkaç kez ancak meydana gelir; ama hayatımızda öyle bir şey var ki, artık o, hayatımızın bir parçası olduğu için kendisinden neredeyse müstağni kalınmıyor ve her daim kendisine ihtiyaç duyuluyor. Bu nedenle ona çok dikkat etmen, onunla karşı cinsle konuşurken azami derecede müteyakkız olman gerekmektedir. Evet, o şey telefondur. Telefon, en hızlı iletişim vasıtalarından birisi olduğu için günümüzde neredeyse herkes tarafından kullanılmaktadır. Hatta bazen öyle durumlar oluyor ki, işlerin âciliyeti nedeniyle kadın-erkek ayırımı yapmaksızın onunla bütün insanlarla muhatap olmak durumunda kalınıyor. Bu nedenle o, kendisine karşı çok dikkatli olmayı gerekli kılıyor.

Bazen olur eşin telefonunu evde unutur, o arada birileri ısrarla telefonu çaldırırlar. Bu durumda senin, telefonu açıp *'Eşim telefonunu evde unutmuş'* demen gerekebilir. Eğer dikkat etmez ve sesini birazcık kibarlaştırırsan –Allah muhafaza– hayatı boyunca karşıdaki erkeğin gönlünde çok farklı bir yerde, kendisine arzu duyulan bir makamda kalabilirsin.

Veya gün gelir sen telefonunu bir yerde unutursun. Onu bulmak için telefonu çaldırırsın ve karşına bir erkek çıkar. Ona durumu anlatırken birazcık farklı bir eda ile konuşursun da bu durumda adamcağızın kalbinde olmayan duyguları harekete geçirirsin. Bu pozisyonda hem Allah'a karşı, hem de o insana karşı ciddi bir suç işlemiş olursun.

Bazen istemediğin hâlde karşı cinsinle konuşmak durumunda kalabilirsin. Böylesi bir durumda Allah'ın her daim seni gördüğünü, duyduğunu ve içinden geçirdiğin duyguları en ince ayrıntılarıyla bildiğin aklından çıkarma!

Unutma ki şu fâni dünyanın bin bir türlü hâli vardır. Bazen istemediğin hâlde karşı cinsinle konuşmak durumunda kalabilirsin. Böylesi bir durumda Allah'ın her daim seni gördüğünü, duyduğunu ve içinden geçirdiğin duyguları en ince ayrıntılarıyla bildiğini aklından çıkarma! Ve şu ayeti hayatının her anında seni ikaz edecek tarzda kulağına küpe yap:

"Göklerdeki ve yerdeki her şeyi Allah'ın bildiğini görmedin mi? Üç kişi gizlice konuşmaz ki, dördüncüleri O olmasın. Beş kişi gizlice konuşmaz ki altıncıları O olmasın. Bundan daha az yahut daha çok da olsalar, nerede olurlarsa olsunlar O, mutlaka onlarla beraberdir. Sonra onlara yaptıklarını Kıyamet günü haber verecektir. Allah, her şeyi hakkıyla bilir." [8]

Evet, bu ayeti gönlüne nakşederek Rabb'inin, her hâlin ve her vaziyetinde seni duyduğunu, gördüğünü ve bildiğini bil. Eğer bu kıvamı yakalarsan tüm davranışlarında O'ndan korkarak hareket edersin ki, bu seni O'na karşı suç işlemekten alıkoyar. Allah bizi ve seni günahın her türlüsüne düşmekten muhafaza buyursun ve

7. 33/Ahzab, 32

8. 58/Mücadele, 7

gizli-açık tüm işlerinde kendi murâkabesini göz önünde bulundurarak amel eden kullarından eylesin. (Allahumme âmin)

2) Bizler, tağutları reddederek Allah'a iman etmiş insanlar olduğumuz için fikirsel anlamda iktidar sahipleri tarafından sevilmemekteyiz. Bundan dolayı gözlerini ve kulaklarını bir an olsun üzerimizden ayırmamakta, ellerindeki her imkânla bizleri gözetlemeye çalışmaktadırlar. Özellikle de bizlerin mahremlerini ve gizli hâllerini araştırma noktasında oldukça yoğun bir şekilde mesai harcamaktadırlar.

Peki, onlar bu gözlem ve tecessüsü en yoğun olarak ne ile yapmaktalar?

Hiç kuşkusuz ki, onların gözlem yaptıkları şeylerin başında telefonlar gelmektedir. Onlar, bu aletler sayesinde seni her hâlinle murakabe etmeyi âdet edinmişlerdir. Senin açığını, mahremini, kusurunu ve her türlü sürçilisanını ararlar. Eğer sen, bu noktayı göz ardı eder ve telefonu sanki kimse seni duymuyor edasıyla kullanırsan, bu durumda sadece eşinin bilmesi gereken birçok mahremini ellerine, hem de kendi elinle teslim etmiş olursun. Bu nedenle senin bu aletleri kullanırken konumuzla alakalı olan şu kurallara mutlaka dikkat etmen gerekmektedir. Bunu, mahremini muhafaza etmek için mutlaka yapman gerekir. Bu kurallar özetle şunlardır:

• Arkadaşlarınla telefonda konuşurken karşında bir erkeğin her an seni dinlediğini göz önünde bulundurarak konuşmalı ve edalı sözlerden, cilveli ve neşveli kelimelerden sakınmalısın.

• Telefon, arkadaşlarınla sanki bir ortamda karşılıklı konuşuyormuş havasında konuşulacak bir vasıta değildir. Bu nedenle onunla konuşurken kahkaha atmayı, haddi aşacak tarzda gülmeyi ve iffetini zedeleyecek şakalar yapmayı bırakmalısın.

• Özel durum gereği normal şartlarda bir erkekle nasıl dikkatli ve vakur konuşuyorsan, telefonda da –velev bir kadınla konuşuyor olsan bile– aynı vakarını devam ettirmelisin.

• Mahrem olacak meseleleri asla telefon aracılığıyla konuşmamalı, çok önem arz ediyorsa karşındaki arkadaşınla buluşarak özel bir ortamda halletmelisin.

• Yabancı erkeklerin yanında konuşmakla telefonda konuşmanın aynı şey olduğunu aklından çıkarmamalı ve bu çerçevede konuşmalarını gerçekleştirmelisin.

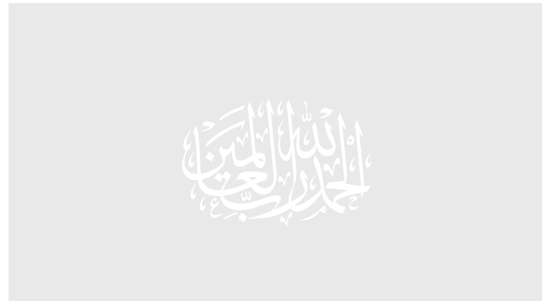
• Telefonu sadece ihtiyaç giderecek miktarda kullanmayı âdet edinmelisin; zira ihtiyacın dışına çıkıldığında insanlık hâli gereği yanlışlıkla her türlü konuşmaya kapı açılabilir.

Bacım! Unutma ki sen, toplumdan birisi değilsin. Sen hem Allah katında hem de tağutlar nezdinde önemli bir yere sahipsin. Çünkü sen onları reddetmiş mümine bir bireysin. Bundan dolayı tağutların seni dikkate aldığını hatırından çıkarmamalı ve seni dinleme ihtimallerini göz önüne alarak kadınlarla bile konuşuyor olsan, telefonda imanına ve iffetine yakışır bir edep çerçevesinde konuşmalısın.

Değerli bacım, bu yazımızda da sana mühim gördüğümüz bazı nasihatlerde bulunmaya çalıştık. Rabim ömür ve imkân verirse, bir sonraki yazımızda dikkat etmen gereken bazı konularla yine sana nasihatlerde bulunmaya çalışacağız. Allah bizi ve seni bu nasihatlerden en güzel şekilde faydalanan kullarından eylesin.

Bir sonraki yazımızda tekrar buluşmak dileğiyle, fî emânillâh…

Özcan Yıldırım ozcanyildirim@tevhiddergisi.net

Nifak Hareketinin İç Kaos Hamleleri

Müslümanlar kendi bireysel bilgilerini başkasının saklamasını, farklı göstermesini nasıl görüyorsa, davanın kendi bireysel meselelerinin çok daha önemli olduğunu düşünmeli ve bu konuda diğerinden daha hassas davranmalıdır.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla…

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun…

Geçen ay özetle sunmaya çalıştığımız Müstalikoğulları ve Mureysi Gazvesi esnasında yaşanan hadiselerden ibretler çıkarmak, bu hadiselere günümüz perspektifinden yaklaşmak ve bunları menhec yönüyle tahlil etmek yerinde olacaktır.

Birincisi: Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* gideceği yeri gizli tutması önemli askerî bir taktiktir. Aslında bu hamleyi gerçekleştirmedeki sebeplerden biri, cahiliye kalıntıları olan bir toplumun şer odaklarına alet olmamasıdır. Bunun yanında Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* söz konusu harekatın selameti açısından böyle bir hamlede bulunmuştur. Münafıkların gidilecek yeri bilmeleri de direkt ya da indirekt düşmanın böyle bir harekattan haberdar olmalarını sağlayacaktır.

Bu hadise, keşmekeş hareketlerin olduğu bir zaman zarfında müslümanlara bir deva niteliğindedir. Bir camia veya müslüman bir topluluk içerisinde çalışmanın selametli ve bilgi kirliliğinden arındırılmış olması isteniliyorsa, yapılanmaya taalluk eden ve içe dönük meselelerde dışarıya karşı şeffaf olunmaması gerekir. Ayrıca örnekte de olduğu gibi her bilgiyi camianın/cemaatin içerisinde olan her bir bireyin bilmesinin hiçbir haceti yoktur, bilmemelidir de. Mahremiyet addedilen meselelerin çok kişi tarafından bilinmesi o meseleyi sulandırır, ayağa düşürür, müslümanların güvenliğini tehlikeye atar ve yeri geldiğinde kalbi hastalıklı insanlar tarafından bir nevi silah hâline dönüşür.

Burada şunu da bilmek gerekir ki, cemaatin iç meselelerini cemaat fertlerinin bilmemesi, güvensizlikten değildir. Bilakis, onları külfetten kurtarmaktır. Çünkü bilgi sahibine külfet getirir ve yeri geldiğinde aynı zamanda acıtıcıdır! Bir bilgiye vakıf olmak onu muhafaza etmeyi beraberinde getirir. Fakat kalesi ve muhafızları olmayanların onu saklamaları çok zordur. Bu kale ve

muhafızların ediniminin de, ciddi bir cemaat yapılanmasının rahle-i tedrisinde bulunmakla gerçekleşeceği bir hakikattir.

İkincisi: Kuyudan su çekme sırasında yaşanan diyalog, önce tartışmaya, daha sonra eskiden kanlı bıçaklı olan iki kabilenin cahiliye kalıntılarının yeniden palazlanmasına sebebiyet vermiştir.

Burada şurası aşikardır ki, fertler İslam'a adım attıklarında cahiliye kalıntıları olarak addedilen bazı hastalıkları atmamakla birlikte bir de bu hastalıklarını İslam davasının içerisine zerk etmektedirler. Bunun bir doğal sonucu olarak da mayın misali olan bu hastalıklar, üzerine basıldığı anda kendisine ve etrafına zarar vermektedir. Buradan hareketle de fertler cahiliyeden, yaşadığı coğrafik koşullardan kaynaklı bir takım hastalıkları İslam olunca atmalı veya bunlardan kurtulmak için ehil olan kimselerden yardım talep etmelidirler.

Fakat şurası da bir gerçektir ki, tıbben bazı hastalıkların müzminleştiği gibi bazı insanlarda bir çok sebebe bağlı olarak ahlaki hastalıkların sa bitmediğine şahit olmaktayız. Burada iki tarafın sıhhatli ve şeffaf bir diyalogla aşılabileceği veya idare edilebilecek olan hastalık, kimi zaman bir tarafın kabullenmemesi, kibri ve tahammülsüzlüğü nedeniyle aradaki bağları pamuk ipliğine çevirebilmektedir. Burada Müslüman bireye düşen ismi gibi teslimiyet sahibi olmasıdır.

Üçüncüsü: Fitne/kaos ortamlarındaki durumlara azami dikkat etmek zorundayız. Kalbi hastalıklı olan insanların ayyuka çıktığı, *'ben buradayım'* dedirten hadiseler genelde kaos zeminleridir. Anlatılan olaya dikkat edilirse Abdullah bin Ubeyy bin Selul sosyal bir kaos gördüğü anda mal bulmuş mağribi gibi olaya atlamıştır. Münafıkların bu özelliğine Kur'an da dikkat çekmektedir:

"Bir de hem sizden ve hem de tuttukları gruptan yana güven içinde olmak isteyen başka birtakım kimselere rastlayacaksınız. Bunlar ne zaman fitneye, bozgunculuğa itilseler ona balıklama dalarlar…" [1]

Ayette dikkat çeken أركس kelimesi bir kişinin baş aşağı bir şeye dalması demektir. Türkçe'de

balıklama atlamak deyimi bununla paralellik arz etmektedir. Dolayısıyla münafıklar bu tip zeminleri gökte ararken yerde bulan kimselerdir.

Burada altını çizmemiz gereken husus, bu tip zeminlerde insanların kendi iç dünyalarını gün yüzüne çıkarmalarıdır. Önceleri kalplerinde olmayanı dilleri ile söyleyen bir topluluk, bu tip zamanlarda hataları ister istemez yapacaklardır. Fakat bunu basiretli, tecrübeli insanların farketmesi daha kolaydır.

"Dileseydik onları sana gösterirdik, sen de onları yüzlerinden tanırdın. Sen onları mutlaka sözlerinin eğriliğinden tanırsın." [2]

Onlar istese de istemese de söz ve fiillerinde yamukluk yapacaklar ve kendilerini ayan beyan belli edeceklerdir. Yeter ki, basiret ve hikmet ile donanmış kimseler bunları özellikle takip edebilsin.

Dördüncüsü: Olaydaki başka önemli bir nokta ise, etrafımızda cereyan eden hadiselere karşı kayıtsız kalınmamasıdır. Başka bir deyişle müşahede edilen önemli veya önemsiz tüm olayların emir sahiplerine/cemaat yönetimine iletilmesidir. Sözünü ettiğimiz bu durum, bir cemaatin menhecinin belkemiğidir. Olaylar, kişiler, hareketin gidişatı ve hatta cemaate taalluk eden tüm meseleler buna göre değerlendirilir, en girift problemler bunun sayesinde çözüme kavuşur.

Bu durum aslında müslümanların gözden kaçırdığı fakat Allah'ın emrine dayanan bir durumdur. İslam, görülen-duyulan meseleleri emir sahiplerine iletmeyi insanların keyfine bırakmamış, ibadî bir mesele olarak takrir etmiştir.

1. 4/Nisa, 91

2. 47/Muhammed, 30

"Onlara güven veya korkuya dair bir haber gelince hemen onu yayarlar; halbuki onu, Rasûl'e veya kendilerinden olan emir sahibi kimselere götürselerdi, onların arasından işin içyüzünü anlayanlar, onun ne olduğunu bilirlerdi. Allah'ın size lütuf ve rahmeti olmasaydı, pek azınız müstesna, şeytana uyup giderdiniz." [3]

Ayete de bakıldığında haberleri, ulu ortalık yerde alakasız kişi, mekan ve zaman gözetmeksizin yayanlar kalbi hastalıklı olanlar veya münafıklar iken; emir sahiplerine götürenlerin müslümanlar olduğu görülecektir. İşin iç yüzünü, kendisinden istinbat edilecek hakiki manayı ve olayları çepeçevre kuşatan yorumu ancak emir sahipleri bilebilir. Çünkü diğer tüm haberlere olan vukufiyet fertlerde değil yönetimde bulunan kimsededir. Fertlerin bilmediği bir hususta cemaat yönetimi doğru bir istinbatta/çıkarımda bulunabilir. Bu durum aslında olayları tüm yönleriyle kuşatan cemaat ile olayın cüzi bir kısmı hakkında bilgi sahibi olan kimsenin arasındaki farktır.

Müslümanlar kendi bireysel bilgilerini başkasının saklamasını, farklı göstermesini nasıl görüyorsa, davanın kendi bireysel meselelerinin çok daha önemli olduğunu düşünmeli ve bu konuda diğerinden daha hassas davranmalıdır.

Burada zaafiyet gösterilen bir mesele de yakın çevredeki kişilerin söylem ve eylemlerinin iletilmesi konusudur. Zeyd bin Erkam, kınanma korkusu olmadan olayı olduğu gibi iletmiştir. Sonrasında kınamalarına rağmen vahiy onu doğrulamış ve Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem övgüsü ile karşılaşmıştır. Zeyd bin Erkam olması gerekeni gayet gönül rahatlığı ile yapmıştır da diyebiliriz.

Fakat günümüzde öyle bir anlayış var ki '*o kardeş ile aram bozulur', 'bana tavır yapar'* düşüncesi ile önemli veya önemsiz olsun hiçbir mesele iletilmemektedir. Bu düşüncenin doğruluğunu varsaysak dahi, bu iki tarafın da ihlastan yoksun olduğunu söyleyebiliriz. Yapılan bir yanlışın tashihi söz konusu ise, ister iletilen ister ileten pozisyonda olalım, her iki durumda karşı taraftaki kardeşimize dua etmeliyiz. Şeytanın her ne dürtmesi olursa olsun, bunun ibadi bir mesele olduğunu unutmamalıyız.

Günümüzde öyle bir anlayış var ki 'o kardeş ile aram bozulur', 'bana tavır yapar' düşüncesi ile önemli veya önemsiz olsun hiçbir mesele iletilmemektedir. Bu düşüncenin doğruluğunu varsaysak dahi, bu iki tarafın da ihlastan yoksun olduğunu söyleyebiliriz.

Beşincisi: Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem Ömer'in radıyallahu anh münafıkları infaz etme önerisini reddetmiştir. Burada da Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem şer'i siyaset kapsamında değerlendirilen ince bir siyaseti mevcuttur.

Aslında o vakıada yaşananlara açıkça şahit olan kimselerin böyle bir önerinin reddedilmesini sindirebilmesi zordur. Çünkü acelecilik insanın fıtratında olan bir şeydir. Fakat şurası da bir gerçektir ki, kişilerin karakter ve duyguları, davanın maslahatının üstünde değildir.

Allah Rasûlü'nün sallallahu aleyhi ve sellem münafıkları infaz etmemesi bir bedendeki hastalıklı organa yaklaşım gibidir. Son derece hassas ve bedeni incitmeden müdahale şarttır. Bazen de baş ağrısı gibidir. Bu hastalığa yaklaşım basit tıbbi yöntemlerle olabiliyorken ameliyat etmek yarardan çok zarar getirecek, bedenin geri kalanına pahalıya patlayacaktır. İşte münafıkların iç düşman olması, zahiren İslam toplumundan görünmesi bu meseledeki hassasiyeti daha da arttırmaktadır.

Allah Rasûlü'nün sallallahu aleyhi ve sellem bedevi ve münafıklara olan muamelesindeki sabrı da bunu gösteriyor.

Aişe'nin radıyallahu anha ifade ettiğine göre: Bir kimse Peygamber'in huzuruna gelmek için izin istedi. Peygamber: *"Ona izin veriniz. O, aşiretin ne kötü oğludur, yahut aşiretin ne kötü kişisidir."* buyurdu. O kimse yanına girince Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ona karşı yumuşak sözler söyledi. Aişe: *'Ey Allah'ın Rasûlü! Onun için söylediğini söyledin. Sonra da ona yumuşak konuştun?'* diyerek bunun sebebini sordu. Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem: *"Ey Aişe! Kıyamet günü Allah katında mevkii bakımından insanların en şerlisi kötülüğünden ko-*

3. 4/Nisa, 83

runmak için insanların veda ettiği veya terk ettiği kimsedir." [4] buyurdu.

Münafıkların öldürülmesi işin iç yüzünü bilmeyen, basit mantıkla olaylara bakan halk tarafından yanlış anlaşılacaktır. İşin iç yüzü anlatılsa da anlaşılmayacak, zahiren Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabını öldürüyor şeklinde algılanacaktır. Ya da cemaat yönetimine olan güven temelden sarsılmış olacaktır. Bundandır ki Kabe de aynı gerekçelerle İbrahimî temeller üzerine inşa edilmemiştir.

Aişe *radıyallahu anha* şöyle demiştir: Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu: *"Eğer kavmin küfürden yeni kurtulmuş olmasalardı, Kâbe'yi yıkıp, İbrahim'in temelleri üzerinde tekrar yapardım ve arka tarafına da bir kapı daha ilave ederdim. Çünkü Kureyş Kâbe'yi yaparken eski temellerden daha dar yapmışlardır."* [5]

Yani böyle bir olayın dahi ardında yatan şer'i bir sebep bulunmaktadır.

Allah Rasûlü'nün bu siyasetini anlamayan nice çevreler, kendi iç meselelerindeki bir çok olayı dışa müdahil hâle getirmiş ya da dışarıdaki insanların anlamayacağı bir çok meseleyi dışarıya bilgi olarak sızdırmıştır. Sızan bu bilgilere de doyurucu açıklama yapılamayınca mesele daha da girift bir hâl almaya başlamıştır. Ya da açıklandığında anlaşılmayacak ve idrak edilemeyecek bazı meseleleri cemaat yönetimi tebaasına veya dışa yönelik açıklamak istemeyince sanki o cemaat insanlara zulmetmiş, haksız pozisyona düşmüş gibi anlaşılmıştır. Asla! Bilakis mesele şer'î siyaset çerçevesinde olup, değil siyaseti, sokaktaki vatandaşa muameleyi dahi bilmeyen kimseler her meseleyi bilme çabasına girdikleri için bu tip bir tablo ortaya çıkmaktadır.

Yeri gelir, yapılması zaruri olan bir hususu insanların yanlış anlamasından kaynaklı olarak cemaat yapmayabilir. Yeri gelir, yapılması zaruri olan bir hususu da yapabilir ve bu insanlara açıklanmayabilir.

Bugünün insanları her meseleyi herkesin bilmesi gibi sapık bir menhece sahip oldukları içindir ki bu mesele anlaşılmamaktadır. Zahiren, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ganimet dağıtacak ve

haksızlık(!) yapacak, küfürlerini izhar eden münafıkları öldürmeyecek, Hudeybiye anlaşmasında mümini kâfire teslim edecek ve mürtedlerin iadesini istemeyecektir. Fakat madalyonun arka yüzü bilindiği zaman sorun gözükmüyor. Bugün benzer vakıaları yaşayıp da madalyonun arka yüzünü bilmediğimiz zaman ne olacaktır? İşte cemaat ile tebaa arasındaki ilişkisinin künhü tam buradadır. Burada fertlerin cemaat yönetiminin kararlarına güven içerisinde teslim olmaları gerekir.

Münafıkların iç kaos hamleleri olarak gerçekleştirdiği bu hadiselerden daha bir çok ders çıkarabilirdik. Fakat bu kadarı ile iktifa ediyoruz. Allah *subhanehu ve teâla* bizleri sözü dinleyen ve sözün en güzeline tabi olanlardan kılsın.

'Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun' duamız ile…

4. Müslim
5. Müslim, Hac, 94; İbn Mâce, Menasik, 104.

Enes Yelgün
enesyelgun@tevhiddergisi.net

Genel/Açık Davet Döneminin Başlangıcının Tespiti

Hazırlığı gereksiz gören yapıların; basit bir imtihanda darmadağan olmalarının, fertlerinin ahlaki açıdan hiçbir gelişme gösterememelerinin, emirlere itaati bırakalım kendilerini ilgilendirmeyen en basit meselelerde dahi onlarca fikir ortaya atıp sorumlularını çileden çıkartmalarının ve daha birçok olumsuzluğun nedenini başka yerde aramaya gerek yoktur.

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a salât ve selam O'nun Rasûlü'ne olsun.

Davetin ilk yılları, risalet döneminin her anında olduğu gibi içinden dersler çıkartılabilecek hadiselerin yaşandığı bereketli zamanlardır. Biz de davetin bireysel olarak yapıldığı bu süreçte yaşananları gücümüz yettiğince anlatmaya çabalıyoruz. Allah *subhanehu ve teâla* nasip ederse bu yazımızda da genel davet yollarını anlatmaya geçmeden önce son bir noktaya daha değinmeye çalışacağız.

Bireysel Davet Dönemi Ne Zaman Biter?

Risaletin ilk yıllarında Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ve Müslümanlar içinde aktif davetçi pozisyonunda olan Ebu Bekir *radıyallahu anh* gibi sahabeler, daveti herkese değil belli şahıslara ulaştırıyorlardı. Sahabelerin çoğu zayıflıkları ya da başka hikmetler nedeni ile imanlarını gizliyorlardı.

Müşrikler davetin içeriğinden haberdardılar. Ancak meselenin hangi boyutlara varacağını tahmin edemiyorlardı. İşte bu süreç üç yıl kadar sürdü ve Allah'ın *subhanehu ve teâla* buyruğu ile bitirildi.

"(Önce) en yakın akrabanı uyar." [1]

"Ey Muhammed! Şimdi sen, sana emrolunanı açıkça ortaya koy ve Allah'a ortak koşanlara aldırış etme." [2]

Genel davete geçilmesi İslami harekette çok önemli bir merhaledir. Genel davet dönemi, risaletin ilk yıllarına *'gizli davet'* dönemi adını verip de içeriğini kendi heva ve heveslerine göre dolduran hareketlerin korkulu rüyası olan bir aşamadır. O yüzden bu devrenin ne zaman başladığını tespit etmek İslam davasının seyrini belirleme ve *'gizli davet'* tanımlamasını nefislerinin isteklerine perde yapanları ifşa etme açısından mühimdir.

1. *26/Şuara, 214*
2. *15/Hicr, 94*

Allah Rasûlü ve ashabı direkt vahiy ile muhatap oldukları için genel davete geçiş sürecinde bir sorun ile karşılaşmadılar. Allah *subhanehu ve teâla* bireysel davet döneminin bittiğini haber verdiği anda, yeni merhale için kolları sıvadılar.

Bugün sahada olan yapılara vahiy gelmediğine göre bireysel davet döneminin ne zaman bittiğini bizler nasıl anlayacağız?

Bu durumda dikkat edilmesi gereken nokta, genel davet emrini içeren vahiy ile paralel gelişen meselelerdir. Bazı kimseler bunu zamana bağlamışlardır. Allah *subhanehu ve teâla* Şuara ve Hicr suresindeki ayetleri davetin başlangıcından itibaren üç sene geçtiği için mi indirmiştir? Eğer böyle olsa idi zaman kaydını içeren çok daha açık naslara ihtiyaç duyardık. Böyle bir şeyle karşılaşmadığımız için meselenin zaman ile alakalı olmadığını söyleyebiliriz. Ancak bu ilk üç yıllık dönemi incelediğimizde genel davet emrinin verilmesinin hikmetinin, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabı ile beraber bu süreç için yaptıkları hazırlıkları tamamlamaları olduğunu rahatlıkla belirleyebiliriz.

Gerçekten bireysel davet döneminde davetin belli kişilere ulaştırılması, İslam'a yeni girenlerin çok ciddi bir eğitimden geçmeleri, davetin her merhalesinde davayı omuzlayabilecek çekirdek bir kadronun oluşması, teşkilatlanmanın gizlilik esasına aşırı derecede riayet edilerek temellerinin atılması yeni merhaleye hazırlığın birkaç alametidir.

Sahada İslam adına mücadele verdiğini iddia eden her yapı, yeni merhaleye geçişi tespit için işte bu hazırlıkları kendine ölçü almalıdır. Eğer eğitimlerini tamamlamış bir kadro oluşmuş ise Şuara ve Hicr suresindeki ayetleri kendilerine şu anda iniyormuş gibi değerlendirmeleri gerekmektedir.

Tam bu noktada bir hususun altını özellikle çizmemiz lazım: İslami hareketteki merhale değişikliğini hazırlıkla alakalı olduğunu tespit yeterli değildir. Aynı zamanda kendisine her hâlde ittiba ile yükümlü olduğumuz Allah Rasûlü'nün, bu hazırlığı nasıl yaptığını da bilmek gerekir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bireysel davet döneminde çekirdek kadro dediğimiz bu ilk neslin eğitimi ile bizzat ilgilenmiş ve her fert ile tek tek

muamele etmiştir. Ashabını tanımış, onların güzel yönlerini daha iyi hâle getirmeye çalışırken zaaflarını da tedavi etmek için çabalamıştır.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ilk dönemde vahyin direktifleri çerçevesinde kabul ve reddetme yönleri ile tevhidi, tafsilatlı cennet-cehennem tasvirleri ile ahiret bilincini, geçmiş ümmetlerin kıssaları ile menhecin temellerini ve özelde davetçilerin, genelde tüm Müslümanların sahip olması gereken ahlaki ilkeleri anlatmış, hayatlarına tam manasıyla yerleşmesi için uğraşmıştır.

Ve yine Rabb'inin emri ile tevhidin ayrılmaz bir parçası olan namazı bilhassa da gece namazının dava arkadaşlarının hayatında olmazsa olmaz bir ibadet hâline gelmesini sağlamıştır.

Eğer bir toplumda Allah'ın *subhanehu ve teâla* dini anlatılıyorsa sünnetullah gereği muhakkak tağut ve destekçilerinden müteşekkil bir cephe de ortaya çıkacaktır. Genellikle bu taraf gücü elinde bulundurduğundan hakkın sesini bastırmak için her türlü yolu deneyeceklerdir. Allah Rasûlü ve ashabı Kur'an kıssaları sayesinde bu hakikatten haberdardır. Böyle bir vakıada davetin uzun ömürlü olabilmesi için örgütlenme/teşkilat çok mühimdir. İşte bu hazırlık evresinde eğitimden geçen ilk nesil, teşkilatlanmanın temelleri hususunda çok fazla pratik yaparak donanımlı hâle gelmişlerdir.

Aklımıza şöyle bir soru takılabilir:

Sayısı en fazla yüz olan bir topluluk için üç yıl boyunca böyle bir hazırlık yapmak çok değil mi? İllaki her yapı aynı yoğunlukta bir eğitim mi vermeli?

Aslında bu sorulara siyerin ilerideki yıllarında yaşanan hadiseler ve senelerdir çalışma yapan

Genel sohbetler, vaazlar, konferanslar ile insanların gelişme kaydetmesinin çok zor olduğunu bilmeli ve fertleri ile özel olarak ilgilenip davayı ileriye taşıyacak davetçiler yetiştirmelidir. İnsanlar ile yıllarca 'ilgilenip' onlara ahlaki, ilmi, itikadi yönden hiçbir şey katmamanın, ilk tanıştıkları günkü halleri üzerine bir şey eklememenin en hafif ifadeyle kul hakkı olduğu unutulmamalıdır.

cemaatlerin günümüzdeki hâli en güzel cevabı vermektedir.

Bu hazırlık dönemini geçiren sahabeler insanların hayal bile edemeyeceği işkencelere karşı sebat ettiler. Sarsıldılar ama yıkılmadılar.

Cahiliyelerindeki kötü hasletlerini, sanki bu hasletler önceden üzerlerinde yokmuş gibi bir kenara koyabildiler.

Akrabalık bağlarının din edinildiği bir toplumda kavimlerini ellerinin tersi ile itip gözlerini kırpmadan en yakınlarına karşı savaşabildiler.

Çok ağırlarına gitmesine rağmen *'Dur!'* denilince durmayı, nefislerinin hoşuna gitmese de *'Her şeyini bırakıp hicret et!'* denilince yurtlarını terk etmeyi, rahatlık anında *'Savaş!'* denilince öne atılmayı becerdiler.

Bu hazırlık dönemini geçiren nesil İslam toplumu için emniyet sibobu idi. Dışarıdan müşriklerin, içeriden münafıkların yıkıcı darbelerine karşı İslam toplumu tereddüt yaşarken onlar, amelleri ile Allah Rasûlü'nün gönlünü ferahlatıp topluma güven aşıladılar.

İşte hazırlıkların, ilk neslin üzerindeki etkilerinden bazıları bunlardı. Hazırlığı gereksiz gören yapıların, basit bir imtihanda darmadağan olmalarının, fertlerinin ahlaki açıdan hiçbir gelişme gösterememelerinin, emirlere itaati bırakalım kendilerini ilgilendirmeyen en basit meselelerde dahi onlarca fikir ortaya atıp sorumlularını çileden çıkartmalarının ve daha birçok olumsuzluğun nedenini başka yerde aramaya gerek yoktur.

Sahabelerin sahip olduğu ve bazılarını örneklendirmeye çalıştığımız güzellikleri elde etmek için üç yıl gece gündüz uğraşmak çok mudur? Kaybedilen zaman, heba olan nesiller ve elde avuçta hiçbir şeyin kalmamış olması bu soruya net bir şekilde *'hayır'* cevabını vermemizi gerektirir.

Öyleyse İslami yapılar bu dönemi mercek altına almalı ve menheclerine kalıcı bir şekilde yerleştirmelidir. Genel sohbetler, vaazlar, konferanslar ile insanların gelişme kaydetmesinin çok zor olduğunu bilmeli ve fertleri ile özel olarak ilgilenip davayı ileriye taşıyacak davetçiler yetiştirmelidir. İnsanlar ile yıllarca ***'ilgilenip'*** onlara ahlaki, ilmi, itikadi yönden hiçbir şey katmamanın, ilk tanıştıkları günkü halleri üzerine bir şey eklememenin en hafif ifadeyle kul hakkı olduğu unutulmamalıdır.

İşte bu süreç tamamlanıp da çekirdek kadro ortaya çıktığında artık merhale atlanmalı ve genel davet sahasına adım atılmalıdır.

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

İLİM MECLİSİ

muratmuslihan@tevhiddergisi.net

MURAT MÜSLİHAN

Zor Günlerin Adamı Sadık İnsan

Sahabeyi Kur'an'ı toplamaya iten sebep; hafızların savaşlarda şehid olmaları ve onların şehid düşmesiyle birlikte Kur'an'ın kaybolmasından korkmalarıydı. Demek ki hafızlar savaşlarda ön saflarda yer almış ve şehid olmuşlar. Ezberlemiş oldukları Kur'an onları amele sevk etmiş, Allah yolunda cihada çıkmışlar.

Kur'an-ı Kerim'i Mushaf Hâline Getirmesi

Yemâme savaşında çok sayıda hafız şehid düşmüştü. Ebubekir *radıyallahu anh* Kur'an'ın toplanması için Ömer'le *radıyallahu anh* istişare etti. Deri parçalarına, kemik parçalarına ve hurma yapraklarına yazılı bulunan metinler ve hafızalardaki metinler bir araya getirilecekti. Ebubekir *radıyallahu anh* bu büyük görevi Zeyd bin Sabit el-Ensari'ye *radıyallahu anh* verdi.

Zeyd bin Sabit *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Ebubekir radıyallahu anh Yemâme savaşından sonra beni çağırdı. Yanında Ömer bin Hattab vardı. Ebubekir: "Ömer bana geldi ve Yemâme gününde çok fazla hafız şehid düştü. Ben diğer harplerde de hafızların şehid düşmesinden, bu sebeple de Kur'an'ın büyük kısmının zayi olup gitmesinden endişe ediyorum. Ben senin Kur'an'ı bir kitap halinde toplanmasını emretmeni düşünüyorum." dedi. Ben Ömer'e Rasûlullah'ın yapmadığı bir şeyi nasıl yaparım," dedim. Ömer: "Vallahi bu hayırdır." dedi. Nihayet Allah benim göğsümü bu iş için açtı ve ben bu işte Ömer'in düşündüğü gibi düşünüyorum." dedi. Zeyd devam ediyor:

Bu sözlerden sonra Ebubekir bana şunları söyledi: *"Sen genç ve akıllı bir adamsın. Seni hiçbir kusurla itham etmiyoruz. Sen Rasûlullah'ın vahyini yazıyordun. Binaenaleyh Kur'an'ı araştır ve onu bir araya topla."*

Zeyd *radıyallahu anh* diyor ki: *"Vallahi bana dağlardan birini başka bir yere nakletmemi teklif etselerdi o iş bana Kur'an'ı toplamaktan daha ağır olmazdı."*

"Bunun üzerine ben de Kur'an'ın üzerine düşüp gereği gibi araştırdım. Onu yazılı bulunduğu hurma dallarından, ince taş levhalarından ve hafızların ezberlerinden topladım. Tevbe suresinin sonunu Ebu Huzeyme el-Ensari'nin yanında buldum. O ayeti ondan başka kimsenin yanında bulamadım. Bu ayet

"Size kendi nefsinizden bir elçi geldi…" sözlerinden Berae suresinin sonuna kadar devam eden ayet idi."

Toplanan bu sahifeler Allah kendisini vefat ettirinceye kadar Ebubekir'in yanında kaldı. Sonra hayatı müddetince Ömer'in yanında kaldı. Bundan sonra da Ömer'in kızı Hafsa'nın yanında kaldı.[1]

Enes bin Malik radıyallahu anh anlatıyor:

"Şam halkı, Irak halkı ile birlikte Ermenistan ve Azerbaycan fetihlerinde savaştıkları esnada, kıraat konusunda aralarındaki ihtilafı gören Huzeyfe telaşa kapılarak Osman'ın yanına geldi ve ona: "Ey müminlerin emiri, bu ümmet kitapları konusunda Yahudilerin ve Hristiyanların düştükleri ihtilafa düşmeden sen gerekeni yap bir an önce." dedi.

Bunun üzerine Osman radıyallahu anh (Mushaf kendisinde bulunan) Hafsa'ya birini göndererek: "Bize Mushaf'ı gönder de onu çoğaltıp sana tekrar iade edelim." dedi. Hafsa da onu Osman'a gönderdi. O da Zeyd bin Sabit, Abdullah ibni Zübeyr, Said ibni As ve Abdurrahman ibni Haris ibni Hişam'a emretti, Mushaf'ı çoğalttılar. Osman radıyallahu anh Kureyş'ten olan diğer üç kişiye şöyle dedi: "Siz (Zeyd ibni Sabit), Kur'an'dan bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz, onun Kureyş'in dilindeki kullanımı nasılsa öyle yazın, çünkü Kur'an onların diliyle indi." Onlar da öyle yaptılar. Mushaf'ı nüshalar halinde çoğaltma işlemi bitince Osman radıyallahu anh onu Hafsa'ya iade etti ve elde ettikleri nüshalardan dört bir yana gönderdiler. Bunun dışındaki tüm Kur'an sayfalarının ve Mushaflarının ise yakılmasını emretti." [2] [3]

Çıkarılan Dersler

1) Rivayetlere dikkat edilirse Ömer radıyallahu anh Kur'an'ın toplamasını, Huzeyfe radıyallahu anh ise Kur'an'ın çoğaltılmasını halifeden istiyor. Fakat bunu halifeye sormadan kendi başlarına yapmıyorlar. Akıllarına gelen ve İslam ümmetine faydası olan bu düşüncelerini halifeyle paylaşıyorlar. Sahabenin bu tavrı bize Müslümanların başlarında olan yöneticiden izin almadan hiçbir iş yapmaması gerektiğini öğretiyor.

Allah subhanehu ve teâla Kur'an'da yöneticiden izin alarak hareket etmeyi müminlerin; yöneticiden izin almadan hareket etmeyi ise münafıkların özelliği olarak zikrediyor.

*"Mü'minler ancak Allah'a ve peygamberine inanan, onunla beraber toplumu ilgilendiren bir iş üzerindeyken ondan **izin almadan çekip gitmeyen kimselerdir.** O hâlde bazı işlerini görmek için senden izin isterlerse, içlerinden dilediğine izin ver ve onlar için Allah'tan bağışlama dile. Şüphesiz Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.*

*(Ey inananlar!) Peygamber'in (sizi) çağırmasını aranızda birbirinizi çağırmanız gibi tutmayın. **İçinizden biribirini siper ederek sıvışıp gidenleri Allah gerçekten bilir.** Artık onun emrine muhalefet edenler, başlarına bir belânın gelmesinden veya elem dolu bir azaba uğramaktan sakınsınlar."* [4]

İslami çalışmalarda izin almadan hareket etmek münafıkların özelliklerindendir. Bu duruma düşmemek için İslami çalışmalarda bulunan Müslümanların küçük-büyük fark etmez yapacakları her şeyde sorumlularından izin almaları gerekir.

Bu ayetler hendek savaşında olan bir durumu anlatıyor. Müminler hendek kazarken bir yere gidecekleri zaman Allah Rasûlü'nden izin alıp gidiyorlardı. Münafıklar ise sıvışarak, izin almadan gidiyorlardı. Bunun üzerine Allah bu ayetleri indirdi. Buradan anlaşılıyor ki; İslami çalışmalarda izin almadan hareket etmek münafıkların özelliklerindendir. Bu duruma düşmemek için İslami çalışmalarda bulunan Müslümanların küçük-büyük fark etmez yapacakları her şeyde sorumlularından izin almaları gerekir.

2) Sahabeyi Kur'an'ı toplamaya iten sebep; hafızların savaşlarda şehid olmaları ve onların şehid düşmesiyle birlikte Kur'an'ın kaybolmasından korkmalarıydı. Demek ki hafızlar savaşlarda ön saflarda yer almış ve şehid olmuşlar. Ezberlemiş oldukları Kur'an onları amele sevk etmiş, Allah yolunda cihada çıkmışlar.

Kur'an/İlim, kendisiyle amel etmek için öğrenilir. Bu sahabeler de okudukları ilmin gereğini yapmışlar. Kendisiyle amel edilmeyen ilim kişiye fayda sağlamayacaktır. Usame bin Zeyd'den radı-

1. Ali Muhammed Sallabi
2. Buhari
3. Mahmud Mısri/Sahabe Hayatı kitabından naklen
4. 24/Nur, 62-63

yallahu anh rivayetle Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* öğrenilen ilim ile amel etmeyenlerin durumunu şuna benzetti:

"Kıyamet günü bir adam getirilir ve cehenneme atılır. Daha sonra bağırsakları dışarı fırlar ve onun etrafında eşeğin değirmen taşının etrafında döndüğü gibi döner. Cehennem ehli başına toplanır ve derler ki: 'Ey falan sen bize iyiliği emredip kötülükten nehyetmez miydin?' O da der ki: 'Ben iyiliği emrederdim fakat kendim yapmazdım. Kötülüğü nehyederdim ama kendim sakınmaz, yapardım.' " [5]

3) İslam'da güzel bidat vardır diyenlerin yapışmış oldukları delilerden biri de budur. Derler ki: *'Sahabe faydalı gördüğü için Peygamber zamanında olmayan bir şey yaptı. Demek ki güzel olup da Peygamber'in sallallahu aleyhi ve sellem yapmadığı şeyler ondan sonra yapılabiliyormuş.'*

Bu doğru bir istidlal değildir. Bu iddiaya cevap vermeden önce *'Bidat nedir?' 'İslam'ın bidate bakış açısı nedir?'* sorularını açıklığa kavuşturalım.

Bidat Nedir?

Bidat, Arapça bir kelimedir. (ب-د-ع) kökü; *'geçmişte bir benzeri olmaksızın sonradan ortaya çıkan şey'* için kullanılır. [6]

Arap lugatında bu kullanım, sonradan çıkanın iyi veya kötü oluşuna bakılmaksızın yapılır. Ortaya çıkanın daha önce bir benzeri yoksa buna *'bidat'* denir.

Bidatin Şer'i Anlamı

Din dili Arapça'dır. Allah *subhanehu ve teâlâ* kitabını bu dil üzere indirmiş, elçi olarak seçtiği Nebi'yi Arapça bir mesajla insanlara yollamıştır. Usulî olarak biliyoruz ki İslam, Arap lugatının kelimeleri üzerinde farklı tasarruflarda bulunmuştur.

Kimi kelimeyi olduğu gibi alıp, İslami kavramlara dâhil etmiş, değişikliğe gitmemiştir. Bu tarz kelimelerde lugavi kullanım esastır. *'Marid/hasta'* kelimesi bunlardandır. *'Hastalık'* üzerine hüküm bina edilen kelimelerdendir. Hastanın oruç tutması meselesinde Arap lugatına bakarız. Araplar hastalık kelimesiyle neyi murad ediyorsa, ruhsat hükümlerini o kapsamda ele alırız.

Bazı kelimelerin anlamını genişletmiş, asli manasına yeni şeyler eklemiştir. Bunun misali *'Salât/namaz'* kelimesidir. Aslı dua olan bu kelimeyi İslam genişletmiş, belli vakitlerde, belli eylem ve sözlerle ifa edilen bir ibadet kılmıştır.

Kimi kelimelerin anlamını daraltmış, öyle kullanmıştır. *'Cihad'* kelimesi bunun örneklerindendir. Arapların her türlü çabaya ıtlak ettiği bu lafız, şeriatta İslam için sarf edilen çaba ve gayret için kullanılır.

Bu basit mukaddimeden sonra şunu söyleyebiliriz: İslam'ın, anlamını daralttığı bir kelimeyi geniş anlamıyla, genişlettiği bir kelimeyi de dar anlamıyla anlamak *'sapıklık'*tır. Dini tahrife ve Muhammedî sünnetin tağyirine yol vermektir. Namazları terk edip, buna da *'Namaz, duadır. Ben de dua ederek namaz kılıyorum...'* diyen birini düşünelim... Ya da dünya için koşuşturup, dünyevileşme çabasına cihad ayetlerini delil getirip *'Cihad gayrettir, ben de gayret ediyorum...'* diyen birini ele alalım.

Bu mukaddime ve örneğimizi hatırda tutup konumuza devam edelim.

Şer'i olarak bidat ne demektir?

Arap lugatından alınan bu kelimede şeriat nasıl tasarrufta bulunmuştur?

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"...Muhakkak sözlerin en doğrusu Allah'ın kelamıdır. Yolların en hayırlısı Muhammed'in yoludur.

5. Buhari, Müslim
6. Lisanu'l Arab 9/135

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem iyi-kötü ayrımına gitmeden din alanında çıkarılan her yeniliğe bidat demiştir. Ve hadis ihtilafa mahal vermeyecek kadar açıktır. "...Sonradan çıkan şeylerden sakının. Çünkü her sonradan çıkan, bidat; her bidat sapıklıktır."

İşlerin en şerlisi sonradan çıkanlarıdır. Her sonradan ortaya çıkan bidat, her bidat de sapıklıktır." 7

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* sabah namazını kıldıktan sonra ashabına döndü. Onlara gözleri yaşartan, kalpleri hüzünlendiren bir vaazda bulundu. *'Ey Allah'ın Rasûlü! Bu bir vedalaşma konuşmasına benziyor. Bize ne tavsiyede bulunursunuz?'* dedi içlerinden biri. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Size Allah'tan korkmanızı tavsiye ediyorum. Başı üzüm tanesi kadar olan Habeşli bir köle dahi olsa işitmenizi ve itaat etmenizi tavsiye ediyorum. Benden sonra yaşayanlarınız çok ihtilaflar görecektir. Benim ve Raşid Halifelerimin sünnetinden ayrılmayın. Azı dişlerinizle/sımsıkı yapışın. Sonradan çıkan şeylerden sakının. Çünkü her sonradan çıkan, bidat; her bidat sapıklıktır" [8] buyurdu.

Bu iki hadisten yola çıkarak diyebiliriz ki; İslam, bidat lafzı üzerinde de anlam daraltmasına gitmiş ve öyle kullanmıştır.

Öncelikle kapsamını daraltmıştır. Lugatta, her alandaki yenilik kastedilirken; şeriat, dinî alandaki yeniliklerle sınırlamıştır. Dinde olmayan, Allah Rasûlü'nden *sallallahu aleyhi ve sellem* yani din tamamlandıktan sonra ortaya çıkan her yenilik, bidattir. İki hadis dikkatle incelendiğinde önce Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* yolu ve onun sünnetinden bahsedilmiş, akabinde bidatlerden söz edilmiştir. Allah Rasûlü'nün kullanımında bidat; sünnet olmayan, sünnetin karşısındaki her türlü yeniliktir.

İkinci daraltma ise sıfatında olmuştur. Lugatta bidat, iyi veya kötü ayırt edilmeksizin her türlü yeniliğe ıtlak edilirken; şeriat, sadece kötü ve yergi anlamında kullanmıştır. *"Her bidat sapıklık, her sapıklık ateştedir..."* cümlesi buna işaret etmektedir.[9]

Hadiste Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* iyi-kötü ayrımına gitmeden din alanında çıkarılan her yeniliğe bidat demiştir. Ve hadis ihtilafa mahal vermeyecek kadar açıktır. *"...Sonradan çıkan şeylerden sakının. Çünkü her sonradan çıkan, bidat; her bidat sapıklıktır."*

Sonra gelen bazı insanlar İslam'da güzel bidat diye bir şeyin olduğunu iddia ettiler. Bu konuda bazı delillere dayanarak bu iddialarını meşrulaştırmak istediler. Dayandıkları delillerden biri de Kur'an'ın toplanıp Mushaf hâline getirilmesidir. Bu iddiaya şöyle cevap verebiliriz:

a) Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde zaten Kur'an yazılmıştı fakat vahiy inmeye devam ettiği için sadece Mushaf hâline getirilmemişti. Mushaf hâline getirilseydi her inen ayetle birlikte Mushaf'ı değiştirmeleri gerekirdi ki bu da ciddi bir meşakkat olurdu.

b) Sahabe Kur'an kaybolmasın ve İslam ümmeti arasında ihtilaf çıkmasın diye böyle bir şeye başvurmuştur. Ve İslam ümmetinin maslahatı için yapıldı aksi takdirde karilerin şehid olmasından sonra İslam ümmeti kaynak konusunda ciddi sıkıntı yaşayacaktı.

c) Allah *subhanehu ve teâla* Kur'an'ı koruyacağını söylüyor ve bu korumayı sahabenin onu Mushaf hâline getirmesi ile yaptı.

d) Sahabeden kimse bu duruma muhalefet etmedi. Bütün sahabenin bir konu hakkındaki ittifakı bizim için hüccettir.

Sonuç olarak; Bu kıssada İslam'da güzel bidat vardır diyenlere bir delil yoktur. Bu muhkem nasları bırakıp müteşabihe sarılmaktır. Bu kıssayı muhkem nasların ışığında anladığımızda bunun doğru olmadığı açıkça görülüyor.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

7. *Müslim, 867; Basit lafız farkıyla Sünen ashabı da rivayet etmiştir.*
8. *Ebu Davud, 4607; Tirmizi, 2676.*

9. *Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi, yazısından alıntı*

emreacar@tevhiddergisi.net

EMRE ACAR

Hatalara Karşı Muamelemiz; Affedici Olmak

Değerli kardeşim! Affetmek kişiye Rabb'inin ve insanların sevgisini kazanmayı sağlar. Affedici olmak, hakkımızdan feragat etmek, toplumda huzuru, refahı genişletir. Öfkesine hâkim olamayan, hatayı affetmeyen ve insanlardan hataları nedeniyle intikam alan kişi sevilmediği gibi güven ilkesini de yıkar. Birlik ve beraberliği, tefrikaya dönüştürür.

İsyankâr olan kullarını rahmeti ile bağışlayan Allah'a hamd olsun. Şahsına yapılan haksızlıkları, hataları hoş gören, intikam almayan Rasûlullah'a salât olsun. Haklı da olsak affetmek Allah'ın yanında mükâfatı artırır ilkesi ile yetişen ve yaşayan ashaba da selam olsun.

Değerli kardeşim! Bu zamana kadar hatalara karşı muamelemizi belirleyen ilkelerden; kusurları araştırmamak, su-i zan yapmamak ve hatalardan emin olmak üzere toplam üç madde yazdım. Bu ay *'affetmek'* konumuzun başlığı olacaktır. Rabb'imin izni ile bu mesele üzerinden şer'i olarak bildiklerimi amel etme duası ile sana ulaştırmaya çalışacağım. Rabb'im ikimizi de hakka muvafık kılsın. Allahumme âmin.

Rabb'imiz günaha karşı kıskanç olan, gazaplanandır. Günahkâr kullarından da intikam almaya kadir olandır aynı zamanda. Fakat buna rağmen Rabb'imizin tanındığı ve günahkâr kullarına kendisi ile muamele ettiği en büyük sıfatı El-Ğafur/bağışlayan sıfatıdır. O kullarına merhamet ile muameleyi tercih etmiştir.

Âdem ile eşi, şeytanın tuzağı ile yasaklanan ağaçtan yemek sureti ile rabblerine isyankâr durumuna düştüklerinde O, Âdem'i ve eşini affetti. Hakeza Yunus *aleyhisselam* kendisine yüklenen tebliğ görevini terk etmesi üzerine balığın karnına hapsedildiğinde de Allah El-Ğafur ismi ile muamele etti ve balığın karnından kurtararak onu affetti.

Rabb'imiz sadece peygamberlerine karşı affedici değildir. Zinakârı, yalancıyı, gıybetçiyi, içkiciyi, haksızlık yapanı, iftira atanı vb. haramlara bulaşarak nefislerine zulmeden her kulunu tövbeye yönelmeleri üzerine affetmiş, onlara büyüklenmemiş, onlardan intikam almamıştır. Şu ayeti kerime ve kudsi hadis-i şerif Rabb'imizin, kullarının hatalarına karşı tutumunu ortaya koymaktadır:

"Ey nefislerine karşı aşırı giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Allah bütün günahları

bağışlar. Çünkü o çok bağışlayan, çok merhamet edendir." [1]

"Allah buyurdu ki 'Ey Âdemoğlu! Sen bana dua edip benden umdukça, ben de senin neler yaptığına bakmaksızın seni bağışlarım ve hiç aldırış etmem. Ey Âdemoğlu! Eğer günahların göğe kadar yükselecek olsa, sonra benden mağfiret isteyecek olursan, ben de senin günahlarını bağışlarım. Ey Âdemoğlu! Eğer sen bana yeryüzü dolusu kadar günahla gelecek olsan, sonrada benim huzuruma bana hiçbir şeyi ortak koşmamış olarak gelsen, ben de yer dolusu kadar mağfiret ile sana gelirim." [2]

Evet Âdemoğlu! Rabb'im bizleri rahmetinden ümit kesmemeye davet etmiştir. Kullarına rahmeti ile muamele eden Rabb'imizden nasıl ümit keselim. Ki rahmetten ümit kesmek kişiyi Rabb'inden ve dininden uzaklaştırır. Bizler hatalarımızda da dualarımızda da Rabb'imize yöneliriz. O'na sonsuz şükürler olsun.

Burada üzerinde durulması gereken nokta; bizler kardeşlerimize, eşimize, çocuğumuza, komşumuza yani çevremizdeki insanlara Rabb'imizin bize yaptığı bağışlamayı, affetmeyi, rahmet kanatlarını germeyi yapamıyoruz. Yani Rabb'imizin bu sıfatlarının üzerimize ve hayatımıza tecelli etmemesi ahlakımızın en büyük problemidir.

Şunu hiçbir zaman unutmamak gerekir ki, rahmet etmeyene rahmet olunmaz. Affedilmeyi umanlar işe, başkalarını affetmek ile başlamalıdırlar. Affedilmeyi arzulayıp başkalarını bağışlamayan, intikam almaya çalışan insanlar, İslam ahlakından uzaklaşmışlardır.

Kardeşime Ebu Bekir ile Mistah arasındaki kıssayı hatırlatmak istiyorum. Mistah, Ebu Bekir'in akrabası ve fakir bir kimseydi. Ebu Bekir, ona infak eder, ihtiyaçlarını karşılardı. Aişe annemize atılan zina iftirasında o da ileri-geri konuşunca Ebu Bekir ona verdiklerini kesmeye dair yemin etti.

Vahiyden uzak bir düşünce ile olaya baktığımızda Ebu Bekir'in bu tutumu olması gereken bir tutum gibi görünüyor. Ve birçoğumuz hatalara karşı böyle muamele ediyoruz. Yaptığımız hayırları iptal ediyoruz. Onunla konuşmuyoruz, ona gülmüyoruz, hâl hatırını sormuyoruz, ziyareti kesiyoruz, sıkıntılarında yardımcı olmuyoruz, bana yanlış yaparsa Allah da böyle zor durumda bırakır diye kötü temennilerde bulunuyoruz.

Bir de vahyin Ebu Bekir'in ve bizim tutumlarımıza bakış açısına bakalım:

"Sizden fazilet ve imkân sahipleri yakınlara, fakirlere ve Allah yolunda hicret edenlere infak etmemeye yemin etmesinler, affetsinler ve görmezlikten gelsinler. Allah'ın sizi bağışlamışını sevmez misiniz? Allah çok bağışlayandır, bol bol rahmet edicidir." [3]

İslam'da kötülüğe kötülükle muamele etmek, o yanlıştan dolayı hayrı kesmek yoktur. Bilakis İslam'da kötülüğe iyilikle karşılık vermek, o hatayı güzellikle savmak vardır. İyi olan insanla kimse problem yaşamaz.

İslam'da kötülüğe kötülükle muamele etmek, o yanlıştan dolayı hayrı kesmek yoktur. Bilakis İslam'da kötülüğe iyilikle karşılık vermek, o hatayı güzellikle savmak vardır. İyi olan insanla kimse problem yaşamaz. Onunla rahat dostluk kurar. Önemli olan Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* gibi düşmanından ashab edinmek, onları kendine kardeş yapmaktır.

"İyilikle kötülük bir olmaz. Sen (Kötülüğü) en güzel bir tavırla önle. O zaman (görürsün ki) seninle aranda düşmanlık bulunan kimse, sanki yakın bir dost olur." [4]

"Öyleyse sen, hataları görmezden gelerek onlardan güzellikle yüz çevir." [5]

"Size iyilik yapanlara karşılık iyilik yapmak, kötülük yapanlara da kötülük yapmak meziyet değildir. Asıl meziyet, size zulmedenlere, kötülük yapanlara karşı da kötülük etmeyip iyilikte bulunmaktır." [6]

Değerli kardeşim! Bu ayet ve hadisleri hayatlarının parçası hâline getirmiş peygamberlerden örnekler vermek istiyorum. Yusuf *aleyhisselam* ve kardeşlerinin kıssasını biliyorsun. Kardeşlerinin Yusuf'a olan kıskançlıkları onları insanlık dışı davranışlara sevk etti. Yusuf'u öldürmek için her türlü girişimde bulundular. Yusuf'un *aleyhisselam*

1. *39/Zümer, 53*
2. *Tirmizi-Kudsi hadis*
3. *24/Nur, 22*
4. *41/Fussilat, 34*
5. *15/Hicr, 85*
6. *Tirmizi*

başına gelmeyen musibet kalmadı. Sevmediler, kendi aralarına almadılar, dışladılar, dövdüler ve en son kuyuya attılar. Ailesine Yusuf'u kurt parçaladı diye yalan uydurdular. Kuyuya atıldıktan sonra bir kervan onu kuyudan çıkartıp Mısır kralına köle olarak sattı.

Allah *subhanehu ve teâla* bu kadar imtihandan sonra sabrına karşılık onu güzel bir konuma getirdi. Yusuf, Mısır kralının maliye bakanı oldu. Ve kralın en çok güvendiği kişi hâline geldi. Zaman geçti, devran döndü Allah Yusuf'un kardeşlerini Mısır devletine muhtaç kıldı. Onlar Mısır devletinden buğday istemeye geldiler. Yusuf onları görünce tanıdı. O gelenler kardeşleriydi. Döven, zulmeden, kuyuya atan kardeşleriydi. İntikam zamanıydı artık. Yusuf'un gücü vardı. İstediği zulmü yapabilirdi. Onları hapsedebilirdi. Kardeşlerinin kendisine yaptıklarının aynısını onlara yapabilirdi.

Evet, Allah peygamberlere ayrı bir sabır, tahammül vermiştir kardeşim. Yusuf kardeşlerinden intikam almadı, onlara zulmetmedi. Tam aksine, onları en güzel misafirperverlikle karşıladı. Onlara istedikleri gıdayı verdi. Kardeşlerine rahmet kanatlarını gerdi, onların hatalarını affetti. Kardeşlerine yaptıklarını bile hatırlatmadı. Hiçbir zaman onları hataları ile kınamadı.

Başka bir örnek ise; Peygamber'imizin Mekke fethinde müşriklere olan tutumudur. Müşrikler Mekke'de ona ve ashabına zulmettiler. İşkencelere tabi tuttular. Onları kınadılar. Tahkir ettiler. Dışladılar. Toplumun dışına ittiler. Peygamber ve ashabı yapılanlara dayanamadı, Medine'ye hicret ettiler. Bu hicretten sonra Allah *subhanehu ve teâla* Peygamber'e ve ashabına Mekke'yi fethetmeyi nasip etti.

Mekkeli müşrikler, Peygamber ve ashabı yaptıklarımızın intikamını alacaklar diye tedirgin oldular. Muhammed bizi öldürecek, malımıza el koyacak diye korkuya kapıldılar. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* onların yanına geldi ve onlara şu ilahi kelamı söyledi:

"Bugün benim sizlere olan tutumum Yusuf'un kardeşlerine yaptığı tutum gibi olacaktır." diyerek onları affettiğini dile getirdi.

Peygamber'imizden başka bir örnek ise; onun Taif dönüşündeki tutumudur. Biliyorsun Peygamber'imiz *sallallahu aleyhi ve sellem* dinini tebliğ etmek için Taif'e gitmişti. Oranın halkı Peygamber'i *sallallahu*

aleyhi ve sellem ve anlattıklarını kabul etmediler. Kabul etmedikleri gibi Taif'in delilerini, çocuklarını, ayak takımını onu taşlaması ve Taif'ten uzaklaştırması için peşine verdirdiler. Peygamber'in yüzü ve ayakları kan revan içinde kaldı.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekke'ye geri dönüyordu. Dağlarla sorumlu melek Rasûlullah'ın yanına geldi. Ve şunları söyledi: *"Ey Muhammed! İstersen Taif'in başına şu iki dağı geçireyim. Onları böylelikle helak edeyim."*

Peygamber'imiz bu teklifi *"Hayır. O iki dağı onların üzerine geçirme. Belki onların içinden Allah'a iman eden ve Rablerini ibadette birleyen nesiller çıkar."* diyerek kabul etmedi.

Peygamber'imizin hayatından başka bir örnek daha! Enes anlatıyor: *"Rasûlullah ile beraber yürüyordum. Üzerinde Necran dokuması, kenarları sert ve kalın bir hırka vardı. Bir bedevi, ona yetişti ve hırkasından tutup sert bir şekilde çekti. Rasûlullah'ın boynuna baktım, adamın sert çekmesinden dolayı hırkanın kenarı, boynunda iz yapmıştı. Adam şöyle dedi: 'Ey Muhammed! Allah'ın sana verdiği maldan bana vermeleri için emir ver.' Rasûlullah dönüp ona baktı, gülümsedi ve kendisine bir şeyler verilmesini emretti."* [7]

Evet kardeşim! Örnekleri çoğaltmak mümkündür. Önemli olan bu kıssaları hikâye olarak değil ibret olarak değerlendirmektir. Bu kıssaları okuduktan sonra kendimizi muhasebe etmeliyiz. Birçok peygambere kavmi tarafından kötülük yapıldı. Onlar, bizlerin okurken dahi sabredemediğimiz zulüm ve baskılar gördüler. Bunların hepsi kavmine karşı nefreti artırmayı ve intikam

7. Buhari

Değerli kardeşim! Burada özellikle toplum arasında yaygın olan ve bizlere de sirayet eden bir yanlış anlayışı hatırlatmak istiyorum. Toplumda, yapılan haksızlığı affetmek enayilik veya akılsızlık olarak görülmektedir.

almayı gerektiren unsurlardı. Peygamberler kötülüğe kötülükle muamele etmediler. Cahillerin fiillerinden sakındılar. Affedici oldular. Nitekim Allah kullarından bunu talep etmiştir;

"Sen af yolunu tut, iyiliği emret ve cahillerden yüz çevir." [8]

"Affetsinler, aldırmasınlar. Allah'ın sizi bağışlamasını istemez misiniz?" [9]

Bizler kardeşlerimizden, eşimizden, anne ve babamızdan, çocuğumuzdan veya toplumdan sadır olan haksızlıklara, yanlışlara, zulümlere müsamaha gösteremiyoruz. Affetme yolunu tercih edemiyoruz. O bize ne yapmışsa daha fazlasını ona yapıyor, içimizde intikam duygularını kabartıyoruz. Kötülüğe kötülükle muamele ediyor, onlara yapmamız gereken bütün iyiliklerimizi de iptal ediyoruz. Daha ilginç olanı ise *"Falanca kişi benim oğluma kızmıştı" "Ben hastalandığımda kimse beni ziyaret etmemişti" "Falanca kişi ticarette bana haksızlık yapmıştı" "Falanca kişi benim gıybetimi yapmıştı, eşi benim eşime ağır laflar kullanmıştı" " Falanca kişi beni insanların içinde alaya almıştı, üzerimden espri yaparak gururumu incitmişti."* diyerek eski davaları, kirli çamaşırları ortaya çıkarıyoruz. Ben kardeşime tekrar tekrar yukarıda verdiğim peygamberlerin tutumlarını okumasını tavsiye ediyorum.

Değerli kardeşim! Burada özellikle toplum arasında yaygın olan ve bizlere de sirayet eden bir yanlış anlayışı hatırlatmak istiyorum. Toplumda, yapılan haksızlığı affetmek enayilik veya akılsızlık olarak görülmektedir. Yanlış yapana aynısı ile karşılık verilmediğinde tepene çıkacağı, daha çok azgınlaşacağı düşünülür. Toplumumuzda hata yapana misli veya daha fazlası ile karşılık verildiğinde ise terbiye olacağı kanaati yaygındır. Bu nedenle affetmek hayatlarında yoktur.

Bu anlayış İslam'ın yerdiği cahiliye anlayışıdır. Hataları affetmek, öfkelenince öfkeyi tutmak İslam'da faziletli amellerdendir. Allah o kullarına kalbini emniyet ve iman ile doldurmak gibi farklı mükâfatlar vermiştir. İslam haklı olduğu hâlde affetmeyi üstünlük görür. Bu ne enayilik ne de akılsızlıktır. Aslında mükâfattan, ecirden mahrum olmak insanı akılsız kılar.

"Bir kimse, kendisine vermeyene vermedikçe, şahsi haksızlıkları affetmedikçe fazilet sahibi olamaz" [10]

"Ben, haklı dahi olsa çekişmeyi terk eden kimse için cennetin kenarında bir eve kefilim." [11]

"Öfkesinin gereğini yerine getirebilecek güçte olduğu hâlde öfkesini yutan kimsenin kalbini, Allah emniyet/güven ve iman ile doldurur." [12]

"Güçlü, güreşte galip gelen değildir. Fakat güçlü, kızdığı zaman nefsine hâkim olabilendir."

"O takva sahipleri ki, öfkelerini yutarlar ve insanları affederler. Allah da güzel davranışta bulunanları sever." [13]

"Allah kötülüğü affeden kişiyi mutlaka aziz (güçlü ve yüce) kılar." [14]

Değerli kardeşim! Affetmek kişiye Rabb'inin ve insanların sevgisini kazanmayı sağlar. Affedici olmak, hakkımızdan feragat etmek, toplumda huzuru, refahı genişletir. Öfkesine hâkim olamayan, hatayı affetmeyen ve insanlardan hataları nedeniyle intikam alan kişi sevilmediği gibi güven ilkesini de yıkar. Birlik ve beraberliği, tefrikaya dönüştürür.

Rabb'im bizleri affetmeyi ahlak edinen kullarından kılsın. İnsanlara merhamet ile muamele edenlerden eylesin. Allahumme amin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabb'ine hamd etmektir.

Bir sonraki yazıda görüşmek ümidi ile…

---

8. *7/Ar'af, 199*
9. *24/Nur, 22*
10. *Ahmed bin Hanbel*
11. *Ebu Davud*
12. *Ebu Davud*
13. *3/Âl-i İmran, 133*
14. *Ahmed bin Hanbel*

keremcaglar@tevhiddergisi.net | Kerem Çağlar

Dikili Putu ve Takkeli Papa'sı Olmayan Şirk Dini: **Demokrasi**

Demokrasicilik İslam ümmeti için birçok yönüyle açık putperestlikten ve Hristiyanlık ile diğer (muharref) semavî dinlerden çok daha sinsi ve yıkıcı bir tehlikedir. Demokrasinin temel şartlarından bir tanesi halk içerisinde örgütlenmiş ve aralarında gizli anlaşma olmayan birden fazla partinin (grup, hizip) olmasıdır.

Dünya üzerinde demokrasiyle idare edilen birçok ülkenin ve demokratik değerlerle mayalanmış her hareketin kendine has, ayrı ayrı demokrasi tanımları ve uygulamaları bulunur. Hepsinin de ortak noktası, özgürlük adı altında düşünce ve ifade hürriyeti ile dinsizlik cereyanlarının fıtrat sınırlarını zorlayıcı şekilde serbest bırakılmasıdır. Bu durum doğal olarak insanın yaratılış amacı olan tevhid akidesine ve fıtrata tamamen aykırıdır.

Fıtrat değerlerini ve kişiye özel olarak dikilmiş olduğundan üzerinde pek şık duran güzel bir kıyafet gibi olan tevhid akidesini hemen hemen bütünüyle reddeden demokrasinin, fiili olarak uygulandığı süreç içerisinde ferde, aileye ve topluma hem refah hem huzur, hem de uhrevî açıdan düşünüldüğünde hiçbir müspet katkısının olmadığı hususu tüm müslümanların ortak kanaatidir.

Bu hakikat kendisini o kadar büyük trajedilerle göstermektedir ki, hani neredeyse anadan doğma körler dahi bu lanetli ideolojinin sebep olduğu yıkımları kolaylıkla tasvir edebilirler.

Sosyal, ekonomik, güvenlik ve eğitim gibi hem dünyevî, ayrıca hem de itikadî yönden uhrevî hayata müteallik sonuçları itibariyle ortaya çıkan bu ağır bilanço özellikle de İslam coğrafyasında onulmaz yaralara sebebiyet vermiştir. İslam'dan nasiplenmiş akl-ı selim her bir insanın şahitlik ettiği üzere kalpleri eleme gark eden bu müessif durum gittikçe derinleşerek hâlen devam etmektedir. Tağutlar ise tüm bunlara rağmen demokrasi ısrarlarından vazgeçmemektedirler.

Soyut ve muğlak söylemler, hedefler ve iddialarla demokrasicilik mesleğine giren her kesim, zihinlerinde tasviye edip projelendirerek yonttukları yeni tür putları hedef kitleye takdim etmektedirler. Demokrasicilik bu anlamda bir

yontma putçuluk mesleğidir. Yeni tür bu putçuluğun en önemli özelliklerinden birisi, ilkel putçulukta olduğu gibi insanları somut putlara tapınmaya çağırmıyor olmasıdır. Hatta kimi örneklerde görüldüğü üzere özellikle de bazı İslam ülkelerinde iktidara gelen muhafazakar mukaddesçı demokratlar bu gibi meselelerde yüksek hassasiyet göstermektedirler. Orta yerde somut putlarının olmaması hem demokrasi davetçilerini hem de demokratik sürece katılmaya davet edilen *'Müslüman'* halkı olabildiğince rahatlatmaktadır.

Demokrasiciliğin en temel ve büyük vaadi toplumun her kesimine uygun yeni bir *'put'* tahsis etmektir. İstihdam alanları açıp işsizliği azaltmak, gelir dağılımında adaleti sağlamak, köprüler, barajlar, duble yollar, adliye sarayları, üniversiteler ve havaalanları yapmak vb. diğer tüm vaatler kalplerin ve gözlerin önüne çekilen kalın birer perdeden başka bir şey ifade etmez. Eğer kalplerde nur, kuvvet ve idrak yoksa insan suretindeki şeytanın telbisatından olan bu perdelemelerin ardında saklı çağdaş putlara tazimde bulunulduğu hakikatinin görülmesi hiç de kolay değildir.

İstihdam alanları açıp işsizliği azaltmak, gelir dağılımında adaleti sağlamak, köprüler, barajlar, duble yollar, adliye sarayları, üniversiteler ve havaalanları yapmak vb diğer tüm vaatler kalplerin ve gözlerin önüne çekilen kalın birer perdeden başka bir şey ifade etmez.

Mısır ve Roma gibi eski putperest gelenekte tanrı diye isimlendirilip tapındıkları putlar adına yapılan tapınaklarda belirli zamanlarda bağlılık ve samimiyetlerini göstermek, savaşta zafer elde etmek veya tabiî afetlerden korunmak gibi vesilelerle kurban törenleri yapılırdı. Kurbanlarını tapınağın sunağında putlarına takdim etmekle ibadetlerini gerçekleştirmiş oluyorlardı. Somut bir örnek olduğu için bu fiilin katıksız şirk olduğundan hiç kimsenin şüphesi olmaz. Görsel olarak katıksız şirk olan bu manzarada dikkat edilmesi gereken çok önemli bir husus da böylesi bir törene iştirak etmiş olanların bu istikamette irade beyanında bulunmuş olmalarıdır.

Başta demokrasi olmak üzere *'Din'* diye tanımlanabilecek farklı ideolojiler, ortaya çıkış ve uygulanışları itibariyle şirkin zahirî niteliklerinin de kısmen ortadan kalkması gibi bir netice doğurmuştur. Şirk ve müşrik denince günümüzde hemen hemen herkesin zihninde şarapçı suratlı, pörtlek gözlü, Lat ve Menat putlarına tazimde bulunan ve başta Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* olmak üzere Mekke'deki diğer mustaz'af müslümanlara düşmanlıkta sembol bir isim olan Ebu Cehil gelir. Böyle bir düşünüş bu hâliyle doğrudur. Fakat demokrasiciliğin temel kaidelerinden olan (gayri şerî ve gayri fıtrî) fikir hürriyeti çerçevesinde ileri sürülen şirk ideolojilerine müsamaha göstermek, hoşgörmek, sempatiyle bakmak, yasalarla korumak ve desteklemek gibi şenaatlerle beraber aynı anda Ebu Cehil'i de İslam düşmanı baş müşrik diye *'tu kaka'* etmek çok büyük bir çelişki ve samimiyetsizliktir.

Demokrasicilikte Lat, Menat gibi somut putlar üretilmiyorsa bunun sebebi zihinlere ve kalplere yerleştirmeye çalışan çağdaş ideolojik putların çok olmasındandır.

Demokrasicilikte somut putlara tapınmaya yönelik açık bir çağrı yoksa da bu türden şirk fiillerinin icrası anayasal güvence altındadır. Nitekim her meydanda eğer yaşıyor olsaydı Nemrud'u kıskançlık krizlerine sokacak mebzul miktarda putlar varlıklarını halâ sürdürmektedir.

Roma putperestliğinin etkisiyle tahrifatta dibini bulan muharref Hristiyanlıkta sonraki dönemlerde cılız da olsa bir öze dönüş hareketi yaşandı. Bunların en başta geleni Protestanlık akımıydı. Protestanlar, Hıristiyanlıktaki ruhbanlığı ve Papa'nın yanılmazlığını reddettiler. Rahiplerin evlenebileceğini, dinin ana kaynağının *'Kutsal Kitap'* olduğunu ve kiliselerdeki törenleri sadeleştirek sözde, İsa *aleyhisselam* ile Meryem'i *aleyhisselam* tasvir eden ikonları-putları kiliselerden attılar. Protestanlar tüm bunları yaptılar ve bu yaptıkları tevhid akidesine yakın uygulamalardır diye hiçbir müslüman Protestanlığı hak bir mezhep olarak görmez. Protestan Hıristiyanlara *'kardeşim!'* diye hitap edecek bir müslüman da yoktur. Bir şeyin doğru veya isabetli olması hususu ile hak ve hidayet üzere olması başka şeylerdir. Demokrasi namına dünyevî alanda halka hizmet üretenlerin hak ve hidayet üzere olduklarını iddia etmek de bunun gibidir.

Mesele Hristiyanlık veya diğer (muharref) Semavî dinler olunca müslümanlarda ve müslümanlık iddiasındaki hemen hemen herkesin kalp ve zihin dünyasında otomatikmen engelleyici bir bariyer ve sorgulayıcı bir filtre devreye girer. Aslında bu tepki çoğu insanın farkında bile olmadığı fıtrî korunma kalkanının bir tür aktif hâle gelmesidir. Böyle bir mekanizmanın aktifleşmesinin nedeni Kur'an-ı Kerim'de ve Sünnet-i Seniye'de bu (muharref) dinlerin bâtıl olduğunun açık ve net bir şekilde bildirilmiş olmasıdır. Söz konusu naslara dayalı ve yüz yıllardır aktarılagelmiş devasa ilmî geleneğimiz de bu yüksek duyarlılığı diri tutmaktadır. Bu meselede en az Ebu Cehil putçuluğuna karşı gösterilen hassasiyete yakın bir duyarlılık vardır. Müslüman kimse, tevhidini ve fıtratını muhafaza edebilmek için putperestlik şirkini ve diğer (muharref) Semavî dinlerdeki küfrü tanımak amacıyla Usulu'd-Dîn'den özel olarak ilim tahsil etmeye de ihtiyaç duymaz.

Demokraside Tefrika Esas, Vahdet ise İllettir

Demokrasicilik İslam ümmeti için birçok yönüyle açık putperestlikten ve Hristiyanlık ile diğer (muharref) semavî dinlerden çok daha sinsi ve yıkıcı bir tehlikedir. Demokrasinin temel şartlarından bir tanesi halk içerisinde örgütlenmiş ve aralarında gizli anlaşma olmayan birden fazla partinin (grup, hizip) olmasıdır.

Hak ve hidayet üzere de olsa toplumun birliği ve dirliğinin tesis edilmesi demokrasilerde asla mümkün değildir. Birlik ve beraberlik nutukları atanların asıl maksadı, başında oldukları partinin veya gurubun taraftarlarını ortak menfaatlerde ve doğal olarak kendi liderlikleri etrafında bir, iri ve diri kılmaktır. Her parti ve her grup demokrasiciliğin tabiatına uygun olarak bidayeti dalalet ve nihayeti ebedi cehennem olan farklı mecralara savrulmakta iken bu hâllerini dahi tevhid dini İslam'a tasdik(!) ettirmek gibi esasen beyhude gayretler içerisine girmektedirler.

Batıl eğer İslam ümmetine açık putperestlik yahut (muharref) semavî dinler suretinde taarruza geçmiş olsaydı, geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi yine zelil ve yenilmiş olarak inine çekilmek zorunda kalırdı. Nitekim Afganistan, Somali ve Irak vd. İslam beldelerinde olduğu gibi söz konusu surette yaptığı işgal harekatı neticesinde

kaçınılmaz olarak rüsvay edici yenilgiyle yüz yüze kaldılar.(Biiznillah)

Batıl çoğu kez mağlup olduğu hâlde hiçbir zaman sinsi emellerinden vazgeçmemiştir. Özellikle Ortadoğu bölgesini kan denizindeki enkaza çeviren temel nedenlerden birisi de batıl ürünü laik ve müsvedde demokrat yönetimlerdir. Demokrasiciliğin dikili putu olmadığı için demokrasi davetçileri artık sadece televizyonlardan da değil, cep telefonlarından cami minberlerine kadar hemen hemen her alanda ve her aygıt vesilesiyle sorunsuz bir şekilde ve hatta hüsnü kabul görerek insanlara ulaşabilmektedirler. Bu örnek dahi demokrasiciliğin ne denli sinsi ve bulaşıcı itikadi bir hastalık olduğuna delildir.

Demokrasiye has bir şeymiş gibi takdim edilen yöneticileri belirleme hakkı, inanç ve fikir özgürlüğü ile özel mülkiyet ve hür teşebbüs hürriyeti gibi bazı meselelerde ucundan tutup İslam ile özdeşleştirme çabaları da demokrasinin tevhid akidesine yönelik tehdit boyutunu daha net bir şekilde ortaya koymaktadır. Çünkü bu gibi ilkeler üzerinden İslam ile paralel bağlantılar kurulmaya çalışılmakta ve sonuçta bu çabaları gösterenlerin İslam ile demokrasinin birbiriyle uyumlu olabileceğinden söz ettikleri görülmektedir. Batıda *'yetiştirilmiş'* müslüman isimli kimi bilgin müsveddesi daha da ileri giderek demokrasinin günümüz şartlarında İslam'dan daha kuşatıcı ve çözümleyici bir karaktere sahip olduğu hezeyanını dillendirebilmektedirler. Bilginlerinin azımsanmayacak kısmı demokrasicilik dinine intisap etmişken bu şirk ideolojisine halkın teveccüh göstermesi doğal olarak daha da kolaylaşmaktadır.

Demokrasicilik mesleğine giren partilerin mensupları bu ideolojinin, şer-i şerifin öngördüğü açık, anlaşılır ve müşahhas bir şirk fiili ihtiva

etmediği zannıyla birbirlerini motive etmektedirler. Bu ise şeytanın aldatmasından başka bir şey değildir.

Demokratik Seçimlerde Bir Oy Çok Şey Değiştirir!

'Bir oy çok şeyi değiştirir' sözünü duymayanımız yoktur.

Evet, hakikaten de bir oy çok şeyi değiştirir! Şirk ideolojisi demokrasi dininin bir tür ibadet/töreni bayramı olan demokratik seçimlerde özgür iradesi ve bilinçli bir tercih ile sandık başına gidip oy kullanan birisinin hayatında, ilk anda pek de fark edemediği birçok şey değişir.

Kişi eğer daha önce müslüman idiyse yaptığı demokratik şirk ameli ile beraber tevhid dairesinden çıkmış olur. Kişinin böyle ağır bir bedele mâl olan üç amelinin tüm bu sonucunu kabul etmesi elbette kolay değildir. Hattâ yaptığı bu şirk ameli ile İslam'a hizmet ettiğine ve müslümanlara da destekte bulunduğuna inanır. En azından kendisini buna inandırmaya çalışır. Bu hususta en büyük *'yardımcısı'* da aslında en büyük düşmanı olan şeytandır.

Hakikaten de bir oy çok şeyi değiştirir! Şirk ideolojisi demokrasi dininin bir tür ibadet/töreni bayramı olan demokratik seçimlerde özgür iradesi ve bilinçli bir tercih ile sandık başına gidip oy kullanan birisinin hayatında, ilk anda pek de fark edemediği birçok şey değişir.

Şeytanın yardımcı olduğu bu ameli işledikten sonra muhafazakar-mukaddes tiplerin çoğunun ilk buluşma yeri genellikle cami avluları ve camilerdir. Öz fıtratın tiksindiği bu şirk amelinden sonra artık bir demokrat olan şahıs, günahtan sonraki fıtri nedametle camiye yöneliverir. Yaşı müsait olan dikkatli bir gözlemci ülkemizdeki camilerin hemen hemen tamamının neredeyse tıkabasa dolduğu üç vakit olduğunu bilir. Bayram günleri, depremlerden sonraki ilk namaz vakti ve demokratik seçimlerin yapıldığı günün ikindisi. Üçüncüsü biraz da Katolik Hristiyanların kilisede günah çıkarma (günah itirafı) amelini andırmaktadır. Müslüman olduğunu ifade edip demokratik seçimlere katılan ve fıtratı henüz tam olarak bozulmamış kimsenin farklı biçimlerde ortaya çıkan derin pişmanlık hâlleri vardır. Şunu çok iyi bilir ki, açık bir şekilde duyulmayan ve tanımlanması oldukça zor bir fıtrat isyanıyla karşı karşıyadır. Bu isyan, etrafındaki ins ve cin şeytanlardan birinin diğerlerini motive etmesiyle zaman içerisinde yatışır. Kendisini *'milyonlarca insan benim gibi demokratik seçimlere katıldı'* diye avutmaya çalışır.

Hiç şüphe yok ki kişi için en büyük fitne ve musibet kalbinin şirke yönelmesi, ondan hoşnut olması ve onunla amel etmeye devam etmesidir. Sapkınlığı ve saptırıcıları en şiddetli olan fitnelerin başında da günümüzün en yaygın şirk dini demokrasi gelmektedir. Demokrasi fitnesi; fizik kurallarına göre depreme sebep olan fay hattındaki enerjinin ortaya çıkması gibi kalbi tepetaklak edip mechiya (ters çevrilmiş kap) haline getir. Artık o kabın içine hiçbir hayır girmez olur. Böyle bir kalp ise ne tevhidi, ne takvayı, ne de ma'rufu kabul eder. Kalp eğer hidayetten dalalete doğru dönüp devrilmişse, kul yeri doldurulamaz çok büyük bir kayıpla yüz yüze kalmış demektir. Kalbin, kişinin hem dünyevî, hem de uhrevî akibetini belirleyici etkiye sahip niyet ve ameller hususunda bir kaptanın gemi üzerindeki kontrol ve hakimiyeti gibi bir hakimiyete sahip olduğu düşünüldüğünde demokrasicilik mesleğine intisab etmiş bir kimsenin tevhid dini İslam'a göre durumunun vahim olduğunu söylemek bir iddia değil, hakikatin tâ kendisidir.

Demokrasi Şeytanın Ustalık Eseridir

Kötü bir demokrasicilik ile laikliğin egemen olduğu ülkemizde bilhassa mütedeyyin muhafazakar insanların demokratik seçimlere katılımının gerekçelerine baktığımızda bu gerekçelerin hiçbirisinde şer'i şerifin hakim kılınması gibi bir şık olmadığını görürüz. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi mümkün olmamakla beraber şer'i şerifin hakim kılınmasıyla ilgili Rabbani menhece aykırılığını da hatırlatmak gerekir. Esasen günümüz itibariyle kimsenin böyle bir derdi ve davası da kalmamış gibidir.

Peki mütedeyyin muhafazakar insanlarımız demokratik seçimlere neden bu kadar istekli bir şekilde iştirak etmektedirler?

Bu sebeplerden bazılarını şöyle sıralayabiliriz.

1. İtikad, ibâdet, muamelat, ahlak, evlenme, boşanma, iktisat ve eğitim sahalarında tüm müslümanlara bir hayat nizamı takdim ettiği hâlde hükümleri iptal edilmiş olan Kur'an-ı Kerim öğretiminin laik okullarda da başlatılmış olmasına ve daha da yaygınlaştırılmasına destek vermek.

2. Allah'ın *subhanehu ve teâla*, hükümlerinin geçersiz kılınarak yerine batıl ve güdük kanunların ihdas edildiği, yani adeta bir tür fabrikasyon şirk kanunlarının üretiminin yapıldığı parlementoda; bu kanunların fiilen tatbik edildiği her kademedeki mahkemelerde; laik eğitimin verildiği okullar, üniversiteler ve diğer devlet kurumlarında görev alacak kadınların başörtüleriyle yer bulup istihdam edilmeleri için sağlanan imkânı sürdürülebilir kılmak.

3. Yakın geçmişte Somali'de, daha sonra Afganistan'da ve şu sıralar Şam beldesinde müslüman halkın üzerine ateş topları yağdıran dünya müstekbirlerinin safında yer aldığı hâlde Türkiye'yi hâlâ dünya müslümanlarının yegane hamisi ve lideri olarak göstermeye şartlanmış olarak *'Yeni Osmanlı'* hikayelerine prim vermek.

4. Demokratik-laik sistemin iktisadi temelinin faize dayandığı çok iyi bilindiği hâlde hutbelerde ve vaazlarda faizin kötülüğünün anlatıldığı tevhid itikadlarından söz edilmeyen pir-i fani ihtiyarların ölümünden önceki bekleme salonu ve bir tür sosyal alan hâline getirilen, hakkın üzerinin örtüldüğü ve bu sebeple en azından kısmi olarak Zarar Mescidi niteliğine haiz camilerin sayısının artırıyor olmasından duyulan memnuniyet.

5. Laik-Demokratik bir sistemde aynı anda müslüman(!) demokrat olup İslam'ını mekan olarak camiye; zaman olarak da cuma günüyle Ramazan ayına mahsus kılarak batı tarzı bir hayatı da rahatlıkla sürdürülebiliyor olmak.

6. Ülkede yaşanan her çeşit zulmün ve kaosun en önemli sebebinin laiklik ve demokrasi olduğu hakikatine rağmen sıfatı ve aidiyeti ne olursa olsun sandık başına gidip demokratik seçimlerde oy kullandığı andan itibaren şeytan tarafından *'Demokrat'* payesiyle taltif(!) olunan her vatandaşın gündemini adeta Mehdi-î Muntazır imiş gibi sürekli olarak meşgul eden demokratik bir anayasanın yapılması hedefine ulaşmak.

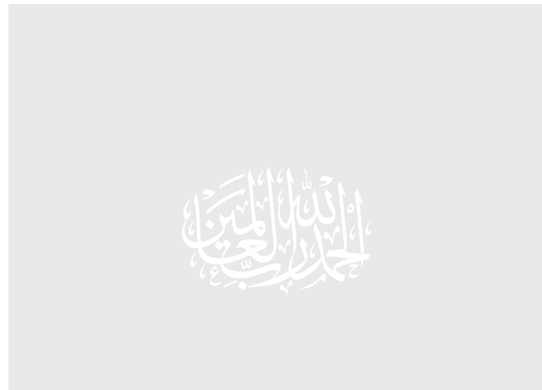

Şer'i şerif nezdinde hiçbir geçerliliği olmayan bu türden gerekçelerin daha fazla olduğunu söyleyebiliriz. Bahsettiğimiz bu mazeretler çok açıktır ki İblis'in telbisatından başka bir şey değildir.

Güvenin, huzurun, istikrarın, kalkınmanın; güçlü, etkin ve izzetli bir konuma yükselmenin yöntemi tevhid dini İslam dışında geniş halk kitleleri açısından bir tür *'örtülü şirk'* dini olan demokrasi değildir. Demokrasicilikteki mutlak-sınırsız özgürlüğün gereği olarak zihinlerde ve kalplerde yer edinen soyut putlar şu meydanlarda bir ân tecessüm etmiş olsa, deniz köpüğü kadar Lat ve Menat'ın arz-ı endam ettiğine şahitlik edebiliriz. Demokrasiciliğin aslının ve hakikatinin bir yönü de budur.

Seçmen veya seçilen olarak demokratik seçim sürecine bilinçli bir şekilde ve kendi öz iradesiyle dahil olan mütedeyyin insanların şu ayet-i kerimeye muhatap olmaları kaçınılmazdır.

"...Yoksa siz Kitab'ın bir kısmına inanıp bir kısmını inkar mı ediyorsunuz? Sizden öyle davrananların cezası dünya hayatında ancak rüsvaylık; kıyamet gününde ise en şiddetli azaba itilmektir. Allah sizin yapmakta olduklarınızdan asla gafil değildir." [1]

1. 2/Bakara, 85

mahi@tevhiddergisi.net

Mahi

Habeşistan'a Hicret

Deniz aşırı bir ülke... Habeşistan... Sanki bu ismi bir yerlerden duymuştu. Hiç yabancı gelmiyordu ona. Zihnini zorladı. Bir türlü hatırlayamadı. Kim bahsetmişti acaba? Habeşistan'da bir şeyler olmuştu. Neydi o neydi?

Ahzab savaşı bitmişti. Pek çok ayet indi bu savaşla alakalı. Her bir ayet münafıkları deşifre etmişti. Üç kafadar için yeni bir eğitim süreci de başlamış oldu böylelikle. İnen ayetleri sıcağı sıcağına ezberlemeye koyuldular.

Bir gün Rafi, ayet tekrarı yaparken üvey babası çıkageldi. Biraz havadan sudan konuştular. Ardından babası Rafi'ye son günlerde dikkatini çeken bir olayı anlattı:

Peygamber'imizin amcasının oğlu Abdullah çok zeki bir çocuktu. Arkadaşına, Peygamber'imizin şerefli arkadaşlarından onun sözlerini öğrenip ezberlemeyi teklif etmişti. Arkadaşı, Rasûl'ün bu kadar sahabesi varken bizim onun sözlerini ezberlememize ne gerek var, diye düşünerek bu teklifi reddetmişti. Ancak İbni Abbas kendine bir program yapmış ve her gün Rasûl'ün bir sahabesine giderek işittiği hadisleri soruyor ve ezberliyordu. Daha şimdiden Peygamber'imizin sözleriyle alakalı İbni Abbas'a danışan büyükler vardı.

Rafi de canım Peygamber'imin hayatı konusunda epey bir malumat sahibi olmuştu. Hem de her olayı canlı şahitlerden dinlemişti. İbni Abbas gibi o da bu konuda azimli olursa, belki ileride Rasûl'ün hayatını dahi yazabilirdi. Babasıyla aralarındaki sohbet bu yönde uzayıp gitti.

Bu fikir Rafi'nin çok hoşuna gitmişti. Ünlü bir tarihçi olabilirdi. Tabi ya, neden olmasın?

Yeni bir tarihçi doğuyor diye düşünmeye başladı. Yıllar sonra, insanlar, onun yazdığı eserlerden

Peygamber'i tanıyacaktı belki de. Bu ne büyük bir şeref kaynağı olurdu. Ünlü tarihçi Rafi… Kulağa ne de hoş geliyordu.

Hemen eve koştu. Duyduklarını bundan böyle not edecekti. Yazmak için bir şeyler bulmalıydı. Duyduklarını kaydettiği gibi bunu kimden duyduğunu da aktarmalıydı sonraki nesillere.

Ama bir dakika! Bir sorun vardı. Öylece kalakaldı Rafi… Kendi kendine:

'İyi de ben okuma yazma bilmiyorum ki!' dedi. Bütün hayalleri suya düşmüştü. Kapının önüne çıktı umutsuzca. Sedire uzandı. Of… Bir şeyler bulmalıydı. Bu sorunu aşacak bir şeyler… Neden şimdiye kadar öğrenmemişti ki sanki…

Medine'de okuma yazma oranı çok düşük değildi aslında. Ama sema' (işitme) yoluyla ayetleri ezberleme daha yaygındı. Bu toprağın insanına bir lütuf idi bu yetenek. Duyduklarını hemen ezberleyebiliyorlardı. Zihinler ezber konusunda çok berraktı. Belki de bu sebepten okuma yazmaya pek önem vermemiş olabilirdi ailesi. Rasûl de bilmiyordu okuma yazma. Ümmi bir peygamberdi o...

Bunları düşünürken aklına bir fikir geldi. Kendine bir öğretici bulabilirdi. Şu Yahudi cariyeler bunun için çok uygundu. Onların hemen hemen hepsi okuma biliyordu. Onlardan yardım isteyebilirdi. Hatta bir tek kendi değil, arkadaşları için de bu çok güzel bir fırsat olurdu.

Bunu annesiyle paylaşmalıydı.

Annesine düşüncelerini açıkladı Rafi. Annesi oğluna destek olacağını söyledi ve hemen harekete geçti. Komşuları Kureyzaoğulları kuşatmasına katıldığı için Yahudi cariyeleri vardı. Okuma yazma bilen kültürlü bir kadındı. Zaten Yahudiler oldukça bilgili bir toplumdu. Bu nedenle de kendilerini hep üstün görürlerdi.

Annesi komşularıyla konuştu. Bu fikir herkesin hoşuna gitmişti. Akşam babaya da sorulacaktı. Bakalım sonuç ne olacaktı? Rafi akşamı zor etti. Babası da annesi gibi bu çalışmadan memnuniyet duydu. Rafi'yi bu orijinal fikrinden dolayı tebrik etti.

Gece boyu gözüne uyku girmedi Rafi'nin. Henüz bir şey netleşmeden arkadaşlarına söylemek istememişti, onları boşuna umutlandırmaktan korkmuştu. Ama artık yarından itibaren yeni bir dönem başlıyordu. Bunu hemen tüm mahalleye duyurmalıydı.

Nihayet sabah olmuştu. Arkadaşlarını başına toplayan Rafi, olan biteni bir solukta anlatmıştı. İçlerinden sevinen de oldu, aman ne gerek var diyen de. Bu arada annesi de komşuları ile bir odayı eğitim için hazır hâle getiriyorlardı. Bu hazırlık ona Daru'l Erkam'ı hatırlattı. Eşi ile orada iman etmiş, Rasûl'ün sohbetlerine katılmışlardı. Orası da bir sınıf , bir okul sayılırdı.

Her şey tamamlanmıştı. Tek bir eksik kalmıştı; o da herkese yetecek sayıda kum levhaların temin edilmesiydi…

Çöl kumu levhaların üzerine dökülecek ve cariyenin gösterdiği harfleri çocuklar kumun üzerine yazacaklardı. Hata mı yaptılar…Dert etmeye gerek yok. Küçük bir el darbesiyle tüm hatayı silmek mümkündü.

Bu eğitimi geçen, kıymetli papirüsleri temin edip yazı yazabilirdi. Papirüs bir bitki yaprağı idi.

Namaz vakti yaklaşmıştı. Mescide doğru yol aldı. Okuma yazmanın heyecanını bile bastırmıştı bu merak. Habeşistan... Habeşistan... Kabe'yi fillerle yıkmaya gelen ülke miydi? Yok o değildi ya. Ben nasıl bir tarihçi olacağım diye üzülmeye başladı.

Kur'an ayetleri bu yapraklara yazılıyordu. Rafi şimdiden bu kağıtları kullanmak için heyecanlanıyordu.

Ders veren cariyeye neden bu kadar az yaprak var ve neden bu kadar kıymetli bu yapraklar diye sormuştu. Cariyenin verdiği cevap çok ilginçti. Bu yapraklar Medine'de yokmuş, Habeşistan'dan geliyormuş. Tüccarlar gemilerle mal getirirken, bu yapraklardan da getirip satıyormuş. Ana vatanı Medine olmayınca fiyatı pahalı oluyormuş.

Rafi şimdi anlamıştı kağıtların kıymetini. Deniz aşırı bir ülke… Habeşistan… Sanki bu ismi bir yerlerden duymuştu. Hiç yabancı gelmiyordu ona. Zihnini zorladı. Bir türlü hatırlayamadı. Kim bahsetmişti acaba? Habeşistan'da bir şeyler olmuştu. Neydi o neydi?

Ders biter bitmez annesine sormalıydı. Allah Allah nasıl da taktı kafaya…

Namaz vakti yaklaşmıştı. Mescide doğru yol aldı. Okuma yazmanın heyecanını bile bastırmıştı bu merak. Habeşistan… Habeşistan… Kabe'yi fillerle yıkmaya gelen ülke miydi? Yok o değildi ya. Ben nasıl bir tarihçi olacağım diye üzülmeye başladı ki arkasından biri seslendi:

— Selamun aleykum genç... Ne bu dalgınlık böyle?

— Aleykum selam Cafer Amca. Aklımda bir şey vardı da, seni fark etmemişim kusura bakma.

— Hayırdır? Ne var aklında?

— Habeşistan.

— Habeşistan mı?

— Evet Habeşistan. Müslümanların Habeşistan'la bir alakası oldu mu hiç? Yani oradan papirüs satın almaktan başka.

— Tabi oldu. Müslümanlar Habeşistan'a iki grup hâlinde hicret ettiler ve orada uzun bir müddet rahat yaşadılar. Ben de o hicret eden kafilede idim. Orada çok heyecanlı günlerimiz oldu.

— Sahi mi Cafer Amca, bana anlatır mısın?

— Olur tabi neden olmasın. İkindi namazından sonra mescitte buluşalım.

— Arkadaşlarımı da çağırabilir miyim?

— Elbette.

Rafi kulaklarına inanamıyordu. Tam adamına denk gelmişim ya hu, diye geçiriyordu içinden. Beraberce mescide girdiler.

Devam edecek

DR. SEYFULLAH İSLAM

Obezite ve Sağlık Sorunları

Kahvaltıdan akşam yemeğine kadar bir şeylerin yenilmesi gerektiği gibi düşüncelerin aslında bir ihtiyaçtan değil alışkanlıkların bırakılamamasından kaynaklı sadece bir saplantı olduğu zamanla biiznillah görülecektir.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a *subhanehu ve teâla* hamd-u senalar, son Nebi olan Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, ashabına ve âline salât ve selam olsun.

Bir önceki yazımızda ele aldığımız obezite ve sebep olduğu hastalıklar hakkında bahsetmeye devam edeceğiz.

Beslenme; canlıların hayatlarını idame ettirebilme şartlarından biridir. Yaşamın devamı için gerekli enerjinin büyük bir kısmını beslenme ile gıdalardan almaktayız. Gıdalar başta olmakla beraber tüm fıtratlara müdahale edildiği günümüzde en çok tüketilen besindir **karbonhidrat**'lar. Haliyle de genetiği/fıtratı değiştirilmiş organizmaların (GDO) içinde ilk sıralarda yer almaktadır.

Karbonhidratlar yapılarına göre 3 gruba ayrılırlar:

1- Monosakkaritler (Basit Şekerler): Glikoz (kan şekeri), Früktoz (meyve şekeri), Galaktoz (6 karbonlu monosakkarit)

2- Disakkaritler: Sakkaroz (çay şekeri), Laktoz (süt şekeri), Maltoz (malt şekeri)

3- Polisakkaritler: Nişasta (bitkilerdeki depo karbonhidrat), Glikojen (kas ve karaciğerdeki depo karbonhidrat), Selülöz (posa)

Tüm bu karbonhidrat çeşitleri (meyve, sebze, tahıl ürünleri...) vücut tarafından basit şeker olan glikoza parçalanırlar. Karbonhidratların tüketilmesi vücudun şekere maruz kalması demektir. Yani beyaz unla yapılan ekmeğin vücuda etkisi

beyaz şekerden farklı değildir. Yüksek şeker vücuttaki doku ve organlar için toksik/zehir etki taşımaktadır.

Karaciğer Yağlanması

Vücut için tehlikeli bir madde olan fazla şekere karşı İnsulin hormonu üretilerek şekeri bağlamaya başlar. Bu bağlanan şeker ise sürekli karaciğer ve kas dokusunda yağa dönüşür. Yani; insülin vücuttaki karbonhidratı yağa dönüştüren bir hormondur. İnsülin hormonu ne kadar çok salgılanırsa vücutta o kadar çok yağ birikir. Bu yağ da başta karaciğer olmakla beraber kaslarda birikmeye başlar. Normal bir karaciğer hiç yağ barındırmaz ama günümüzde karaciğer yağlanması artık çocukluk döneminde dahi görülmektedir. Çünkü her yaş aralığında karbonhidratlar vücudun ihtiyacının çok çok üstünde tüketilmektedir. Bu yağlanma beraberinde bir takım rahatsızlıklar getirdiği gibi vücutta bir atık fabrikası konumunda olan karaciğerin çalışmasına da olumsuz etki etmektedir. Kilo fazlalığı olmadığı halde beslenmesine dikkat edip de karaciğer yağlanmasından muzdarip olan hasta profili çok ciddi oranlardadır. Neredeyse her 10 insandan 6-7'sinde karaciğerde bir yağlanma mevcuttur.

Leptin, 4-5 saat içinde bir şey yenmediği takdirde depo edilmiş olan yağları yakarak enerji ihtiyacımızı karşılar. Uzun öğün aralarında yağ yakan Leptin hormonu en çok gece saat 02 ile 05 arasında salgılandığı bilinmektedir. Bunun sebebi aslında ha bire tıkınmamızdan başka bir şey değildir.

İnsülin Hormonu ve Direnci

Vücudun tehlikeli olarak gördüğü her maddeye karşı kendisinin bir savunma mekanizması vardır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi vücut için tehlike olan karbonhidratlar (her karbonhidrat özünde şekerdir) vücuda dahil olduğunda buna karşı pankreas bezinden insülin hormonu üretilir. Normalde 1 birim insülin 1 birim şekeri hücre içine sokup onu enerji olarak kullanabiliyorken kilo almaya başladıkça üretilen insülin zamanla yetmemeye başlıyor. İnsülinin sık salgılanmasına ve fazla kilolara bağlı şekere karşı duyarlılığı azalır. Şekeri kanda olduğu haliyle bırakmaması için pankreas daha fazla insülin üretir. Vücut 1 birim şekeri kullanmak için artık 3-4 birim insülin kullanmaya ihtiyaç duyar. Bu durumda İnsülin aktifliğini kaybederek reaktif hipoglisemiyi yani halk arasında da sık kullanılan insulin direncini oluşturur.

Zamanla vücuda alınan karbonhidratların yani şekerin miktarına bağlı olarak artık insülin şekere etki edemez ve bu da vücutta şekerin yükselmesine Tip 2 diyabet hastalığına sebep olur. Çocukluktan gelen Tip1 diyabet vücudun hiç insulin üretememesi iken sonradan gelişen Tip 2 diyabet hastalarında ise İnsülin direnci oluşmaktadır.

Diyabetli hastalarda küçük ve büyük damarlarda hasarlar oluşur. Bu damar hasarına bağlı göz kusurları ve böbrek problemleri, sinir uçlarında hasarlar (el ve ayakta uyuşma, karıncalanma, iyileşemeyen yaralar) kalp damar hastalıkları ortaya çıkar ve kalp krizleri, beyin kanseri 4 kat daha fazla gözükür. Bunlar hep vücuda yüklenen şekerin/karbonhidratların oluşturduğu tahribatlardır.

Basit karbonhidratlar kategorisine giren beyaz un ürünleri kan şekerini çok hızlı yükseltirler. Buna müdahale eden insülin hormonu da kan şekerini çok hızlı düşürmeye çalışır. İnsülin müdahalesinden kısa süre sonra ise insülin hormonunun tersi olarak çalışan glukagon hormonu salgılanmaya ve *'vücut kan şekeri düşmemeli, acil şekere ihtiyaç var'* alarmını çalmaya başlar. Bu da tekrar acıkma hissine sebep olur ve bir kısır döngü şeklinde doyumsuzluğa sebep olmaktadır.

Leptin Hormonu ve Direnci

Leptin hormonu; tokluk duygumuzu oluşturarak açlığımızı bastırma, yemek esnasında doyduğumuzu beynimize iletme, vücut yağlarını yakma gibi çok önemli görevlere sahiptir.

Ancak 4-5 saat hiçbir şekilde ağza besin alınmadığında devreye giriyor. Leptin, 4-5 saat içinde bir şey yenmediği takdirde depo edilmiş olan yağları yakarak enerji ihtiyacımızı karşılar. Uzun öğün aralarında yağ yakan Leptin hormonu en çok gece saat 02 ile 05 arasında salgılandığı bilinmektedir. Bunun sebebi aslında ha bire tıkınmamızdan başka bir şey değildir.

Leptin hormonu, aynı zamanda vücutta bulunan tüm hormonların düzenli işlemesini de sağlayan hormondur. Tiroit, pankreas, stres, cinsiyet ve tüm hormonları ve genel olarak vücut sistemleri üzerinde düzenleyici bir rol almaktadır.

Beslenme alışkanlıklarımız Leptin hormonunun salgılanma mekanizmasına ters olduğundan dolayı, bu hormonun vücuda etkilerini de aynı zamanda azaltmış hatta bu hormonun direncine sebep olmuş oluruz.

Özetle

Ağzımıza bir yiyecek koyar koymaz kan şekerimiz yükselir. Kan şekeriyle beraber insülin hormonu da yükselir. 2 saat sonra insülin düşmeye başlar ve vücuttaki şeker, enerji için karaciğer ve kaslarda glikojen olarak depo edilir, 2 saatten sonra da glukagon depo edilmiş şekeri enerjiye dönüştürür. İşte bunlardan sonra leptin hormonu devreye girer ve o zaman yağlar yakılmaya başlanır ve depo edilmiş olan yağlar enerji sağlamak için kullanılır. 4 saat aralıkla yemek yendiğinde metabolik olarak yağların yanma süresi başlar ve devam eder. Onun için biz sık sık yedikçe insülin salgılanır, insülin salgılandıkça da uzun vadede insülin direnci oluşur ve bu şekilde kilo vermek bir yana hastalıklar oluşmaya başlar.

Sonuç

Basit karbonhidratlardan olan beyaz un ürünleri (ekmek, simit, poğaça, börek, makarna vb), pirinç, paketlenip dondurulmuş ürünler, içerisinde koruyucu maddelerin olduğu tüm ürünlerin tüketilmemesine dikkat edilmelidir.

Karbonhidratlardan mutlaka tüketilecekse de miktarı çok az ve düşük glisemik indeksli olanlarından tüketilmelidir. Beyaz ekmek yerine tam tahıllı, pirinç yerine bulgur ve kırmızı-yeşil mercimek, patates kızartması yerine haşlanmış veya fırında pişirilmiş patates, alternatif olarak tüketilmeli ama miktarının az olmasına, yemekler arasında sık atıştırılmamasına dikkat edilmelidir. Sabah kahvaltısı ile akşam yemekleri arasında mutlaka bir şeyler yenecekse de çiğ kuruyemişler yeşil çay veya limon sıkılmış açık çayla tüketilebilir.

Kahvaltıdan akşam yemeğine kadar bir şeylerin yenilmesi gerektiği gibi düşüncelerin aslında bir ihtiyaçtan değil alışkanlıkların bırakılamamasından kaynaklı sadece bir saplantı olduğu zamanla biiznillah görülecektir.

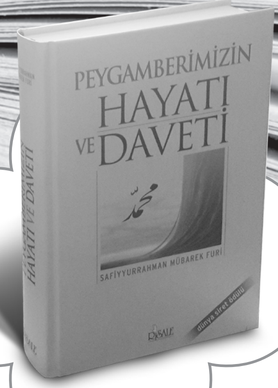
Organik besinler, doğal tereyağı, yumurta, kırmızı-beyaz et, tam yağlı süt, yoğurt, peynir, zeytin gibi gıdaların daha ağırlıklı tüketilmesine dikkat edilmelidir.

Davamızın ve dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a *subhanehu ve teâla* hamd etmektir.

veyselturk@tevhiddergisi.net

Peygamberimizin Hayatı ve Daveti

Safiyurrahman Mübarek Furî

Kitap: Peygamberimizin Hayatı ve Daveti

Yazarı: Safiyyurrahman Mübarek Furî

Yayın evi: Risale

Hamd, ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder ve ancak O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

Bu ay Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* hayatını anlatan bir eseri tanıtacağız. Peygamberin hayatı, Sünnet'in bir parçası olup, Ehli Sünnetin yanında önemli bir bilgi kaynağı olarak kabul edilmektedir.

İslam'ın doğru anlaşılması, Rasûl'ün ahlakıyla ahlaklanmak, Kur'an'ı Kerim'i daha iyi anlamak açısından onun yaşantısını öğrenmek son derece önemlidir. Onun hayatını öğrenmek, bütün insanlığın karanlıklardan çıkarılıp aydınlığa nasıl kavuştuğunu bilmek demektir. Çünkü o. kullara kulluktan Allah'a kulluğa çağıran bir davetçiydi. Onun hayatı Kur'anın tefsiriydi. O adeta *"yaşayan ve yürüyen Kur'an"*dı. Kız çocuklarını toprağa gömecek kadar acımasız olan kavmini örnek bir nesil hâline getiren üstün bir terbiyeci idi. O İslam devletinin devlet reisi, en cesur, en tedbirli ordu komutanı, en adil aile reisi idi, o her şeyde tek örnek, tek önderdi.

İslam dinine mensup olduğunu iddia edenler onu tanımak zorundadırlar. O tanınmadan ve bilinmeden bu dini yaşadıklarını iddia edenler büyük bir hüsran içindedirler.

Duamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

Haber Sitemiz

www.tevhidigundem.org

Adresiyle Yayın Akışına Devam Etmektedir...

 www.tevhidigundem.org

 twitter.com/@Tevhidi_gundem

 instagram.com/tevhidigundem

 facebook.com/tevhidigundeminfo

 youtube.com/channel/UCMfKtGjQpyaqP-w_mv8M4fw

“Tağuta Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah’a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!” (39/Zümer, 17)

ABONELİK: 0 545 762 15 15

info@tevhiddergisi.net • www.tevhiddergisi.net